

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HUGO EN İYİ NOVELLA ÖDÜLÜ ADAYLIĞI

KURUCULAR

DANIEL POLANSKY

Çeviren Selda Ertaş

"Polansky en sevdiğim yeni yazarlardan biri.
Bilindik türleri her seferinde yeniden icat edip
tepetaklak etmeyi beceriyor."

—DAVID S. GOYER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Daniel Polansky

Amerikalı fantazi ve bilimkurgu yazarı Daniel Polansky 1984 yılında Baltimore'da doğdu. Bir üçlemenin ilk kitabı olan, fantastik edebiyatı polisiye kurgu unsurlarıyla harmanladığı *Low Town* 2011'de yayımlandı ve Fransa'nın prestijli ödülllerinden Grand Prix de l'Imaginaire – En İyi Yabancı Roman ödülünü aldı. *Kurucular*, 2016 Hugo En İyi Novella Ödülü'ne aday olarak gösterildi. Yazar Brooklyn'de yaşıyor.

Kurucular
Daniel Polansky
Orijinal Adı: The Builders

İthaki Yayınları - 1811
İthaki Kapsül: 2

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca
Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Dizi Editörleri: Yankı Enki, Emre Aygün
Yayıma Hazırlayan: Tuğçe Nida Gökırmak
Düzeltili: Alican Saygı Ortanca
Kapak İllüstrasyonu: Richard Anderson
Kapak Tasarımı: Hamdi Akçay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balkın

1. Baskı, Şubat 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7737-94-4

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Sevda Ertaş, 2021
© İthaki, 2021
© Daniel Polansky, 2015

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daniel Polansky

KURUCULAR

Çeviren
Sevda Ertaş

*Amcalarım Theodore, Frank ve John'a, uzun yıllardır
gösterdikleri sevgi ve destekleri için.*

KISIMLARIN BİRİNCİSİ

Bir Fare Bir Bara Girer...

Reconquista,* barın çift kanatlı kapıları açıldığında sağlam olan eliyle tezgâhı temizliyordu. İçeri dolan ışıktan gözleri kısıldı, kuyruğunun sivri ucu tahta bacağıının etrafına kıvrıldı. “Kapalıyız.”

Eşikteki gölgesi inanılmayacak kadar büyük görünüyordu, zeminin gevşek ve çarpık tahtaları üzerinde yuvarlanıyor, kapkara cüssesi yıpranmış masaları ve hırpalanmış sandalyeleri yutuyordu.

Reconquista, tekrar etti, “Duymadın mı? Kapalıyız dedim.” Bu sefer boğazdan gelen öyle bir hiddetle söyledi ki anlaşılmaması imkânsızdı.

Siluet, şapkasını çıkarıp üzerine üfleyince fötrden ince bir toz tabakası kalktı. Sonra tekrar başına taktı ve içeri girdi.

Reconquista’nın yüzündeki ifade değişti, bilinmeyen-den korkunun yerini oldukça iyi bilinenin korkusu aldı. “Kaptan... Ben... seni tanımadım.”

* (İsp.) Bir yeri ya da insanları yeniden keşfetme eylemi. –yhn

Yarıgölge küçülerek hakiki boyutuna geldi; yeni gelenin böylesine bir dehşete yol açabileceğini düşünmek abes görünüyordu. Kaptan bir fare için büyüktü, ancak bir fare için büyük olmak zaten kendi içinde az çok çelişkili bir ifadeydi, yani burada irdelenecek pek bir şey yoktu. Trençkotunun etekleri çizmelerinin bağcıklarına sürttü ve şapkasının geniş kenarı, dar açılı yüzünü gölgede bıraktı. Gerçekten abesti. Neredeyse gülünç.

Neredeyse – ancak tam olarak değil. Bunun nedeni belki de alnından, körleşmiş sağ gözünün göz bebeğine kadar uzanan pürüzlü yara iziydi. Belki de dudaklarındaki nemrut somurtuştu, öyle bir somurtuş ki Kaptan meyhanenin derinliklerine ilerlerken bir milim bile kıpırda mamıştı. Kaptan bir fareydi, buna şüphe yoktu; gümüşü beyaz kürkünden parlak pembe burnuna kadar, kafasına yaslanmış yelpaze gibi kulaklarından sıkıca yanlarında tuttuğu minik pençelerine kadar. Ne var ki kemirgen ya da yırtıcı kuş, fare ya da kurt fark etmez, Kaptan kendisine gülünecek bir mahlûk değildi.

Reconquista'nın önünde durdu. Bir an için Kaptan'ın yüz hatlarını yerinde tutan buzun eriyeceği ya da en azından sarsılacağı izlenimine kapıldı. Fakat bu yanlış bir izlenimdi. Belli belirsiz bir selamlama imasında bulunan fare, arkadaki bir masaya doğru yürüdü ve kendini koltuklardan birine yavaşça bıraktı.

Reconquista bir zamanlar sıçandı. Vücudunun sol tarafı hâlâ öyleydi, yaşlanmasına rağmen sağlam bir *Rattus norvegicus** örneği idi. Ancak sağ tarafı, biçimsiz bir deri,

* Göçmen keme: Kemiriciler (Rodentia) takımının sıçangiller (Muridae) familyasından, 25 cm kadar uzunlukta, 22 cm kadar kuy-

aşşap ve dökme demir karışımından oluşuyordu, yitirdiği bedenini taklit eden eğreti bir mekanizma. Genel itibarıyla kötü bir iş çıkarılmıştı fakat öte yandan daha iyi pek bir seçeneği yoktu.

“İlk gelen ben miyim?” diye sordu Kaptan, oldukça tiz bir sesle, gerçi böyle olduğunu kimse yüzüne söylemeye cesaret edemezdi.

“Si, si”* dedi Reconquista, tahta bacağıyla tekleyerek tezgâhın arkasından çıkarken. Sağ kolunun güdüğüne takılı kancada toprak bir testi asılıydı, üzerinde uğursuzluk habercisi gibi üç tane x vardı. Büyük bir gürültüyle Kaptan’ın önüne koydu. “İlk gelen sensin.”

Kaptan, mantar tıpayı açtı ve içkiyi kafasına dikti.

“Diğerleri gelecek mi?” diye sordu Reconquista.

Kaptan midesini ateşten likörle doldururken yarım saniye geçti. Sonra testiyi tekrar masaya koydu ve uzun burnunu sildi. “Gelecekler.”

Reconquista başıyla onayladı ve hazırlık yapmak için tezgâha geri döndü. Kaptan hiç yanılmazdı. Diğerleri de gelecekti.

ruğu olan, kahverengi kaba tüylü, kuyruğunda pullu çemberler bulunan, Asya’dan dünyanın her bölgesine yayılmış bir tür. –çn (İsp.) Evet. –çn

2

Bir Kakım ve Bir Fransız

Öncelikle şunu söylemek gerekir ki Bonsoir* bir kakımdı. Kakıma benzer birçok hayvan vardır, amaç ve tasarım açısından amatör doğa bilimcilerinin kafasını karıştıracak kadar benzer, örneğin sansarlar ve gelincikler. Ama Bonsoir bir kakımdı ve ona kalırsa güneş aydan ne kadar farklıysa bir kakım da kuzenlerinden o kadar farklıydı. Onu bir gelincik ya da tanrı esirgesin bir sansar ile karıştırma hatasına düşenler, yahut bu yanlış izlenimi dile getiren mahlûklar diyelim, bu hatayı bir daha tekrarlamama eğilimi gösterirler. Bu yanlış izlenimi dile getiren mahlûklar, genel olarak konuşmak gerekirse, bir daha hiçbir şey yapmama eğilimi gösterirler.

Kakımlar acımasız hayvanlardır, belki de Bahçeler'deki en acımasız olanlarıdır. Acımasız olarak yetiştirilirler ve acımasız olmaları gerekir çünkü doğa –ki daha acımasızdır– çocukları ve doğmamışları, kıymetli ve güçsüz olanları avlamalarını emretmiştir. Ve bunu yapabilmeleri

* (Fr.) İyi akşamlar. –yhn

için doğa onlara sinsi ve çevik pençeler, aysız bir gecede net görebilmeleri için büyük gözler ile vicdan ve insaf kırıntısı bulunmayan düpedüz merhametsiz bir ruh bahşetmiştir. Ama bu doğanın hatasıdır, kakımın değil; kakım yaradılışı gereği böyledir.

Yani Bonsoir bir kakımdı ama Bonsoir sadece bir kakım değildi. Hatta belki de esasen bir kakım değildi. Bonsoir aynı zamanda bir Fransızdı.

Bir Fransız olmak, herhangi bir Fransızın da size söyleyeceği gibi, bir sorumluluk ve bir ayrıcalık olduğu kadar, uyulması zor bir durumdur. Gereken mükemmeliyet standartlarını korumak, bu *en üstün* lütfâ sahip çıkmak vatanında bile çok kolay değilken, kolonilerdeyse ölçülemeyecek derecede zor bir yükü. Hem bir Fransız hem de bir kakım olmak, Bonsoir'ın genelde klasik Galya tarzını örnek alarak monologla çözmeye çalıştığı, neredeyse daimi bir öz kimlik bunalımına yol açmıştı.

Ve gerçekten de Kaptan onu yaklaşık altı hafta önce gördüğünde Bonsoir, en sevdiği konuyu tutsak ettiği bir dinleyici kitlesine açıklamanın tam ortasındaydı. Bir elini dizinin üzerinde oturan koca kıçlı bir sincabın etrafına sarmıştı, diğeriyle de önündeki masanın üzerinde yüzüstü duran kartları dalgın bir şekilde tutuyordu. “Bazen, cehalete kapılmış mahlûklar bana ermin der.” Sivri burnu bir ileri bir geri hareket ederken başının kalanı da bir treni kovalar gibi onu takip etti. “Albinoya benzer bir halim mi var?”

Poker masasındaki beş koltuktan sadece üçü doluydu, Bonsoir'ın fiş destesinin yüksekliği, koltukların neden boş olduğunu açıklıyordu. Kalan iki oyuncu, sert bakışlı ve umutsuz bir çift sıçan, Bonsoir'ın öğütlerinden

pek etkilenmiş gibi görünmüyorlardı. Oturdukları yerde rasgele kıpırdanıp birbirlerine kızgın bakışlar attılar ve sanki farklı bir şey bulmayı umuyorlarmış gibi kartlarını bir kez ve bir kez daha kontrol ettiler. Abi, abla, kardeş, arkadaş veya can düşmanı olabilirlerdi. Fareler birbirine benzemeye meyillidir, bu yüzden söylemesi zor.

“Şimdi bakın, bir kakım,” diye devam etti Bonsoir, sözlerini metresinin kulağına fısıldayarak, “bir kakım siyahtır, baştan aşağı siyah, tepeden tırnağa,” sincaba pandik attı ve o da hafifçe kıkırdadı, “siyah.”

Kabarmış Sular ucuz ve kalitesiz bir bardı, çirkin bir kasabanın çirkin bölgesi için bile çirkindi ama buna rağmen ya da belki de bu yüzden kâfi derecede doluydu. Mekânı tıka basa dolduran haydut sürüsü, mizantropolar ve holigan güruhu, içeri giren Kaptan’ı kolay bir av olduğuna dair bir işaret bulabilmek için baştan aşağı süzdüler. Bulamayınca yeniden kadehlerine yumuldular.

Kaptan’ın kürkü, kısa ömürlü bir yaz fırtınası yüzünden keçe gibi olmuştu ve bardaki bir tabureye oturabilmesi için nahoş bir yarım sıçrayış yapması gerekiyordu. Normalden daha kaygılı görünüyordu ki genellikle oldukça kaygılıydı.

“Bir şey ister misin?” Servisi yapan, acuzeler nasıl olursa öyle, aksi bir acuzeydi.

“Viski.”

Renkli cam bardağa sefil bir damla döküldü. “Burada farelere sık rastlamayız.”

“Bira* kokusunu sevmeyiz,” dedi Kaptan ters bir şekilde.

* Yazarın kullandığı piss kelimesi argoda bira anlamına geldiği gibi sidik anlamına da gelir. -çn

Poker masasındaysa beşinci el açılmıştı ve Bonsoir'ın kadın arkadaşı şimdi yanındaki boş koltukta oturuyordu. Sıçanlardan biri çoktan oyundan çıkmıştı, fişleri cüzdanına fazlaca ağır gelmişti. Ancak diğeri hâlâ oyundaydı, gittikçe azalan fişlerinden ne kaldıysa onlarla Bonsoir'ın artırdığı bahsi gördü. Şimdi de kartlarını masaya muzaffer bir şekilde fırlatıp pota uzanıyordu.

“Çok güzel bir el,” dedi Bonsoir ve cümlesini tamamladığında pençesi her nasılsa sıçanının üzerine sıkıca yerleşmişti ve kazandıklarını almasını engelliyordu. “Bu, birini zengin edebilecek türden bir el.” Bonsoir elindeki kartları açtı ve bir çift valeyı masaya koydu. “Ancak bu biri, hayal kırıklığına da uğrayabilir.”

Sıçan, az kalsın kazanmak üzere olduklarını kaybetmesine neden olan iki ince karta dikkatle baktı. Sonra tekrar kakıma döndü. “Bu gece çok fazla pot kazandın.” Ortağı masadan geri çekildi ve elini kemerindeki ağızdan dolma çakmaklı tabancaya götürdü. “Çok fazla pot.”

Bonsoir'ın bakışları keyifli ve hırçındı. “Çünkü sen kötü bir poker oyuncusun,” dedi, yüzüne burnu genişliğinde dişlek bir gülümseme yayıldı, “ve çünkü ben Bonsoir'ım.”

İkinci sıçan, kavisli sarı tırnağıyla tabancasının dipçğine hafifçe vurarak, *tik tik*, ortağına oyunu hatırlattı. Etraftaki diğer müşteriler yaklaşmakta olan şiddete hazırlanmak için ellerinden geleni yaptılar. Bazıları köşelere çekildi. Çıkışa yakın olanlar fırsat bu fırsat sıvıştılar. Barmen, tezgâhın altına saklandı ve üzülerken kan lekelerini yerden çıkarmanın ne kadar süreceğini düşündü.

Ancak bir süre sonra ilk fare yavaşça gözlerini kırptı ve ardından diğerine kafasını salladı.

“Ülkenizi işte bu yüzden seviyorum,” dedi Bonsoir, yeni kazandıklarını eskileriyle birleştirirken. “Herkes oldukça makul.”

Anlatılanlara göre Bonsoir, Yabancı Lejyon’la birlikte gelmiş ve kalmıştı. Bonsoir hakkında anlatılan çok hikâye vardı. Hatta bazıları doğru bile olabilirdi.

Görünüşe göre en azından sıçanlar öyle düşünüyordu. Ön kapıdan, haysiyetin kelime anlamının izin verdiği-nden daha hızlı bir şekilde sıvıştılar fakat zaten sıçanlar, elbette pislik içinde yaşayan bir türe yakışır şekilde, adabımuâşereti saplantı haline getiren mahlûklar değildir.

Kaptan, yüksek bar taburesinden aşağı indi ve arka masaya doğru yöneldi, masada artık sadece Bonsoir ve dişi yoldaşı oturuyordu. Kadın, Bonsoir’ın kucagındaki ayrıcalıklı yerine geri dönmüştü ve yumuşakça kulağına fısıldananlara neşeyle kıkırdıyordu.

“*Kap-i-tan*,” Bonsoir böyle selamladı Kaptan’ı, gerçi fareyi içeri girer girmez fark etmişti. “Uzun zaman oldu.”

Kaptan başıyla onayladı.

“Bu dostane bir ziyaret mi? Eski dostun Bonsoir’ın yeni hayatına nasıl uyum sağladığını görmek için mi geldin?”

Kaptan başını hayır anlamında salladı.

“Hayır mı?” Kakım âşığını ikinci kez bir kenara bıraktı ve yapmacık bir şaşkınlıkla gözlerini fal taşı gibi açtı. “Şaşkına döndüm. Bonsoir’ı ziyaret etmek için başka nedenlerin olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?”

“Bir kez daha deneyeceğiz.”

“Bir kez daha mı deneyeceğiz?” diye tekrar etti Bonsoir, kapkara pençesiyle çenesini kaşırken. “Biz kimiz?”

“Çete.”

“Hâlâ hayatta olanlar demek istiyorsun?”

Kaptan cevap vermedi.

“Peki bu –nasıl dedin– çeteye, niçin yeniden katılacakmışım?”

“İşin ucunda para var.”

Bonsoir elini önündeki fiş destesinin üzerinden geçirdi. “Para her zaman var.”

“Biraz da macera. Zannediyorum ki bu dağ başında hayat senin için sıkıcıdır.”

Bonsoir öfkeyle titredi. Bonsoir’a kalırsa şu anda işgal ettiği nokta, dünyanın merkeziydi. “Sence öldürmek için gözü dönmüş bir Elf’e benziyor muyum? Ayrıca, Bonsoir’ı sınamak isteyen mahlûklar hep var.”

“Ve böylesine meziyetli.”

Bonsoir’ın üstdudağı, köpekdişinin beyazını ortaya çıkaracak şekilde geriye kıvrıldı. “Ne demek istediğini anladığımı zannetmiyorum, *Kap-i-tan-cığım*.”

“Öyle mi?” Kaptan cebinden bir puro çıkardı. Kısa ve kalındı ayrıca kötü kokuyordu. Bir kibriti önündeki sandalyenin pürüzlü tahtasına sürterek yaktı ve purosunun ucuna tuttu. “Görüyorum ki en az oyun arkadaşın kadar şişmanlamışsın. Bana kalırsa seni şarap ve kadınlar bozmuş. Burada gayet mutlu görünüyorsun, kasabalıların gözünü korkutup buraların sahibi gibi davranmak sana yaramış. Zamanımı boşa harcadım anlaşılan.”

Kaptan, kapıya yaklaşmıştı ki boğazında metal bir baskı hissetti. “Benim adım Bonsoir,” dedi kakım tıslayarak, Kaptan’ın kulağından bir gıdım uzaklıkta. “Ben ki anaları üzerlerinde mışıl mışıl uyurken çingiraklı yı-

lan yumurtalarını kırdım, uçmakta olan bir ağaçkakını yakaladım. Mısır likörü ve zehirli yemden daha çok can aldım! Benim adım Bonsoir, adımları ses çıkarmayan, bıçakları hep keskin olan, gece vakti gelip sabah olunca arkasında ağlayan dullar bırakan.”

Kaptan, ne içinde bulunduğu durum karşısında bir heyecan belirtisi gösterdi ne de Bonsoir'ın aralarındaki mesafeyi kapatma hızına ve sessizliğine şaşırdı. Onun yerine purosundan nemli bir duman karışımı üfledi ve gelişigüzel konuştu, “Öyleyse geliyorşun?”

Bonsoir, öfkesi yeniden yüzeye çıkmış bir şekilde Kaptan'ın etrafında bir tur attı. “Tüm bunlar Bonsoir için yeter mi sanıyorsun? Bu bok çukuru bar, paralarına el koymama izin veren bu aptallar? Bonsoir'ın *Kap-i-tan*'a, yoldaşlarına, davaya sırtını döneceğini mi sandın?” Bu fikir bile kakımı çileden çıkarmış, öfkesinden kudurmuş bir çığına çevirmişti. “Bonsoir'ın eli *Kap-i-tan*'ındır! Bonsoir'ın kalbi *Kap-i-tan*'ındır! Aksini iddia eden bir mahlûk varsa şimdi ortaya çıksın, çıksın ki Bonsoir şerefine sürülen bu lekeyi temizleyebilsin!”

Bonsoir avucundaki bıçağı hızla çevirdi ve bu meydan okumaya karşılık verecek biri olup olmadığını görmek için etrafına baktı. Kimse çıkmadı. Bir an sonra Kaptan eğildi ve fısıldadı, “Aziz Martin Günü. Partizan'ın barında.”

Bonsoir bıçağını el çabukluğuyla gözden kaybetti. Çakı gibi bir selam verdi, beş yıldır ilk defa birine selam veriyordu. “Bonsoir orada olacak.”

3

Bonsoir Teşrif Ediyor

Bonsoir, sessiz bir mahlûk için oldukça gürültülü bir giriş yaptı. Çift kanatlı kapı aniden açılıp da kakım aylak aylak içeri girdiğinde Kaptan yarım saattir sessizce oturuyordu. Aylak denemeyecek kadar hızlıydı aslında Bonsoir, kendi iç ritim duygusuna göre bir yumruğu savuşturur gibi girmişti içeri ama niyeti aylak bir giriş yapmaktı. Kafa derisinin üzerinde bir bere fütursuzca duruyor ve dudaklarından uzun siyah bir sigara sarkıyordu. Omzunun üzerinde soluk yeşil keten bezinden bir çuval asılıydı. Görünürde bir silah taşımıyordu ancak her nasılsa bu durum, tehditkâr havasından bir şey eksiltmiyordu.

Reconquista'yı kaba bir şekilde selamladıktan sonra kayarcasına arkaya doğru ilerledi ve esas masanın önünde durdu. "Herkes nerede?"

"Geliyorlar."

Bonsoir beresini çıkarıp kaşlarını çattıktan sonra yeniden taktı. "İlk gelenin Bonsoir olması doğru değil – o çok özeldir. Onun gelişine seyirci yakışır."

Kaptan anlayışlı ya da granitten yapılmış bir yüzle veya olabildiğince buna yakın bir ifadeyle başını salladı. Bonsoir bir tabureye zıplarken Kaptan, artık yarısı boş olan testiye kakıma uzattı. Tekrar etti, “Geliyorlar.”

4

Sessizliğin Erdemleri

Boudica,* kasabadan doğru gelen tozlu patikada ilerleyen silueti fark ettiğinde dere yatağında yarı gömülü bir halde yatıyordu. Nehir yıllardır kuruydu ancak yine de dipteki alüvyon tabakası, bodur bir ağacın dallarının gölgesinde kaldığı için civardaki en serin yerdi. Çoğu zaman ve özellikle sıcak günlerde Boudica'yı burada, bir parça çiğnemelik tütün eşliğinde, vaktini hafif bir tefekkürle geçirirken bulabilirdiniz.

Siluet bir kilometre kadar yaklaşıncı Boudica'nın kaşları durdukları yerden bir tık yukarı kalktı. Bir dişi opossum için bu, olağanüstü bir şaşkınlık ifadesiydi. Aslına bakılırsa histerinin eşiğine gelmiş bile sayılabilirdi. Bir süre daha düşünüp taşındı, sonra vücudunu yeniden kuma yerleştirdi.

Bu bela anlamına gelebilirdi ve Boudica genellikle be-

* MS 61 yılında Romalıların Büyük Britanya'daki işgalci güçlerine karşı bir isyan başlatan, Kuzey Britanya'nın Norfolk bölgesinde yaşayan Iceni kabilesinin kraliçesinin ismi. -yhn

ladan hoşlanmazdı. Boudica, aksine, belanın tam zıddını severdi. Huzuru ve sakinliği, yalnızlığı ve sükûneti severdi. Boudica, gürültünün ve hareketin yok olup gittiği ve zamanın kendisinin bile durduğu nadir bulunan bu mükemmel sükûnet anları için yaşardı.

Bu sessizliği bazen bir tüfekte verdiği keskin karşılıkla bozuyor olması, akli sıra, asıl meseleye yardımcı oluyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, Boudica'yı hedefini tek hamlede indiren müthiş bir keskin nişancı yapan ne onun titremeyen sağlam elleri ne de bir başkasının yaklaşan bir fare olduğunu bile söyleyebileceğinden çok önce Kaptan'ı seçmiş olan gözleriydi. Onu müthiş bir keskin nişancı yapan nasıl bekleneceğini çok iyi biliyor olmasıydı, o mükemmel ânın beklentisiyle içindeki her şeyi boşaltır ve ondan sonra o ânı ölümle doldururdu.

Yani bir uzman olan Boudica, farenin varması için geçen süreyi sabırla geçirmekte zorlanmadı, bu süreyi Kaptan'ın kendisini nasıl bulduğunu merak ederek geçirdi. Dere yatağındaki mekânını kastetmiyordu; kasabanın yerlileri dost canlısı bir topluluktu ve bu bilgiyi aktarmakta hiçbir sakınca görmezlerdi. Ama kasaba eski sınırların da güneyindeydi, hatta olabilecek en güneydeydi aşılamaz derecede çorak bir araziyle çevriliydi.

Boudica, çiğnediği tütünü otların üzerine tükürdü ve merakını bir kenara bıraktı. Kaptan, aklına koyduğunu yapan türden bir hayvandı.

Nihayet fare, Boudica'nın tüneğine çıkan küçük tepeli tırmandı. Kaptan, eski yoldaşını görünce opossumun yirmi dakika önce kendisini seçtiğinde sergilediği heyecansız tepkinin aynısıyla karşılık verdi. Kasabadan bura-

ya kavurucu sıcak altında engebeli bir yürüyüş yapmış olmasına ve Kaptan artık pek genç olmamasına rağmen serinkanlılığını koruyordu. Sanki buna dikkat çekmek istercesine trençkotuna uzanıp bir puro çıkardı, yaktı ve ağzına koydu.

“Boudica.”

Boudica, açıkta kalan karnının üstüne konan bir si-neği hızla savurdu. “Kaptan,” dedi, her şeyde yaptığı gibi her heceyi vurgulayarak.

“Serinkanlılığını koruyorsun bakıyorum?”

“Her daim.”

Bu, daha faal olan tarafın Kaptan olduğu nadir sohbetlerden biriydi. Bu rolden hoşlanmazdı ancak opossumla çalışmak söz konusu olduğunda bu üstlenmesinin gerekli olacağını bildiği bir roldü. “Meşgul müsün?”

“Öyle gibi mi görünüyorum?”

“Biraz çalışmak ister misin?”

Boudica, tozlu dere yatağından yavaşça kalktı. Kürkünü kaplayan kumu silkeledi. “Vay be Kaptan,” dedi, yüzündeki vahşi sırıtış gözlerindeki müphem sükûnetle nahoş bir tezat oluşturuyordu, “bu kadar zamandır neredeydin?”

5

Boudica Teşrif Ediyor

Kaptan arkadan dönüp geldiğinde Boudica masadaydı, sombrerosunun siperi yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu. Neredeyse sahibi kadar uzun bir tüfek, arkasındaki duvara yaslanmış duruyordu, karmaşık desenli namlusu cevizden yapılma siyah bir kundağı vardı. Bonsoir'ın şakalarına sessizce gülümsüyordu, sanki gün boyunca oradaymış hatta hiç ayrılmamışlar gibi.

Bir şey demeyi düşündü ama sonra vazgeçti.

6

Ejderhanın İni

Kaptan, ormanlık araziye tırmanıp da açıklığa vardığında neredeyse üç gündür yolculuk yapıyordu. Kuzey ülkesine gelmişti; burada durgun sular, ağaçlar ve büyüyen yeşil şeyler vardı – ama buna rağmen kuru bir gündü ve ikinci sıcaklığın etkisi akşamın gelişine kadar sürmüştü. Yorgun, susuz ve kızgındı. Sadece ilk ikisine ya da uzun yürüyüşünün neticelerine çare bulunabilirdi. Han, sazdan çatısı ve etrafını çevreleyen alçak bir duvarı olan iki katlı, taştan ve bodur bir yapıydı. Girişin üstünde, üzerine **DAİMİ İSTİRAHAT** kelimeleri yontulmuş bir tabela vardı. İçeride, zayıf bir hancı misafir karşılamak için bekliyordu, şişman bir kadın yahni pişiriyordu ve gösterişsiz kızları da masaları kuruyordu.

Kaptan içeri girmedi. Kaptan, binanın arkasındaki küçük bahçeye yöneldi.

Son yıllarda bu tür pansiyonların sayısı giderek azalmıştı, haydutlar ve aşağılık yağmacılar sokakları sarmıştı, trafiği durduruyor ve yanında silahlı refakatçi bulundur-

maya gücü yetmeyenler için yola çıkmayı olanaksız hale getiriyorlardı. Misafirhaneler bile hedef haline gelmişti ve iş yapmaya devam edenler yüksek duvarları ve sağlam kapıları olan küçük kaleleri andırmaya başlamıştı, mülk sahipleri olası müşterilerini tetiği çekilmiş kısa namlulu av tüfekleriyle karşıliyordu.

Daimi Istirahat'ın böyle bir tadilata girmemiş olmasının sorumlusu –beş fersah içindeki bir gözü dönmüşün bile bırakın sorun çıkarmayı, oradan bir bardak bira alacak kadar dahi aptal olmamasının sorumlusu– başının üzerinde sabit vaziyetteki baltasıyla yaşlı bir ağaç kütüğünün arkasında duruyordu. Yaşla birlikte teni solmuş, parlak kıızıdan koyu kestaneye dönmüştü ama cildindeki altın renkli benekler olduğu gibi duruyordu. Rengin-deki değişim dışında, seneler semendere çok az dokunmuştu. Perdeli ayakları üzerinde rahatça dengede duruyordu, biçimli kasları yağlanmamıştı. Solmuş pantolonu yıpranmıştı ancak özenle bakılmış olduğu belliydi. Beyaz gömleğinin içinde terlemiş ve daha kolay nefes alabilmek için bağcıktan boyunbağını gevşetmişti.

Kaptan kendisine yaklaşıırken duraksadı ama bir süre sonra yeniden işe koyuldu, kendinden emin ve keskin hareketlerle odun kesiyordu. Kaptan, söze girmeden önce seçtiği kütükleri parçalara ayırmasını izledi. “Merhaba Cinnabar.”*

Cinnabar'ın gözleri sakindi, gözleri dost canlısıydı, duruma göre size “beyefendi” ya da “hanımefendi” diye gülümserdi, gözleri sıcak bir günde soğuk su gibiydi. Cinnabar'ın ellerinden ceset, çok sayıda ceset çıkar ve

* (İng.) Zinober. –yhn

elleriyle bunlardan duvarlar yapar ve yığınlar hazırlardı. Cinnabar'ın gözleri, ellerinin yaptıklarına dair hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

“Merhaba, Kaptan,” dedi Cinnabar'ın ağzı. Cinnabar'ın kolları yeniden odun kesmeye girişti.

“Uzun zaman oldu,” diye ekledi Kaptan, sanki o an fark etmiş gibi.

“Zaman böyle bir şey.”

“Zaman böyle,” diye katıldı Kaptan. “Beni gördüğüne şaşırdın mı?”

Cinnabar yığından başka bir odun daha aldı, ağaç kütüğüne koydu. “Pek sayılmaz,” dedi, inkârı baltasının kütüğe inişiyle noktalandı.

Kaptan başı ile onayladı. Hiç iyi gitmiyordu, Kaptan bunun farkındaydı ama nedeninden ya da nasıl değişti-receğinden pek emin değildi. Devam etmeden önce şapkasını çıkardı ve bir an için kendini yelpazeledi. “Aşçı mı oldun?” Yanıt beklerken eğilip yerden küçük bir kaya parçası aldı.

“Komi.”

“Uzun yoldan geliyorum. Biraz su rica edebilir miyim?”

Cinnabar, bir an gözlerini Kaptan'a dikti, daha derin bir anlam arıyor gibiydi. Sonra başıyla onayladı ve arka girişin yakınındaki bir yağmur variline doğru yürümeye başladı. Arkasından da Kaptan yürümeye başladı, elinde tuttuğu taşı ani bir hızla hareket ederek eski yoldaşının kafasına fırlattı.

Taş, tekleyen bir saniye boyunca sessizce Cinnabar'ın kafatasına doğru yol aldı. Ardından düzgünce semen-

derin avucuna yerleşti. Ne var ki bu iki olayı birbirine bağlaması gereken hareket –aralarındaki neden sonuç köprüsü– tıpkı bir filmde kesilip çıkarılmış kareler gibi büsbütün noksandı.

“Çocukça bir hareketti,” dedi Cinnabar taşı bırakırken.

“Hâlâ eskisi kadar becerikli misin görmem gerekiyordu.”

Cinnabar, nazik görünen ama öyle olmayan gözlerini Kaptan’a dikti.

“Neden burada olduğumu biliyor musun?”

“Hâlâ çok mu kızgınsın?”

Kaptan doğrularak dimdik durdu. Gerçi pek de uzun değildi ama Kaptan dik durduğunda boyu buydu. “Ha şunu bileydin,” diye mırıldandı. “Ha şunu bileydin.”

Cinnabar, kafasını çevirerek kesilmemiş odun yığınını baktı. Hiçbir şey söylemedi.

Kaptan’ın gazı yavaş yavaş azaldı, öfkesi dindi. “Geliyor musun yani?”

Cinnabar bir kez, yavaşça göz kırptı. “Evet.”

Kaptan başıyla onayladı. Birinin kahkaha sesi handan dışarıya taştı. Cırcır böcekleri ötüyordu. İki eski arkadaş solan ışıkta sessizce durdular, gerçi onlara baktığınızda bunu anlayamazdınız. Eski arkadaşlar olduklarını yani. Havanın karardığını herkes görebilirdi.

Cinnabar Teşrif Ediyor

Cinnabar bara girdiğinde neredeyse Kaptan'ın onu bıraktığı zamanki gibi görünüyordu. Solmuş bir gömlek, içinden geçirilmiş siyah bir bolo boyunbağı. Ama şimdi sanki güneş rüzgârının onu alıp götüreceğinden korkuyormuşçasına silahlanmıştı. İki büyük boy tabanca, kemerinin üzerinden dışarıyı kesiyordu. Daha küçük bir kuzenin dipçığı omzundan sarkıyordu, ayakkabısındaki şişkinlik aile toplantısını tamamlıyordu. Ceketini duvara asmak için döndüğünde, son bir imha makinesi daha görüldü: Kesik namlulu bir tüfek. Sırtının alt tarafına, kuyruğunun hemen üzerine, yanlamasına bağlıydı.

“Yetecek mi getirdiğin makineler?” diye sordu Bonsoir, bıyıkları yaptığı bu şakayla seğirdi.

“Planladığımız şey için mi?”

Bonsoir bu soruyu bir anlığına düşündü ve eski mizahi yaklaşımından hiçbir iz olmayan bir yanıt verdi. “Sana bir av tüfeği bulmaya çalışmalıyız.”

Cinnabar başıyla onayladı ve yerine oturdu.

Hak Edilmiş Bir Emeklilik

Barley,* günün bu geç saatinde bir müşteri gördüğü için şaşırmıştı. Dükkânı devraldığından beri, küçük kasabasındaki ticaretin akışına bir balıkçı nasıl akıntıya aşına olursa öyle aşına olmuştu. Pazar günüydü ve bu, kilisenin boşalmasının ardından büyük bir satış yağmuru demekti –çocuklar için jelibonlar ve kurdeleler, ebeveynleri içinse saf ale ve atıştırma malı– ondan sonraysa oldukça sakindi. Hatta erken kapatıp kasabanın diğer tek işletmesi olan, cad-denin karşısındaki mütevazı pansiyona gidip bir bardak soğuk bira içmeyi ve biftek yemeyi planlamıştı. Şimdiyse gitmemiş olduğu için memnundu. Hem güneşin parıltısından hem de türüne özgü zayıf gözlerinden olacak, müdavimlerinden hangisinin kapı girişinde durduğunu çıkaramadı ama yine de eliyle içeriye girmesini işaret etti. Arkadaş canlısı biriydi Barley. En azından son zamanlarda öyle olmuştu.

“Merak etme, açığız.” İçeri girenin Kaptan olduğunu görünce, yüzüne yayılmış olan sırıtış kayboldu.

* (Ing.) Arpa. –yhn

“Merhaba, Barley,” dedi Kaptan, elini uzatırken. Kısa ama fark edilir bir duraksamadan sonra Barley tezgâhın diğer tarafına uzandı ve kendisine uzatılan eli sıkı. “Kaptan.” Barley yetişkin bir porsuktu, barut rengiydi ve neredeyse tavana değecek kadar büyüktü. Avucu farenin göğsü büyüklüğündeydi ve sıkıdığı eli daha fazlasını istermişçesine yuttu.

“Seni bulmak kolay olmadı.”

“Bulunmak istemedim.”

Kaptan başıyla onayladı ve porsuğun müessesesine göz gezdirdi. Yetersiz ama bakımlıydı, malzemeler düzenli bir şekilde yerleştirilmişti, yerler daha yeni süpürülmüştü. Kısacası, Kaptan’ın yaşamı boyunca girip çıktığı diğer yüzlerce dükkândan farksızdı. Yöneticisi olan mahlûkla anılarını burayla bağdaştırmayı denedi. Zordu. “Güzel bir dükkânın var.”

Barley, farenin yüzünde bir alay iması olup olmadığını inceledi. “Sağol. Birkaç sene önce devraldım. Dükkân sahibinin kızı iş için doğuya gitti, bırakacak kimsesi yoktu.”

“Seviyor musun burayı?”

Barley gülümsedi, neredeyse mahcup bir şekilde. “Evet, seviyorum. Burası... sessiz. Maden kurduğundan beri fazla trafik de yok. Müşterileri tanıyorum, ne istediklerini biliyorum. Gülümseyerek gelir ve gülümseyerek giderler.”

Kaptan başıyla onayladı, aslında dinlemiyordu. “Eski ekibi bir araya getiriyorum.”

“Ben yokum,” dedi Barley. Barley’nin yıllardır bu andan ödü kopuyordu, hiç gelmeyeceğini ummuştu, o an

geldiğinde ise cesaretinin kaybolacağından ve bu sözlerin ağzından çıkmayacağından korkmuştu. Hakikat anının sandığı kadar korkunç olmadığı ortaya çıktı. Tekrar söylemeye karar verdi. “Ben yokum. Bana her zaman iyi davrandın Kaptan ama ben de sana karşı iyiydim. Bana kalırsa ödeşmiş sayılırız.”

Kaptan, ölü gözünün kirli beyazını porsuğa dikti ama ifadesinde bir değişiklik olmadı. “Sana ihtiyacım var, Barley. Senin yapabildiğini yapabilen başka kimse yok.”

“Ne yapıyormuşum?” Barley gülümsedi ve kafasıyla arkasındaki raflarda duran malzemeleri işaret etti. “Ben satış yapıyorum, Kaptan. Not kâğıdı ve dikiş ipliği, tava ve peksimet. Bunlardan biri lazımsa sana maliyetine verebilirim. Ama ötesi...” Dudaklarının ucu aşağı doğru kıvrıldı, somurtuyordu ve yavaşça başını salladı. “Ben artık öldürmüyorum. Artık öldürmeyeceğim. O işleri bıraktım.”

“Hepimiz öldürdük, Barley.”

“Benim gibi değil. Benim kadar çok değil, yaklaşmaz bile. Hiçbiriniz, Cinnabar bile... Bir an için Barley'nin uzun burnu açık kaldı ve kendisini nahoş bir anıda kaybetti. Sonra iki kez gözlerini kırptı ve kaptanına döndü. “Seninle tartışmıyorum, Kaptan. Sadece söylüyorum. Artık yapmayacağım. Herkesin değişmeye hakkı vardır.”

Kaptan başıyla onayladı, şaşırmamıştı ama bezgin bir üzüntü içinde olduğu belliydi. “Bunu söylemeni bekliyordum, üzgünüm.”

“Ben de üzgünüm...” diye başlayan Barley sözünü bitirmeden, Kaptan tüylü parmaklarını dudaklarına götürdü ve şiddetli bir ısıklık çaldı. O anda içeri bir çift lağım

faresi girdi; doğudaki şehirlerden birinden gelmiş yaralı ve demir külçeleri kadar sağlam farelerdi. Kaptan onları bu iş için özel olarak getirmişti. Üzerlerindeki teçhizata ve tavırlarına bakılırsa bu, bela salmak için yabancı bir yere ilk gelişleri değildi.

Barley her ikisine de yavaş bir bakış attıktan sonra gözlerini patronlarına çevirdi. Dalkavuklarını çağıran Kaptan, şimdiyse aşikâr şekilde ilgisiz bir tavır sergiliyordu, dikkatini tamamen porsuğa vermişti.

Sıçanların ikisi de profesyoneldi, biri tüfeğiyle Barley'ye nişan almıştı, diğeryse eli belinden sarkan büyük bir tabancanın üzerinde, yandan saldırmak için bekliyordu.

“Bu o mu?” diye sordu tüfekli olan.

Kaptan başıyla onayladı.

Sıçan, Barley'ye döndü. “Üzgünüm dostum. Kişisel değil.”

“Tabii canım sadece iş için,” diye katıldı Barley, kömür karası gözleri Kaptan'a dikildi.

Birinci sıçan başıyla onayladı ve tüfeğini Barley'nin kafatasına doğrulttu; yakın mesafeden bile olsa, vücuduna girecek tek bir kurşunun bir porsuk için öldürücü olmayacağını bilecek kadar tecrübeliydi. Kolu geri çekti, ateş etmeye hazırdı. Ortağı sessizce bekliyordu.

Porsuklar, çevik hayvanlar değildir ve Barley de istisna değildi. Ancak şiddete bağlılığın önemini, kendisini tamamen vahşete teslim etmenin ve kur yaparak vakit kaybetmemenin önemini anlıyordu. Ve belki de bu sükûneti, sıçanları sahte bir güvenlik duygusuyla yatıştırmıştı. Cinayet konusunda oldukça tecrübeli olsalar

da porsuğun rıza göstermesini yanlış yorumlamışlardı – Barley’nin sükûnetinin nedeni kendi ölümünün kabulü değildi. Onlarınkinin kabulüydü.

Barley, aniden dört ayak üzerine eğildi ve kalın ahşap tezgâhı kısa bir an için kalkan vazifesi gördü. Tüfekten çıkan mermi porsuğun az önce işgal ettiği alanı yarar-ken gürültülü bir çatırdama duyuldu. Şiddetli kıymıklar her tarafa uçtu, Barley meşe panellerin arasından atılarak suikastçı bozuntusunun üzerine çullandı. Omzunun tüm ağırlığıyla çarptığı sıçanı yan duvara vurdu. Tüfekten çıkan sert yanıtta daha alçak ve yumuşak ikinci bir çatırdama, kemirgenin omurlarının kırıldığının siyalini verdi.

Diğer sıçan bir atış yapmayı başardı ama sinirleri boşaldığından nişan alacak zaman bulamamıştı; mermi, Barley’nin yanağında dolgun bir oyuk açmaktan başka bir şey yapmadı. Barley, öfkeyle kükredi ve ani bir hareketle yön değiştirdi, devasa kütlesi çılgınca salınıyordu ama adımları bir dansçınıninkiler kadar zarifti. Sıçanın alt-dudağı titredi, altına kaçırmıştı ve pantolonun paçasından sızıyordu. Barley, ellerini bir araya getirerek binanın temellerini sallayan bir alkış kopardı.

Öfkeden delirmiş halde Kaptan’a dönen Barley’nin avuç içleri katlettiği sıçanın kırmızısıyla boyanmıştı. Bir an için eski kumandanına baktı, sıkı sıkıya bağlı kas tabakası ve onu çevreleyen kürkü, azgın öfkesini ihtiva etmekte yetersizdi. İleri doğru atıldı ve direnmeyen fareyi tek eliyle havaya kaldırdı, ayakları yerden kesilen fareyi öyle bir salladı ki daha az dayanıklı bir kurbanın omurgası kırılırdı.

“Beş sene!” Kaptan’ın bıyıkları, kükremenin kuvvetiyle geri çekildi. “Cinayetsiz geçen beş sene, cesetsiz geçen beş sene! Bana ne yaptın? Bana ne yaptın?”

Kaptan’ın sakın, kararlı ve hafif alaycı yüzü, bir sıkımlık canı olduğu gerçeğine ihanet ediyordu. “Seni yeniden bir katil yaptım.”

Barley’nin Kaptan’ın kafası kadar büyük gözleri yuvalarından fırlamıştı. Barley’nin dudağı, genellikle cinayetin öncesinde gelen bir tür öfke spazmıyla titredi.

Ama sonra Barley elini açtı ve Kaptan biçimsiz bir şekilde yere düştü. Kısacık bir an yerde kaldıktan sonra ayağa kalktı.

Barley’nin yüzü üzgün ve kederliydi. Gözlerini duvara dikmiş, sanki etrafını tanımakta güçlük çekiyormuş gibi bakıyordu.

“Aziz Martin Günü,” dedi Kaptan. “Partizan’ın barında. Makineyi getir.”

Uzun bir süre sonra Barley başını dalgın dalgın salladı ve Kaptan, ölmesi için para ödediği mahlûkun parçalanmış bedeninin üzerinden hiçbir şey olmamış gibi geçerek gitti.

9

Barley Teşrif Ediyor

Barley, kendisini bekleyen mahlûkların toplam büyüklüklerinin belki de üç katı olmasına rağmen, dikkatleri yersiz yere üzerine çekmeden bara girmeyi becerdi. Tam olarak gizlenmiş değildi; bunun için fazla büyüktü. Daha çok, büyüklüğünün haklı olarak gerektirdiği dikkati cezbetmeden, gözlerin onu atlayıp geçmesine imkân veren bir tür mütevazı nitelik taşıyordu. Bir eliyle, siyah bir bavulun üst sapını kavramıştı, geniş ve muhtemelen oldukça ağırdı ancak onu öylesine kolaylıkla taşıyordu ki bunu bilemezsiniz. İçinde her ne varsa onun haricinde Barley silahsız gelmişti.

Arka masadaki sohbet çoktan kesilmişti. Kaptan, kafayı bulmuşken bile havadan sudan konuşmayı seven bir tip değildi ancak Boudica ve Cinnabar'ın kasıtlı sessizlikleri, fareyi mutlak bir şekilde geveze göstermişti. Bonsoir ise diğerlerinin sessizliğini sohbetin önünde bir engel olarak görmezdi ama elbette işine en bağlı hatibin bile koronun desteğine biraz olsun ihtiyacı olurdu. Bu olmadan Bonsoir da arkadaşları gibi, büyük ölçüde sessiz ama tatmin edici sarhoş olma işine dönmüştü.

Böyle olunca Bonsoir, gıcırdayan yer döşemeleri şenlikli gruplarının başka bir üyesinin gelişinin sinyalini verdiği bakışlarını mutlulukla kaldırdı ve yeni gelenin kim olduğunu görünce gülümsemesi yüzüne yayıldı. Barley, porsuk burnuna yayılan ve taşarak gümbür gümbür bir kahkahaya dönüşen sırtıyla karşılık verdi. Görünüşte pek muhtemel olmasa da mürekkep siyahı kakım ile geniş göğüslü porsuk, şiddet ve kargaşa işinde geçirilen yılları esnasında, aşırı sevimli bir şekilde tanımlamak gerekirse canciğer kuzu sarması olmuşlardı.

“Ne çirkin bir şapka,” diye girdi Barley söze.

Bonsoir’ın gözleri sahte bir öfkeyle fal taşı gibi açıldı. “Bu şimdiye kadar giyilmiş en harika şapka,” dedi, beresini işaret ederek. “Bu şapkayı bana Meksika İmparatoru, hayatını kudurmuş bir kokarcadan kurtardığım için armağan etti. Kalmam için bana yalvardı, baş danışmanım ol dedi, ben de dedim ki, ‘İmparator! Bonsoir, altın külçelerle bile olsa kafeslenemez.’”

“Meksika’da imparator yok.”

“O Meksika’nın talihsizliği, zira tüm büyük ülkelerin imparatorları olur.”

Barley bir kez daha güldü ve Reconquista’nın, koca kıcını yerleştirmesi için çıkardığı büyük boy tabureye doğru ilerledi. Çantasını sandalyesinin yanına koydu ve biraz daha içki istedi. Sıçan, elinde bir tane daha testiyle tezgâhın arkasından çıkıp masanın her tarafına dağılmış olan kardeşlerine katıldı.

Eğer Barley ısrar ettiği gibi, yeni bir sayfa açıysa ve artık cinayeti tasvip etmeye gönüllü değilse de, bunu görev aşkıyla yapan mahlûkların etrafındayken büsbütün rahat görünüyordu.

10

Eski Dostumuz, Şeytan

Kaptan, Başkent'in arka sokaklarında bir kanalizasyon borusundan geçen atıklar gibi gözlerden uzak ilerliyordu. Artık onu hatırlayabilecek çok az kişi vardı ve içlerinden herhangi birinin bu fırtınalı akşamı şehrin kuzeyindeki kenar mahallelerde geçirme ihtimali zayıftı, yine de Kaptan öyle olması gerektiğini düşünmediği hallerde bile dikkatliydi.

Böylece gölgelerden ayrılmadı, ara sokaklardan geçti ve elini sıkıca tuttuğu tabancasının üzerinden ayırmadı. Kaptan Başkent'te olmaktan hoşlanmıyordu, beş yıl önceki o korkunç son geceden beri ilk kez gelmişti. Fakat yapması gereken bir ziyaret daha vardı, halletmesi gereken son bir aşama ve bunu sona saklamış olması bir tesadüf değildi. Yağmur şapkasının üstünden kenarına damladı, cansız gözünün üzerinden akarak bıyığına karıştı. Çamurda yürüyormuş hissi veren bir fırtınaydı, yeri ıslatıp da havayı serinletmeyen türden bir yağmur. Halledilecek iş için doğru türden bir havaydı. Kaptan, burnunu çekecekken tuttu.

Sıradan bir ara sokağa döndü ve eski püskü ahşap bir evin önünde durdu. Bir ticarethane olduğuna dair hiçbir işaret yoktu, hatta görüldüğünden başka bir şey olduğuna işaret eden hiçbir şey yoktu; sadece kapı ağır ve kalındı, kenar mahalledeki bir kulübe için olması gerekenden daha ağır ve kalın. Kaptan, üç sert darbeye kapıya vurdu.

Bir gözetleme deliği açıldı. Delikte boncuk gibi bir çift göz belirdi. “Ne istiyorsun?” dedi bir ses. Dostane bir ses değildi. Gözetleme deliklerinden gelen sesler nadiren öyledir zaten.

“Yeraltı Adamı’nı ziyarette geldim.”

Vücudunun büyük bir kısmı gizlenmişken, kapı görevlisinin bu bilgiye tam olarak nasıl tepki verdiği cevabı belli olmayan bir soruydu. Fakat en azından gözlerini korku bulutları kapladı. “Sen kimsin?”

“Kimi sorması gerektiğini bilen biri.”

Kapı deliği hızla kapandı. Kaptan bir sürgünün açılma sesini duydu, sonra kapı açıldı ve her biri Kaptan’ın yarısı büyüklüğündeki dikenlerini açıkta bırakacak şekilde, mükemmel tasarlanmış şık bir takım elbise içinde kocaman bir kirpi görüldü.

“Batan Ay Kafe’ye hoşgeldiniz, beyefendi. Mekân kurallarına göre tüm silahların emniyet açısından kapıda teslim edilmesi gerekiyor.” Fedainin belirgin lehçesi, üst seviye bir aksanla yer değiştirmişti ama sanki Yeraltı Adamı’nın bahsi bile huzurunu kaçırmak için yeterli bir zikirmiş gibi aksanını bir ürperti delip geçiyordu.

Kaptan tabancasını verdi. Bu, üzerindeki teçhizatın belki de bir çeyreğini temsil ediyordu ancak kirpi bunu fark ettiyse bile bir sorun çıkarmayacak kadar akli başındaydı. “Maruzatınız hakkında barmenle konuşun,

beyefendi,” dedikten sonra aniden rolden çıkarak elini Kaptan’ın koluna koydu. “Yapmak istediğimize eminseniz tabii.”

Kaptan, kirpinin elinden sıyrıldı ve yanıt vermeden merdivenlerden indi.

Yukarıdaki sokaklarda sefil bir hayat süren evsiz ve aç bilaç mahlûklar için semtlerinin hatta mahallelerinin kamuflajdan da öte, aşağıdaki yeraltı örgütleri için kaba bir kılıf olduğunu öğrenmek şaşırtıcı olurdu. Tahta kaplama sıraevlerin altında büyüyen bir günah kalesi vardı; varlıklı ve çürümüş, güzel ve yozlaşmış. Yarı giyinik dişiler, poker masalarında ve rulet çarklarında yollarını bulmaya çalışan güçlü erkeklere tepsi tepsi içki taşıyordu. Bir köşede bir sahne vardı ama o anda herhangi bir gösteriye ev sahipliği yapmıyordu. Diğer bir köşede arkadaki bir grup odaya açılan bir kapı vardı; bu odalarda sunulan zevkler, ödeyecek paranız olduğu sürece her daim emrinize amadeydi.

Kaptan, dekora, dişilere ya da müşterilerine hiç aldırış etmedi. Kaptan, amacına sadakatte müstesnaydı. Arkadaki tezgâhta, eğlence düşkünü birkaç gruptan uzakta bir tabureye geçti ve barmene eliyle işaret etti.

“Viski? Sigara? Yahut daha tatmin edici bir şey mi?”

“Birincisini alayım,” dedi Kaptan, cebinden çekip çıkardığı bir puroyu yakarken. “İkincisi bende var.”

“Peki ya üçüncüsü?” diye sordu barmen hünerli albenisiyle.

Kaptan’ın ağzının düz çizgisi kıpırdamadı. “Yeraltı Adamı’nı görmek için geldim.”

Barmenin gözleri fal taşı gibi açıldı ve Kaptan için

yeni doldurduğu viskiyi kafasına dıktı. “Geleceğini biliyor mu?”

“Yeraltı Adamı’nın ne bildiğini kim bilebilir?”

“Doğru dedin.” Barmen kendine bir bardak daha doldurdu ve onu da içti. “Burada olduğunu haber vereceğim. Eğer seni görmek istemezse...” Barmen omuz silkti. “Muhtemelen bir daha seni gören olmaz.”

Kaptan bundan etkilenmiş görünmedi. Barmen, arkadaki bir kapıdan kayboldu.

Sakin bir geceydi yoksa ginepig muhtemelen uğraşmazdı. Kaptan konsomasyon peşinde değildi ancak öte yandan, hayvanların genellikle Batan Ay Kafe’ye gelmesinin nedeni konsomasyondur. Tam da bu nedenle domuz iki sandalye kayarak yaklaştığında heybetli cüssesiyle Kaptan’ın dikkatini çekti.

“İlgilenmiyorum,” dedi Kaptan düz bir şekilde.

Ginepig gülümsedi. Bir ginepig için, ağır olmasına aldışış etmeyecek olursanız, güzel sayılırdı. Ağır olmasına aldışış edecek olsaydınız, muhtemelen bir ginepigi tercih etmezsiniz. “Sakin ol şekerim. Yüzük isteyen olmadı. Bana bir içki ismarlamaya ne dersin?”

“Bunu ben ödemiyorum,” dedi Kaptan. “Daha fazlasını da ödemem.” Bara uzandı ve bir bardak kaptı, şişeden içki doldurup kadına uzattı. Bunun için uzanması gerekti.

Ginepig, Kaptan’ın nezaketine başıyla hızlı bir reve-rans yaparak karşılık verip içkisinden bir yudum aldı. Biraz zaman geçti. Kirpikleri pır pır ederek cilveli cilveli gülümsedi. Ancak Kaptan’ın sığ nezaket rezervi tükenmişti ve yemi görmezden geldi.

Ginepig tüm yolları denemeye karar verdi. “Yüzünü güldürebilirdim,” diye fısıldadı ve pembe kuyruğunu Kaptan’ı baştan çıkarabilmek için yavaşça onun bacağına sürttü.

“Hayır, yapamazdın,” dedi Kaptan, sağlam olan gözüyle ona bakmadan.

Kaptan’ın buz gibi çatık kaşlı ifadesiyle geçen kısa bir sürenin ardından ginepig onun muhtemelen haklı olduğuna karar verdi. Bir muamele görme umudu buharlaştıkça tavrı değişti, doğallaştı. “Niçin buradasın o zaman?”

Kaptan, bir tekliği boğazından midesine yuvarladı. “Şeytanı görmeye geldim.”

Ginepig, süratle saklamaya çalışsa da korkudan ürperdi. “Onun kim olduğunu bildiğimi sanmıyorum, yabancı.”

Kaptan bardağını bir kez daha doldurdu ve içkisini muntazam bir hareketle kafaya dikti. “Şeytanı herkes tanır. Ama herkes onun için çalışmaz.”

Ginepig güçlkle yutkundu. “Onu ben bilemem, yabancı. Ben kendi işime bakarım.”

Şimdi de Kaptan gülümsedi; gülümsemeseydi daha iyiydi diye düşündü ginepig. “Umalım da kurtuluşun için bu yeterli olsun.”

Barmen o sıralarda arkadan döndü, hayret ya da korku içinde başını sallıyordu. “Seni bekliyor, yabancı,” diye başladı söze. “Bu geçidi sonuna kadar takip et.” Sanki başka bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı, belki de Kaptan’ı caydırmaya çalışacaktı ama sonunda bir şey söylemedi. Fare, amacına ulaşmadan bir mekândan ayrılacak türden bir mahlûka benzemiyordu. Dahası, güvenlik onu çoktan mimlemişti. Yeraltı Adamı’nı öyle ya da böyle

görecekti. Yanıt bekleyen soruysa tekrar gün yüzü görüp görmeyeceğiydi.

Kaptan taburesinden kayarak indi, barmene ya da bir süredir kendisine eşlik eden ginepige bir teşekkür ya da veda etmeden arkaya doğru yürüdü. Kapı uzun bir koridora, sonra da keskin ve belirgin bir özellik taşımayan ikinci bir kapıya açılıyordu. Minik yumruğuyla tahtaya vurdu. Kapı neredeyse ânında açıldı, arkasındaki asık suratlı muhafız sıçanlar Kaptan'ın gelişinden haberdar oldu.

Sıçanlar genel olarak dost canlısı mahlûklar değildir ancak türlerinin standardına göre bile küçük olan veba fareleri özellikle tehditkârdı. Bununla birlikte, asırlık türlerine ait hijyenik olmama ve disiplinsizlik stereotipini, aslına bakılırsa kıyafet ve tavır bakımından sergiledikleri muntazam tekdüzelikle yenilgiye uğratıyorlardı; üzerlerine tam oturan siyah parkaları ve Kaptan'inkine benzer şekilde çatık kaşları vardı ya da en azından neredeyse öyleydi. Kaptan kaş çatanların piriydi.

Bu seferki arama esashydı ve Kaptan bu aramadan makinelerini ve saygınlığının çoğunu bırakarak çıktı. İlki, ikincisinden daha fazla kaygılandırıyordu.

Sıçanların ikisi, Kaptan'ı başka bir nereye gittiği belli olmayan koridora iteledi ve birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Kusursuz profesyonellerdiler ve kendilerini omuzladıkları kısa namlulu av tüfeklerini farenin sırtına ateşlerken bulabilecekleri bilgisi, aralarında isabetsiz bir samimiyet kurulmasını engelliyordu. Kaptan, kendi payına, konuşmaktan hoşlanmıyordu.

Gül ağacına abanoz süslü, ortasında som gümüşten

bir tokmağı olan son bir kapiya geldiler. “Karşında o var,” dedi sıçanlardan biri cüretle. “Biz de arkadayız.”

Kaptan bunun içinde bir bit yeniği olduğunu sezmiş olsaydı bile, bunu yüzünden anlayamazdınız. Kapıyı açtı ve içeri adım attı.

Yeraltı Adamı’nın mabedi, yüksek tavanlı silindirik bir salondur, Batan Ay Kafe çevredeki mahalleden ne kadar farklıysa oda da Batan Ay Kafe’nin geri kalanından o kadar farklıydı. Tanımlayıcı özelliği, duvarları kaplayan ve binlerce deri ciltli kitap barındıran raflar ve bu bilgelige erişim sağlayan döner bir merdivendi. Zemindeki eşmerkezli halkaları olan şark halısı, simsiyah bir masayı boğuyordu. Uzaktaki tavana bağlı uzun zincirden tek bir gaz lambası sarkıyordu. Kaptan’ın az önce girdiği kapının karşısında küçük bir kapı daha vardı, muhtemelen sahibinin yatak odasına açılıyordu.

Bu kocaman âlimlik mabedinin merkezinde, en zevksiz sefahat halkasıyla çevrili, nihayetinde rezil bir sefaletle kuşatılmış olarak Doğulu pijamalarıyla şişman, dişli bir köstebek duruyordu. Kaptan’a doğru birkaç adım attı, kör gözlerini çift mercekli gözlüklerinin ardında kırıştırtıyordu. Ellerini geniş kollu kıyafetinin altında kavuşturmuştu. Pembe burnu, yeni geleni yoklar gibi havada titrediydi. Kaptan’ın arkasında gardiyanlar silahlarına uzanarak öldürmeye hazırlandılar.

“Eski dostum!” dedi dişli Yeraltı Adamı, elini uzatırken. “Benim sevgili eski dostum.”

Kaptan, uzatılan eli sıktı. “Gertrude.” Başıyla kitaplara ya da belki de onları çevreleyen binaya işaret etti. “Kendine göre iyi iş çıkarmışsın.”

Gertrude, çevrelerindeki ihtişam karşısında kendini geri planda tutmaya çalışarak omuz silkti. “Herkesin bir meşguliyeti olmalı. Ya sen? Son beş yıldır sen neyle meşguldün?”

“Rahibe manastırına katıldım.”

“Bağış istemek için mi geldin?”

“Pek sayılmaz.”

“Öyle olmadığını tahmin ettim. Şimdi tam zamanı – Başkent çürüyor, ülke kaynıyor, yollar haydutlar ve kargaşa içinde çalkalanıyor.” Çenesini kaşdı, kollarını tombul göbeğinin etrafına yerleştirdi. “Nasıl yapacağını düşündün mü?”

“Evet.”

“Her zamanki gibi çenebaz.” Gertrude, geçirtiliyle gelen bir kahkaha patlattı. “Tahminimce Büyük Kardeş’le başlıyor.”

Kaptan homurdandı.

“Kolay bulursun. Ve herkesi bir araya getirirsen, elde etmesi çok kolay. Peki, sonra ne olacak?”

Kaptan omuz silkti. Sessiz bir an akıp gitti. “Orada sen devreye giriyorsun zannediyordum.”

“Biraz yardımım dokunabilir sanırım. Gerçi bu da başka bir sorunu gündeme getiriyor.” Masasının üzerindeki içki bölümüne gitti, opak bir karafta hapsolmuş altın renkli bir sıvıyı iki bardağa doldurdu, döndü ve bardaklardan birini misafirine uzattı. “Benim çıkarım ne olacak?”

Kaptan içkisini yudumladı ama bilhassa gözünü diş köstebekten ayırmadı. “Malikânenin Leydisi olabilirsin pekâlâ.”

“Olamam. Kaldi ki leydi olmak istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum. Ama bir leydinin kulağına fısıldamak da hani fena olmazdı.”

“Öyle söylüyorsun ama sana inandığımı zannetmiyorum.” Gertrude, köstebek burnunu uzatıp bir büyük yudum çekti. “Günün sonunda bu işte senin için kandan başka bir şey olmadığını düşünüyorum.”

“Peki o zaman ne istiyorsun?” diye sordu Kaptan aksi bir şekilde. Zihninin kurcalanmasından hoşlanan biri değildi.

Gertrude, etrafındaki detaylarla tat katılmış zenginliğe gelişigüzel bir şekilde işaret etti. “Hepsi benim. Birlikte kazanmayı umduğumuzu ben tek başıma kazandım.”

“Eski günlerin hatırına yapar mıydın?”

“Sanmıyorum. Sadakat gibi abartılı saçmalıklar bizim gibi mahlûkları biraz rahatsız eder; kaldı ki, muhtemel intihar göreviniz ilişkileri gerginleştirecek gibi duruyor.”

“Öyleyse yap çünkü sen gelsen de gelmesen de biz kararlıyız, yapacağız. Gelmezsen ve her şey bizim istediğimiz gibi giderse, o zaman dımdızlak kalırsın. Gelmezsen ve başarısız olursak... Tahmin ediyorum ki kısa bir an için bile olsa vicdan azabı çekersin.”

Gertrude sırtıttı. “Hayli kısa bir an için.”

Birkaç saniye daha geçtikten sonra Gertrude iç geçirdi ve gardiyanlarını göndermek için bir hareket yaptı. “Ejderha’yı tekrar görmek güzel olurdu,” diye itiraf etti. “Ve elbette, henüz yanıtlanmamış bir soru var: Bize ihanet eden tam olarak kimdi?”

“Ben de bunu merak ediyordum,” dedi Kaptan, çehresi her zamankinden daha korkunç göründü.

11

Gertrude Teşrif Ediyor

Gertrude arka kapıdan içeri girdi, Kaptan'ın yaklaşık üç hafta önce konuştuğu sabıkalı zorbaya pek benzemiyordu. Doğuya özgü kıyafetlerini soluk patiska bir elbiseyle değiştirmişti, basit ve gösterişsiz bir elbiseyle.

Cinnabar, Kaptan'a doğru eğildi. “Bu kadar mıyız?”
“Pek sayılmaz.”

12

Elf

Ekip tartışıyordu. Ekip, zamanın çoğunu tartışarak geçiriyordu.

Barley sordu: “Yarıkdudak ile Tekgöz Pete yaptı. O tek gözü nasıl oldu sanıyorsun?”

“Doğuştandır diye düşünmüştüm hep,” dedi Bonsoir.

“Alnından dudagina kadar uzanan bir bıçak iziyle mi doğduğunu zannettin?”

Bonsoir omuz silkti ve ağzından patlamaya benzer bir ses çıkardı. “Üzerinde düşünmeye mecbur hissettiğim bir konu değildi.”

“İki yıl boyunca onlarla çalıştık,” diye ısrar etti Gert-rude. “Sevgili olduklarını nasıl bilmezsin? Onu geçtim, peki ayrıldıklarında Yarıkdudak’ın Tekgöz Pete’in gözünü kestğini?”

O esnada karanlığın içinden beliren mahlûk, “Merhaba dostlar,” diyerek araya girdi.

Cinnabar bir tabanca çıkardı ve neredeyse ânında horozu çekti, ondan bir saniye sonra Bonsoir sandalyesini

tekmeleyerek bir parça çelikle ortaya çıktı. Gertrude, uzun boyuyla tehditkâr bir şekle bürünen Barley'nin arkasına geçti ve Boudica, anlaşmazlık durumları için çizmesinde sakladığı emanete uzandı.

Sadece Kaptan yerinden kıpırdamadı, sakinliğini yitirmeden içkisini yudumladı. "Merhaba, Elf."

Elf bir baykuş için küçüktü, Bonsoir'dan biraz daha uzundu. Bir zamanlar pürüzsüz ve sarımsı olan tüyleri yaşlandıkça beneklenmiş ve azalmıştı, lâkin gagasının donuk boynuzu her zamanki gibi keskin görünüyordu. Gözleri kükürt sarısıydı ve bir fincan tabağı kadar genişti, gözlerini kırpmıyordu, ufacık bir titreme bile yoktu. Bir bıçak kadar keskin pençelerinin üzerinde aldırış etmeden duruyordu; bedeninin ağırlığı tuhaf bir asimetri ile yana yatmıştı. Eski bir yaralanma sonucu, sol kanadının kemiği parçalanmış ve bedenine doğru kıvrılarak duruşunu bozmuştu.

Ekip oturma pozisyonlarına geri dönene kadar uzun bir an geçti. Yerlerine oturduktan sonra da yeni geleni selamlamak için fazla hevesli olmadıkları açıktı. Cinna-bar başını salladı. Barley kendini kısa bir homurdanmaya bıraktı.

Bir kuşun ne hissettiğini yalnızca yüz ifadesinden anlamak genellikle mümkün değildir –bir gaga yırtabilir, parçalayabilir ya da gagalayabilir, ancak gülümseyemez ya da kaşlarını çatamaz– yani Elf'in bu saçma sapan karşılama karşısında son derece gücenmiş olması ve bunu gösteremiyor olması muhtemeldi. Yine de bu pek ihtimal dahilinde değildi.

* (İng.) Bir baykuş türü olan *elfowl*'dan (cin baykuşu) mülhem. –yhn

“Otursana, ayakta kaldın,” dedi Kaptan. “Reconquista sana içecek bir şeyler ayarlasın.”

Oturan topluluktan huzursuz olduklarına dair ortak bir nefes sesi duyuldu.

“Hayır Kaptan, teşekkür ederim,” diye yanıtladı Elf dingin, dişil tekdüzeliğiyle. “Yol uzundu ve yıldızları tercih ederim.” Başıyla bir kez fareyi, bir kez de grubun geri kalanını selamlayarak eğildi ve sonra kapıya doğru döndü. Gelişindeki mutlak sessizliğin aksine çıkışı gürültülü ve yavaştı, pençeleriyle tahtaya vuruyordu. “Ah, Kaptan,” diye başladı söze Elf yeniden, başıyla geriye doğru dönerek, “sıçan bana bir kâse süt ayarlayabilirse minnettar olurum,” dedi.

“Elbette.” Kaptan dostane bir şekilde yanıtladı. “Hemen göndertiyorum.”

Elf, geriye dönmüş yüzünün tüm yuvarlaklığıyla başını salladı, ardından başını önüne çevirdi ve gecenin karanlığına karıştı. Sessizliği endişe doldurdu.

“Bahçeler aşkına Kaptan, o burada ne halt ediyor?”

“İş bitmeden önce ona ihtiyacımız olacak.”

“Öldüğünden emindim.”

“O kanatla artık bizim için keşif de yapamaz.”

Kaptan gürledi, daha ziyade ciyakladı aslında ama gürlemekle aynı etkiyi yarattı. “İş bitmeden önce ona ihtiyacımız olacak.”

Ekip sessizleşti ve herkes içkilerine geri döndü. Kaptan sözünü vermişti ve eğer Kaptan'ın kendi üzerine düşeni halledeceğine güvenmiyorsanız, o zaman orada olmanın da bir manası yoktu. Yine de kimse mutlu görünmüyordu.

13

Plan

“İşte plan bu,” dedi Kaptan, gerçi planın sadece bir kısmıydı bu.

Boudica şapkasını çıkarıp bir süre baktı, sonra tekrar başına geçirdi. Gertrude burnunu titretti. Cinnabar bir sigara tüttürdü.

“Peki iş bitince n’olacak?” diye sordu Barley. “Ondan sonra n’apıcaz?”

Bonsoir aniden ciyakladı, dikdörtgen şeklindeki vücudu sevinçle sarsılıyordu. “İş bitince mi?” Tekrar güldü, tüyleri diken diken olana kadar daha yüksek sesle ve daha uzun güldü; keyiften kıvranıyor gibiydi. “Bahçeler’in gücüyle sadece yedi kişi yüzleşmeyi planlıyoruz ve sen tatlı emekliliğin için mi endişeleniyorsun? Merak etme dostum, tadını çıkarmak için buralarda olmayacağız!”

İyi yapılan bu şakayı Barley de iyi karşıladı, utangaç bir şekilde gülümsüyordu. Gertrude anlamsızca sırtıttı ve Boudica zaten sırtıyordu. Kordalıların dudakları yoktur ama Cinnabar yine de belli belirsiz mutlu görünüyordu. Kaptan bile gülümsedi.

Bir nevi. Neredeyse. Kaptan için gülümseme sayılırdı.

14

Daha Sonra...

“Kaptan’ın gözüne n’oldu?” diye sordu Bonsoir, Barley’ye, köşede sarhoş olmaya devam ettikleri sırada.

“O gün şey olduğunda–”

“Hangi gün?”

“O gün işte.”

“Ha. O gün.”

“Aynen. Neyse işte. Yabani Tavşan Alfalfa’yı hatırlıyor musun? Tabancalar canımı sıkıyor, işimi dinamitle halletmeyi seviyorum demişti hani?”

“Aynen. Bana hâlâ borcu var.”

“Bana kalırsa ümidini kes. Mephetic onu ters yüz etti, nasıl oldu anlamadım. Karışıklık çıkınca o lokumlardan birini yaktı. Kaptan söndürdü ama...” Barley kabarmış omuzlarını silkti. “Yeterince hızlı değil. Patlama Kaptan’ın bir gözünü çıkardı ve Reconquista’nın artık olmayan yarısını alıp götürdü.”

“O yarısını hep sevmişimdir.”

“Bana kalırsa, Reconquista da o yarısına düşkündü.”

15

Ve Daha Sonra...

Bonsoir, "Onun bu kadar deli olduğunu hatırlamıyorum," diye başladı söze. Bonsoir, tayfanın daha akıllı üyelerinin genellikle elleşmemeyi tercih ettiği şeylere girişirdi.

Barley, "Her zaman bir tuhaftı," dedi. Geveledi daha çok.

"Her zaman bir tuhaftı ama her zaman da böyle değildi."

"Bir kuşa güven olmaz."

"Kimseye güven olmaz."

"Onun için ihaneti kabullenmesi zor oldu."

"Benim de hoşuma gitmedi," diye yanıtladı Bonsoir. "Ama bunun beni delirtmesine de izin vermedim."

"Kolunu kaybeden sen değilsin," diye homurdandı Barley.

Gertrude söze karıştı, "Mesele yarası değil. Yarayı açan."

"Quaker'ı* mı diyorsun?" Soru, Bonsoir'dan geldi.

* (Ing.) Titreyen. -yhn

“Önceden nasıl beraber olduklarını hatırlıyor musun? Hiçbir şekilde ayrılmazlardı. Ne kampta ne de iş başında, ne uyurken ne de uyanıkken. Elf helaya gittiğinde o da dışarıda kıvrılırdı.”

“Hatırlıyorum.”

“Arkadaşın tarafından ihanete uğramak ayrı. Sevdiğin tarafından ihanete uğramak ise apayrı.”

“Yok o da değil,” dedi Cinnabar ince sesiyle. Sandalyesi arkaya doğru eğikti, bacaklarını masanın üstüne koymuştu. “Yerden oldu.”

Bonsoir’ın kafası karışmış görünüyordu. “Yerden mi?”

“Yer için yaratılmamış ki. Hatun havacı ve son beş yılını topallayarak geçirdi.” Cinnabar’ın şapkasının kenarı hâlâ gözlerini kapatıyordu. “Bu durumun çılgına çevirmeyeceği hiçbir şey yoktur.”

16

Ve Daha Da Sonra...

Bir karaltı selam verdiğinde Kaptan bölgesini işaretlemeyi henüz bitirmişti. Lekesiz pantolonunu ilikledi ve karaltıya doğru döndü. “Ne var?”

“Gelecek mi?”

“Gelecek.”

“Emin misin?” Elf’in gözleri parlaktı ve gözlerinin çevresiyle ayın çevresi arasında hiçbir ayırım yok gibiydi.

“Emin misin?”

Kaptan tam olarak dürüst değildi, pek çok mahlûk bu gerçeği çaresizlik içinde öğrenirdi. Ama Kaptan bir söz vermişti ve o söz verildiğinde bunu kimse sorgulamazdı, o kimse Elf bile olsa.

“Affedersin,” dedi farenin sert bakışlarından kaçınarak başını öteye çevirdi. “Sadece onu görmeyi çok arzuluyorum.” Biçimsiz kanadı gövdesine karşı titredi. “Onu görmek için can atıyorum.”

Kaptan bara geri döndüğünde, diğerleri sarsaklığının içkiden olduğunu varsaydılar.

Ve Bir Süre Daha Sonra...

Boş testiler, tavşanların kafeslenme hızıyla çoğalmıştı. Masaya yığılıp yere taştilar. Köşede üst üste duruyorlardı. Arka kapıdan dışarı yuvarlandılar.

“Kahrolsun sahte lord!” Reconquista ani bir yaygara kopardı. “Çok yaşa Büyük Kardeş! Çok yaşa Malikânenin Lordu, gerçek olanı!”

Bonsoir, Cinnabar’dan bir tabanca ödünç aldı ve havaya ateş etti. Barley, kaburga kemiğini kıracak gibi göğsünü dövdü. Boudica bir kez yuhaladı, sonra sustu. Öylesine sarhoştular ki ayın yıldızlara savaş açması için tezahürat yapar ve sonucu için bahse girebilirlerdi.

Erken Olacak Kadar Geç...

Akşam hükmünü sabaha kaptırmaya başlamıştı. Ateş uzun zamandır griye çalıyordu, ona bakmakla ilgilenen kimse uyanık değildi. Bonsoir ve Barley, birbirlerine yaslanmış köşede uyuyorlardı. Kakım bir kolu ile eski arkadaşına sarılmış, diğeriyle ise bir testi içkiyi koruyordu. Porsuk, içkinin etkisiyle kendinden geçmiş olanlar haricindeki herkesi uyandıracak kadar yüksek sesle horluyordu. Ne mutlu ki, Boudica tam olarak bu şekilde, tezgâhın arkasında baygın haldeydi. Gertrude ve Cinna-bar hâlâ masada, sessizce içmeye devam ediyorlardı. Kaptan ise görünürde yoktu.

Reconquista'nın barı daha iyi günler görmüştü, gerçi arka verandaya yığılıp kalmış sıçanın buna pek aldırış ettiği söylenemezdi. Pencere camlarının çoğu kırılmamıştı. Kalıcı yapısal hasar verilmemişti. İmha edilecek ceset yoktu. Yine de barmen uyandığında yapılması gereken işleri olacaktı; paramparça testiler ve boşalmış şişeler, dev-

rilmiş sandalyeler ve devrilmiş masalar; duvardaki yeşil lekeler ve zemindeki kahverengi lekeler, her ikisinden de kural olarak, helada kalması en doğru olacak kokular yayılıyordu.

“Komik olan,” diye başladı Cinnabar söze usulca, “Büyük Kardeş’ten hoşlanmadım.”

Gertrude, “Birini diğerinden katiyen ayırt edemem,” diye itiraf etti.

Tahtın Arkasındaki Güç

Haberci geldiğinde Mephetic* ofisinden yeni ayrılmıştı ve morali bozuktu. Bugünlerde morali hep bozuktu, Yüksek Yargıç olmanın gerektirdiği bitmek bilmeyen bürokratik ayrıntılardan bunalmıştı: hububat hasadı, bata çıka ilerleyen vergi hasılatı, haydutlar, komşu krallıklarla ilişkiler. Beş yıl önce Kaptan'ı ve evcil hayvan taliplilerini görevden indiren darbeyi düzenlediğinde, hayatını çoğunlukla sarhoşluğa gömülmüş içki alemlerinde geçireceğini ve ehemmiyetsiz memurların hesaplarını ikinci kez kontrol etmeye daha az vakit ayıracağını hayal etmişti. Mephetic, tahta sahip olmanın ya da daha doğrusu, ona sahip olan mahlûka sahip olmanın yeterli olmadığını fark etmişti. Söylemeye gerek yok, kurbağa bizzat pek yardımcı olmuyordu. Çoğu zaman zar zor uyanıktı.

Bu yüzden Mephetic'in eski düşmanının hâlâ hayatta olmakla kalmayıp, aynı zamanda çöküşüne doğru faal bir şekilde çalıştığını öğrendikten sonraki ilk tepkisinin

* (Ing.) Kötü kokulu gaz anlamına gelen *mephitic*'ten mülhem. -yhn

korku, öfke ve hatta endişe olmaması belki de anlaşılırdı – bu düpedüz heyecandı. Mektubu göğsüne bastırıp ve ağzına yavaş bir gülümseme yayıldı. Hainden tekrar yararlanmaya ihtiyaç duyacağını hiç beklemiyordu ama tam da bu olasılık nedeniyle ona geçinebileceği kadar az biraz ödeme yapıyordu. Ne de olsa Kaptan'ın cesedi hiç bulunamamıştı. Ancak son bir avuç toprağı farenin tabutuna atarsa emin olacaktı. Öncesinde değil.

Mephetic, mahzene giden yolda kendisini bir aynada yakaladı, bir an yansımasına baktı ve hiç de hoşnutsuz olmadığına karar verdi. Bulunduğu mevkiye son yapılan meydan okumanın üzerinden yıllar geçmişti ve bir o kadar yıl da elini kanlı bir işe bulaştırmasının üzerinden geçmişti; çoğu zaman silah taşıma zahmetine bile girmiyordu. Fakat formunu korumuştur – bir maskeyi andıran suratı hâlâ canlı bir siyahtı ve bedeni eski peynir kadar keskin ve kötü bir koku yayıyordu. Kendi kendini başıyla onayladı. Fare geldiğinde, formda bir rakiple karşılaşacaktı.

Aslında birden fazla, diye düşündü Mephetic gazinoya doğru ilerlerken.

Uzun bir yürüyüş sonunda (şato büyük bir yerdi), kokarca kendini geniş arazinin görkemli konutlarından birinde buldu: parlak suluboya duvar resimleriyle süslenmiş duvarlar, antika mobilyalar, yere saçılmış şişeler. Brontë, köşedeki kanepelerden birine uzanmıştı. Şık, etkileyici güzellikte bir tilkiydi; alımlı beyaz çizgilerin yol aldığı parlak kırmızı tüyleri vardı, pençeleri düzgün, keskin ve temizdi. Alnının üstüne parlak mor bir kurdele tutturmuştu. Filigran desenle süslenmiş ve pençesine

uyacak halde şekillendirilmiş çift namlulu bir alaybozan tüfeği arkasındaki duvara yaslanmış duruyordu. Daha küçük bir mahlûk için bu bir av tüfeği olurdu ancak Brontë için bir tabanca olarak yeterince iyi iş görüyordu. Çok sevimli bir şeydi ve Brontë bunu münasip her durumda ve açık konuşmak gerekirse, hiç de öyle olmadığı çok sayıda durumda da kullanmayı seviyordu.

Yanında bir üç renkli kedi nargilesini tüttürüyordu. Puss'un saati yeleşinden daha pahalıydı, yeleş çizmelerinden daha pahalıydı ve çizimleri de bir evden daha pahalıydı. Onu çırılçıplak soyup da kostümünü satacak olsaydınız, emekli olmaya yetecek kadar paranız olurdu – ama onu canlı bıraktıysanız, emekliliğinizin tadını çıkarmak için fazla zamanınız olmazdı. Puss'un kibirine rakip olabilecek tek şey sadizmiydi.

Puss sertti, Brontë'ye daha beterdi, yine de Mephetic'e kalırsa her ikisi de katıksız gözdağı söz konusu olduğunda, arka duvarın dibinde sımsıkı kıvrılmış duran üçlünün son üyesinin eline su dökemezdi. Bunlar en iyi adamlarıydı; Bahçeler'i işler durumda tutmaya yardım eden sorun gidericiler, her biri bir tabur muhafız sıçan kadar tehlikeli. Ve Mephetic kapıdan içeri girdiğinde hazır ol duruşuna geçmedilerse, demek ki bunlar tam olarak alelade piyadeler değildi, öyle değil mi ama? İşlerini bilirlerdi, en azından ona hakkını verecek kadar. Mephetic, bulunduğu yere kâğıt mendilden yapılmış olduğu için gelmemişti.

Üçlüye durumu kısa bir önsözle ve hiç abartmadan çabucak anlattı.

* (İng.) Kedi. -yhn

“Gelen hoş gelir,” dedi Puss. Puss’un kabul salonu tavrı vardı ve dolu bir silah kadar ahlâksızdı. “Geri kalmış bu cehennem çukuruna geldiğimden beri yapacak iyi bir işim olmadı.”

“Doğduğun yerin standartlarına uygun değil mi?” diye sordu Brontë.

“Hiçbir şey değil,” diye yanıtladı Puss, şapkasını pişmanlıkla çıkarırken. “Babam olacak o adam akılsızlıklarımı gençliğime verip görmezden gelmeye razı olsaydı keşke.”

“Hangi akılsızlıklar onlar? Yaptığın düellolar mı yoksa kulamparalıklar mı?”

Puss, bunun üzerine bir an kafa yordu. “Aslına bakarsan pek hatırlamıyorum.”

Puss ve Brontë neşeyle güldüler. En yakın arkadaşlardı. Çok geçmeden birinin diğerini öldürmesi muhtemeldi.

Brontë, Mephetic’in komutasındakilerin üçüncüsüne döndü. “Sen çalıştın onlarla,” dedi. “Bizi ne bekliyor?”

Quaker daha yeni beslenmişti, spiral gövdesinin ortasında takılıp kalmış yağ yumrusundan anlayabilirdiniz. Brontë’nin onunla konuşmaya istekli olmasının tek nedeni buydu ve yine de soruyu odanın diğer ucundan, yılanın tesir alanının dışından sordu ya da öyle olduğunu umuyordu. Quaker’ın başı, sıkıca örülmüş bedeninin üstüne tünemişti ve uzun bir süre soruyu duymamış gibiydi ya da cevap vermek istememişti. Ama sonra hayalet beyazı kuyruğu, bir pencere camına düşen yağmur damlları gibi çingirdamaya başladı ki bu da pek rahatlatıcı değildi.

Mephetic başıyla onayladı. Kaptan için hazırды.

KISIMLARIN İKİNCİSİ

20

Sınırın Güneyi

Angie Weasel* yalaktan su içiyordu. Doğruldu ve gözlerini iki kez kırptı. Sıcak bir gündü, güneş göz alabildiğine toz savuruyordu ve bir mahlûk orada olmayan şeyleri görmeye başlayabilirdi. Gözlerini kıstı ve şapkasıyla kendini yelpazeledi. Ana evin hemen dışında, verandanın çatısından sarkan sallanan banktaki küçük kız kardeşi Bessie Weasel'a seslendi. Birkaç yüz adım arkasındaki çürüyen büyük bir ahır dışında ayakta kalan tek yapı buydu. Bessie iç geçirdi. Menteşelerin gıcırdamasını dinledi. Ayğa kalkmayı başardığında birkaç dakika geçmişti ve Kaptan ile Cinnabar artık görüş alanındaydı, yani çabası tamamen boşa gitmişti.

Sansarlar hakkında iki çift laf etmek gerekirse – türlerinin popüler isimler dizinine ikiyeüzlülük ve ucuz karakterlilikle eş anlamlı olarak girmeleri bir tesadüf değildir. Hiç kimse bir sevgiliyi okşarken “Seni gidi sansar,” demez. Bir anne, bebeğini memelerine yaklaştıırken ona

* (Ing.) Sansar, gelincik. –yhn

“sansar” demez. Ağlayan bir oğul, yeni ölmüş babasını “en sevdiğim sansar” diye methetmez. Genel kural olarak, dünyadaki uygar mahlûklar arasında çok az talep gören türden alçak kurnazlığı ve kaba kuvveti temsil ederler.

Sansar kız kardeşler, türlerinin gayet iyi temsilcileriydi, hatta belki de normun biraz dışında hafifçe daha çirkindiler. Bahçeler’den yıllar önce, onları uzun boyunlarından asmak isteyen bir hayvan sürüsünden hemen önce ayrılmışlardı. Böylesi niteliklerle, Güney Krallığı’nda iş bulmakta hiç sıkıntı yaşamamışlardı. Güney Krallığı böyle bir yerdi.

İkisinin yaklaşıp konuşma mesafesine gelmesi uzun sürdü. Kaptan, acele eden tipte biri değildi. Cinnabar, çok hızlı –gerçekten çok hızlı– hareket edebilmesine rağmen, o da aceleci bir tip değildi. Sansar kız kardeşler de acele etmiyorlardı ya da en azından misafirlerinin gelişini onları hazır ol duruşuna geçirmede; bir selam verme zahmetine bile girmediler.

“Patronunuza burada olduğumuzu söyleyecek misiniz?” diye sordu Kaptan.

Angie Weasel gidip evin kapısına vurdu.

“Sen Ejderha olmalısın,” dedi Bessie Weasel.

Cinnabar yanıt vermedi.

“Bana kalırsa ejderhaya benzemiyorsun.”

“Hiç ejderha gördün mü?” diye sordu Kaptan.

“Yoo.”

“O zaman fikrinin pek de ehemmiyeti yok.”

Angie Weasel kıs kıs güldü. Bessie Weasel sert sert baktı. O anda kapı açılmasaydı işler kötüye gidebilirdi ve

kapıdan Weasel kız kardeşlere söz geçirebilen tek canlı olma özelliği taşıyan mahlûk çıktı.

Kaptan, Zapata'yı en son gördüğünden beri yıllar geçmişti ama o hiç değişmemişti. Sonuçta armadillolar yavaş yaşlanırdı. Gri pulları alttaki yumuşak eti örterken zırhlarının tabakası kalınlaşıp yoğunlaşırdı. Ancak bunun dışında bir yavruyu daha yaşlı olanından ayıracak çok az şey vardı. Bir çift palaska geniş göğsünde çaprazlama duruyordu ve iki dolgun tabanca kemerinden göz kırpyordu. Uzun yıllar güneşin altında solmuş geniş kenarlı şapkası, yüzünün dar kısmını gölgede bırakıyordu. Zapata, aynı anda hem bir tiran hem de bir palyaço izlenimi veriyordu, birini öldürmeden önce onu güldürmek ister gibiydi.

Kaptan'a, birbirlerinden uzun süre ayrı kalmış âşıklarda görülen bir heyecanla yaklaştı, pençeleri sanki kucaklayacakmış gibi uzanmıştı. Kaptan'ın aynısını yapmayacağını görünce, pençelerini en azından el sıkışacak bir mesafeye geri çekti. Kaptan'ın bunu da yapmayacağını görünce ellerini ceplerine soktu. Yine de gülümsemesini korudu. "Kaptan'ın ta kendisi! Büyük Kardeş'in intikamcısı, adil ölüm getiren! Ne kadar oldu dostum?"

"Bir süre."

"Ve yanında da Ejderha, tıpkı eski günlerdeki gibi!"

Cinnabar başıyla onayladı ancak bir şey söylemedi.

"Fakirhaneme ikiniz de hoşgeldiniz, başımın üstünde yeriniz var. Ama belki de bu konuşmayı meraklı gözlerden uzakta yapmak en iyisi olacak." Zapata girişi işaret etti.

Kaptan, Cinnabar'a baktı. Aralarında ne döndüğünü kimse söyleyemezdi. Kaptan, Zapata'yı içeriye kadar takip etti, Cinnabar yalağın yanındaki yerini aldı.

Evin sadece ön odası kullanılabilir durumdaydı, kalınsa uzun süredir bakıma muhtaç hale gelmişti, çöl şartlarının elverdiği tek bitki örtüsü olan kurakçıl otlarla kaplıydı. İçeride bir masa, iki sandalye ve Kaptan içeri girdikten sonra kapıyı kapatan bir sıçan vardı. Zapata oturdu ve Kaptan'ın da oturmasını bekledi. Fare, bir an için ayakta kalmaya niyetlenirmiş gibi göründüyse de sonra nöbetçiye dondurucu bir bakış attı ve Zapata'nın karşısına çöktü.

“Söylemeden geçemeyeceğim,” diye başladı armadillo söze, yanında duran bir testinin mantarını çıkarıp bir yudum alırken, “Benimle iletişime geçmene şaşırdım.” İçkiyi masanın diğer tarafına itti.

Kaptan bir an içkiye baktı, sonra onu geri gönderdi. “Öldüğümü sandığın için mi?”

Zapata gülünce karnıyla masayı ileri geri salladı. “Yapma şimdi Kaptan, ikimiz de biliyoruz ki ölmek için çok inatçısın. Gerçi gözüne bakılacak olursa Mephetic'in yaptığı iyi denemeymiş. Tam olarak nasıl olmuştu? Bir an küçük dağları sen yaratmış gibiydin ama sonra bıçak boğazına dayanmıştı.”

“Çabuk güvenen biriyim.”

Zapata yeniden güldü. Zapata sık sık gülerdi. “Söylememe bozulmayacaksan eğer bu senin ayıbın! Çabuk güveniyorsun.”

Kaptan'ın mizah iştahı bu noktadan itibaren gayet iyi ve tam olarak tatmin olmuştu, şakayı sürdürmeyi reddetti. Zapata testiden bir fırt daha çekti, mantarını takıp testiye tekrar masaya koydu. “Peki, Kaptan, bana kalırsa sadece seni görmek için bile olsa buraya gelmeye değdi. Ancak benimle iletişime geçtiysen bir sebebin vardır herhalde.”

“Büyük Kardeş'i bulmam lazım.”

Zapata, uzun bıyıklarını köklerinden çekti. “Eski patronunun nerede olduğunu ben nereden bileyim?”

“İşlerin tadı kaçınca güneye sıvıştığını biliyorum. Onun hayatta kalması ülkenizin yararına olur. Yeni hükûmetle bağlantıların var, onun nerede olduğunu öğrenebilirsin. Ayrıca, eski günlerden arayacak pek kimse kalmadı.”

Zapata, Kaptan'ın son sözlerinde muazzam bir hikmet varmış gibi başıyla onayladı. “Bu doğru Kaptan, bu çok doğru. Savaşı hâlâ hatırlayabilen çok az kişi var. Sence niye böyle?”

“Dünya tehlikeli bi yer.”

“Yanlış anladın – sence neden bu kadar çok kişi göçtü diye sormuyorum. Sence ben neden hayatta kaldım diye soruyorum.”

“Bana kalırsa çok yakışıklı olduğun için olabilir,” dedi Kaptan, gerçi kendi şakasından hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Zapata ise aksine elleriyle dizlerini tokatlayarak kahkahalarla kükredi. “Ne kadar komik olduğunu unutmuşum Kaptan. Ama hayır, nedeni o değil. Hayatta kalmanın nedeni çok basit – çünkü benim hayatta kalma güdüm yüksek.”

“Benim değil mi yani?”

“Değil Kaptan, bana kalırsa değil. Beni yanlış anlama – hayattasın, besbelli yoksa şu an konuşuyor olmazdık. Ama hayatta kalma güdünün yüksek olduğunu düşünmüyorum, farkı görüyor musun?”

“Birazdan açıklayacağını düşünüyorum.”

“Bak Şimdi eski dostum – ben yapılması gerekeni yapmam gereken anda yaparım ve önceki veya sonraki günü kafama pek takmam. Güney Krallığı zayıflar zayıflamaz isyan bayrağını çektim. Güçlendiğindeyse uzlaştım ve ödüllerini topladım. Esen rüzgârın beni taşımasına izin veririm. Sense, hakikaten bunun tam tersisin. Olabilecek en şiddetli fırtınayı bulup yüzüne tükürürsün! Elbette cesaretine ve hatta karşılığında hak ettiğin cezaya dayanmak için gereken güce hayran olunabilir. Ama yine de rüzgâr esiyor, öyle değil mi? Ve sen... sen de hâlâ ıslaksın.”

Kaptan başıyla belli belirsiz onayladı. “Tavsiye için teşekkür ederim.”

Zapata’nın gülümsemesi, çok fazla yer kaplayacak ve ilgi toplayacak şekilde kahkahaya, kendini kaşımaya ve masayı tokatlamaya dönüştü. Bu soytarlıkların ortasında bir yerde kendi sıçanına Kaptan’ın görmesini istemediğı bir bakış attı.

Fare meraklı bir hayvandır. Küçük ve zayıftır. Yavaş değilse bile doğal yırtıcıları olan kedi, tilki ve baykuştan daha yavaştır – yani yeterince hızlı değildir. Pençeleri ve dişleri kırılgan şeylerdir, şiddete uygun değildir. Genel olarak konuşursak, kalabalığa karışamaz. Kısacası fare, yırtıcı bir dünyanın zalim yoksunluklarına karşı kendisini savunacak hiçbir kaynakla kutsanmamış, belki de dünyadaki en çaresiz hayvandır.

Biri hariç – fare tüm bunların farkındadır. Fare, herhangi bir güvenlik yanılsamasına tutunamayacak kadar çelimsizdir. Rahmi terk ettiğı andan itibaren, kellesinin koltukta olduğunu bilir ve büyüdükçe tedbirli ve açık-

gözlü olur. Üzerinde uçan atmacayı görür, gölgelerde pusuya yatmış sansarın kokusunu alır.

Yani bir başka deyişle, sıçan, namlusu kesilmiş pompalı tüfeğini hedefine doğrulttuğunda Kaptan çoktan harekete geçmişti, sandalyesini geriye doğru tekmeleyip onunla birlikte düşerken, saçma farenin az önce doldurduğu boşluktan hızla geçip Zapata'nın olgun ve kuşku duymayan göğsüne saplandı. Kaptan bu arada ceketinin kolundan bir tabanca çıkardı ve suikastçı bozuntusu yaptığı hatadan pişmanlık duyacak vakit bulamasın diye iki el ateş etti. Sıçan sersemleyerek bir köşeye doğru çekildi ve son nefesi için geri sayıma başladı. Kaptan silahını Zapata'ya doğrulttu ancak armadillonun artık bir tehdit oluşturmadığını hemen fark etti.

Kaptan yavaşça ayağa kalktı. Şapkasını düştüğü yerden alıp kafasına geçirdi ve kulakları şapkayı dik tutabilmek için yassılaştı. Tabancasını kolundaki kılıfa geri koydu.

Dışarıdan gelen bir dizi silah sesi duyuldu, o kadar hızlıydı ki kaç tane atıldığını anlamak imkânsızdı.

Kurşun yağmuru, Zapata'nın karnının alt kısmını yarıp geçmişti. Bağırsakları, kan ve safra ile birlikte yerde küçük bir birikinti oluşturmuştu. Hâlâ aynı şekilde gülmüyordu. "Bunlar benim kızlar olmalı."

Kaptan bir tabure çekip Zapata'nın karşısına oturdu. Dışarıda patlak veren yaylım ateşi, konuşmaları duyulamaz hale getirdi.

Otuz saniye kadar sonra ağır silahlar sustu. Kaptan cebinden bir puro çıkardı, yaktı ve üstünkörü birkaç fırt çekti. "Emin misin?"

21

Bir Katilin Gururu

“Sana karşı dürüst olacağım eski dostum – tüm bu olanlar egomu yaralıyor.”

Bonsoir, çiftlikten çok uzakta bir kum tepesinin üzerinde volta atıyordu, simsiyah kürkü pembe kumlara direniyordu.

“Çok iyi anlıyorum,” diye homurdandı Boudica. Zirvenin hemen altında hareketsiz bir şekilde uzanıyordu, gri kürkü tozdan matlaşarak hâki olmuştu. Tüfeğinin uzun, ısıtılı namlusu dışında yirmi adım öteden, etrafını saran tortudan kesinlikle ayırt edilemezdi. Muhtemelen gereksiz bir şaşırtmacaydı. Buluşma yerinden çıplak gözle görülemeyecek kadar uzaktaydılar, bu da Bonsoir’ın gizlenmekteki belirgin umursamazlığını açıklıyordu. Ancak Boudica bir profesyoneldi ve profesyonel olmak, gere’li olmadığında dahi doğru olanı yapmak demekti.

“Bonsoir, bir yere sızmak konusunda tarihe damgasını vurmuştur. Bonsoir, ay ışığı kadar kaypak, gölge gibi kaygan ve günah kadar süratlidir.”

“Ona kuşku yok.”

“Peki Bonsoir tüm bu yeteneğiyle n’apıyor? Hiç kimsenin, Bonsoir’ın en belalı düşmanlarının bile, ki Bonsoir’ın bunların arasından bir konu hakkında şu ya da bu fikre sahip olacak çok az sayıda mahlûku hayatta bıraktığı düşünülürse, söylemeye gerek yok ama yine de, biri hâlâ yerin altında değil de üstündeyse ve ona sorulsa, ‘Bonsoir, söylediği kadar var mı?’ diye, hayali bu düşman, ‘Evet, hiç kuşkusuz,’ diye yanıt verirdi. Ne diyordum?”

“Emin değilim.”

Bonsoir bir an duraksadı. “Mesele şu ki, üstün yeteneğimin hatalı kullanıldığı aşikâr.”

“Kaptan’ın kendi planı var.”

“Gerçekten öyle! Ve Kaptan, bugün Bonsoir’a ihtiyacı olmadığını söylüyor! Diyor ki bugün Bonsoir’ın günü değil! Sen ve kertenkele dışarıdakilerin çaresine bakacaksınız, Barley ve havan topu ahırdakilerin çaresine bakacak ve Bonsoir’a da hiçbir şey kalmayacak.” Bonsoir kaşlarını çatıp toprağı tekmeledi.

“Zor bir durum.”

“Saygısızlık!” dedi Bonsoir, bir parmağını havaya kaldırarak. “Yeteneğime yapılan bir hakaretten başka bir şey değil bu! Bir kara leke! Soyuma ve neslime, halkıma ve milletime ve...”

Tüfekten çıkan sert yanıt sözünü kesmeseydi, Bonsoir kesinlikle bu şekilde devam edebilirdi.

“Vurdun mu zilliyi?” diye sordu Bonsoir.

Boudica silahından kafasını kaldırıp acı bir ifadeyle baktı.

“Üzgünüm, üzgünüm. Görüyorsun, bütün bu olanlar ayarımı bozdu,” dedi Bonsoir.

“Senin de sıran yakında gelir.”

Öğrenmenin Bedeli

“Senin hakkında bazı şeyler duydum,” dedi Angie Weasel, muzipçe, sanki bir sırta ihanet ediyormuş gibi.

Bu haber Cinnabar’ı heyecanlandırmışa benzemiyordu. Donuk gözleri, kaba taştan yapılmış çiftlik binasının içindeki komutanını takip etmeyi umar gibi binanın kapalı olan kapısına dikildi.

“Sanırım herkes senin hakkında bazı şeyler duymuş.”

Binanın ikinci katındaki kepenkli pencere açıldı ve klanın en küçüğü Celia Weasel, Winchester model tüfeğinin namlusunu dışarı çıkardı. Bu, hayra yorulamayacak bir durumdu, ancak Cinnabar farkına vardığına işaret eden bir belirti göstermedi.

“Zorba Lawrence’ı ve Sincap Kısa Şort’u aynı kâğıt oyununda öldürdüğün doğru mu?”

Cinnabar’dan bir şey gelmedi. Tek kelime etmedi, tavırında değişiklik olmadı, nefes almıyordu, sadece soğukkanlı bir mahlûkun vakıf olabileceği mutlak bir hareket-sizlik içinde durdu.

“Dedikleri kadar hızlı mısın merak ediyorum,” diye cı-

vıldadı Bessie Weasel, elini yavaşça kemerine doğru götürürken.

“Merak etmek bedava,” dedi nihayet Cinnabar, sesi yumuşak ve alçaktı. “Öğrenmeninse bedeli var.”

İçeriden gelen patlama sesi bir işaretti. Angie Weasel, kendi ırkına ait bir üyenin sahip olduğu hız ve kuvvetle silahına uzandı. Bessie Weasel, tüfeğini hazır etmede kıl payı daha yavaştı. Celia Weasel hazırlıksız yakalandı, ancak yine de makul bir çeviklikle karşılık verdi.

Zamanın sonsuz miktarda bölünebilir olduğu bilimsel bir gerçektir, her an kendi içinde başka binlerce ânın parçalarını içerir, bunların her biri bin kez daha parçalanabilir ve bu böyle devam eder. Cinnabar, o parçalardan birinde, saniye ibresinin arasındaki sonsuz anlarda vuku bulan bu zaman parçalarının içinde saklı bir anda hareket etti, perdeli avucunu belindeki tabancaya yerleştirip iki el ateş etti. Ancak öznel bir gözlemci için –Angie ve talihsiz kardeşi için– semenderin hareketlerini takip etmek imkânsızdı. Beyinleri, duyuları tarafından toplanan bilgileri işleyemeden, belki de duyularının uyarıcının kendisini fark etmesinden de önce, demir parçacıkları kafataslarını patlatmış ve her iki eylemi de imkânsız hale getirmişti.

Celia’nın şansı olabilirdi. Belki. Becerikliydi ve Cinnabar sadece ettendi. Ama parmağıyla tetiği sıktığı anda uzaktan bir silah sesi duyuldu ve sonrasında sansar kız kardeşlerin en küçüğü pencereden yuvarlanıverdi, yere çarpmadan çok önce ölmüştü.

Cinnabar silahını kılıfına geri koydu.

Boudica’ya ya da Boudica’nın olduğunu varsaydığı yere el salladı. Gözleriyle ufku inceledi, bakışları içten ve dostaneydi.

Gürültülü Bir Can Çekişme

Ahırın yüz elli adım gerisinde pembe küçük bir top, yarım santim yükseldi ve geri çekilmeden önce bir an için havada süzülerek kalın bir toprak tabakasını delip geçti. Birkaç saniye sonra Gertrude'un geri kalanı burnunun ucuna yetişti. Çabucak döndü ve kendinden çok daha büyük olan arkadaşının yeryüzüne çıkararak kendisine katılması için çıkışı genişletti.

Barley esneyerek ayağa kalktı ve omurgasının yerine oturması hissinin tadını çıkardı. Sonra deliğe uzandı ve neredeyse Gertrude kadar büyük ve kaldırırken çıkardığı homurtuya bakacak olursak tüyle dolu olmayan, büyük siyah bir sandık çıkardı.

Görevini tamamlayan Gertrude, toprağın altında kaldığı süre boyunca biriken kiri ve toprağı temizlemeye koyuldu. İmkânsız bir işti ama onu meşgul etti. "Yedi dil konuşuyorum, bunu biliyor muydun?"

Barley göğsündeki mandalı çözdü. "Sana inanıyorum." Sandığı açtı, muşambayı çıkardı ve yanına yere

koydu. Sonra çok sayıda garip metalik parçalar, borular, silindirler ve parıldayan gümüş dişli çarklar çıkarmaya başladı. Bir kaput bezinin üzerine dizmeden önce her birini dikkatlice inceledi.

“Yedi dil,” diye tekrar etti Gertrude. “Matematik, edebiyat, hukuk, felsefe, zehirler, patlayıcılar ve casusluk alanlarındaki bilgilerim Bahçeler’de yaşayanların hiçbirinden aşağı kalmaz ve bu konuda kendime abartılı bir iltimas geçmediğimi düşünüyorum.”

“Çok zekisin,” diye onayladı Barley. Envanterinin tamam olduğundan emin olduktan sonra elleri titremeden çevik bir hareketle montajına döndü. “Herkes böyle düşünüyor.”

“Ve bana yaptırdığı ilk şey –ilk şey– bir çukur kazdırmak oldu.”

“Elden ne gelir?” Son parçayı da yerine yerleştirdikten sonra dinlerək birleştirmek için son birkaç dakikasını harcadığı yıkım makinesini gözler önüne serdi. “Kanımızda var.”

Çok namlulu top, otomatik beslemeli bir kartuş kayışı etrafında dönen sekiz geniş namludan oluşuyordu. İki Kardeşin Savaşı sırasında Kaptan doğuya gittiğinde bunlardan az sayıda satın almıştı ancak etkin kullanılamayacak kadar ağır ve hantal oldukları ortaya çıkmıştı. Genellikle bir silahı üç hayvanın kullanması gerekiyordu ve o zaman bile hareket ettirmesi zordu, sıkışma olasılığı vardı ve sadece tespit mevziinde bir işe yarıyordu.

Barley, hafif bir homurtuyla makineyi kaldırarak göğsüne yasladı. İlişik cephane takımını sırtına bağladı.

“Hâlâ o acayip aleti mi kullanıyorsun?” diye sordu

Gertrude, dişbudak ağacından yapılmış pipoya bir tutam kokulu tütün doldururken.

“Hayır.”

Gertrude, görmeyen gözlerini alaycı bir şekilde devirdi. “Hayal gücümün bir ürünü demek ki.”

Önlerinde, ahırın görünmeyen bir yerinde, kısa namlulu bir av tüfeğinden çıkan bir patlama ve ardından başka bir dizi atış duyuldu. Ahır kapısı aniden açıldı ve bir sıçan, elinde tüfek, ardında bir yığın başka sıçanla birlikte dışarı fırladı.

Barley, döndürme kolunu çevirip motoru çalıştırmadan önce ilk dalganın çıkışa ulaşmasını bekledi. Yıllar süren hareketsizlik neticesinde ne silah tesirinden ne de topçu uzmanlığından bir şey kaybetmişti. Otuz tam saniye boyunca topun patlayan gürültüsünden başka hiçbir şey duyulamadı. Ne eve çarpan ateşleme mandalının sesi ne de yere düşen mermi kovanlarının yankısı. Ne pusuya düşeceklerinin beklentisiyle ahırın içinde sıkışmış sıçanların çığlıkları ne de etlerini delip geçen tek parça atışın sessiz parçalayışı. Ne de altyapısı uğradığı eziyeti özümseyecek şekilde inşa edilmemiş ahırın gıcırtiları. Barley, rutin bir işmiş gibi, özel bir ilgisi yokmuş gibi, bir profesyonelin soğukkanlı yaklaşımıyla binaya ateş açtı. Saklandığı yerden çıkan ilk sıçan, atılan kurşunun katıksız ivmesiyle bir an dimdik durdu ve kopmuş kıkırdak yığınının içine yığılmadan önce bir kukla gibi çılgınca sarsıldı. Çatı katına gizlenmiş arkadaşlarından biri tüfekten bir atış yapmayı başardı ancak ikincisi atılamadan önce Barley, üst katı kurşun yağmuruna tutarak acısını çıkardı ve verilebilecek diğer karşılıkları susturdu.

Ve bitti; silahların sesi kesildi. Büyük bir ceset yığını, öğlen güneşinde ya da artık harap olmuş ahırın gölgesindeki serinlikte çürümeye bırakılmıştı.

Gertrude piposunu sıkıştırdı. “Sanırım onlar da aynı hayali görüyordu.”

Barley yarım bir gülümseme koyuverdi “Bir avuç hayalperest.”

Kaptan onu görmeye geldiği gün Barley haklıydı. Onun gibi öldüren yoktu.

En İyi Hazırlanmış Planlar

Otuz saniye kadar sonra ağır silahlar sustu. Kaptan cebinden bir puro çıkardı, yaktı ve birkaç kısa nefes çekti. “Emin misin?”

Kapı çalındıktan bir an sonra Cinnabar’ın burnu göründü. “Burada her şey yolunda mı?”

“İyiyiz,” dedi Kaptan. “Sadece sohbet ediyoruz.”

Cinnabar başını aşağı yukarı salladıktan sonra öğleden sonra güneşine geri çekildi.

Kaptan, puro dumanının kürklü yüzünün etrafında birikmesine müsaade etti. “Ne diyorsun?” diye sordu bir süre sonra.

“Konuşacağımı beklemiyorsun herhalde?”

“Beklemekten biraz fazlası.”

“Sıçan çalışmam fazlasıyla iyi iş çıkardı. Beş dakika içinde yolcuyum ancak beni kesmeye kalkarsan eminim daha önce giderim.”

“Ne olursa olsun işkence yapılamayacak kadar kalın bir postun var,” dedi Kaptan.

Zapata öksürdü ve içinden çıkan şey sarıdan daha çok kırmızıydı. “Çok nazıksın.”

“Ama yine de konuşacaksın.”

“Peki bunu neden yapayım, Kaptan? Neden sana yardım edeyim?”

“Çünkü Mephetic’ten en az benden nefret ettiğin kadar nefret ediyorsun. Ve birimizin diğerini öldüreceğinin iki artı ikinin dört etmesi kadar kesin olduğunu bilerek öteki dünyaya doğru yol almak sana iyi gelecek.”

Zapata’nın kahkahası gövdesini şiddetle sarsarken ömrünü şüphesiz kısalttı. “Belki de ikiniz birlikte gidersiniz,” dedi, “ben de ikinizi kol kola girmiş cehheneme doğru yürürken izlerim!”

Kaptan omuzlarını silkti. İlahiyat güçlü yönlerinden biri değildi. “Belki de.”

“Bana bir bardak viski versene.”

Kaptan sandalyesinden kalktı, testiği yerden aldı ve müstakbel cesedin yanına bıraktı. Yarasına rağmen Zapata testinin mantarını çıkarmayı ve dudaklarına götürmeyi başardı. Kanla birlikte içki de karnına döküldü.

“Onu, Santa Theresa’nın etrafında dönüp dolaşan bir trene bindirmişler; sahipsiz topraklarda bir ileri bir geri. Ona ’06’da sığınma hakkı tanıdıklarından beri orada tutuyorlar. Halkım, bu sayede Küçük Kardeş’in bunu sorun etmeyeceğini varsaydı, yine de faydası dokunur diye onu ellerinde tuttular. Olmaması gereken yerde bir tren görene kadar bekle. İşte vurman gereken o.”

Kaptan sadece, “Tamam,” dedi, hâlâ ayaktaydı.

“Gerçek bir orospu çocuğusun, biliyorsun değil mi?” diye sordu Zapata içkiden son bir yudum alırken. “Her

şeye rağmen belki de Mephetic'in seni yakalamasını istiyordur."

Kaptan ölmesini izlemek için beklemedi, onun hakkında endişelenmedi, sadece kapıyı açtı ve ışığa doğru sakince yürüdü.

25

0 Akşam...

Elf hızla belirdiğinde ateşin etrafında oturuyorlardı; yürüyüşü tek pençesiyle tuttuğu ceset yüzünden iyice tuhaflaşmıştı. Grup toplanmış onun gelişini beklerken, ilk ortaya çıkışına göre daha az şaşkınlıkla tepki vermeyi başarsalar da daha sıcak bir karşılama olmamıştı. İçlerinden birçoğu, onun o gün yaşananlar sırasında bir kurşuna hedef olacağını ummuştu.

Ummuş ama beklememişlerdi. Elf'e karşı bahse girmek yararsızdı.

Işığa doğru ilerledi, işleyen tek kanadı tepeye tırmanışını hızlandırdı. Zirveye ulaştığında ölü sıçanı kuma bıraktı ve gagasıyla kendine çeki düzen vermeye başladı.

"N'aber Elf?" dedi Kaptan uzun bir süre sonra.

Elf'in keskin gagası tüylerinin arasından çıkıverdi ve tam o anda tanımış gibi Kaptan'a baktı. "Selam Kaptan." Sarıya bürünmüş kapkara inciden gözbebekleri, dostça bakmayan yüzlerin üzerinde dolaştı. "Merhaba arkadaşlar."

Elf'in kendine çeki düzen verme işine geri dönmesiyle samimiyetten de vazgeçildi.

Kaptan sessizliği bir kez daha bozdu. "Elf."

"Evet, Kaptan?"

"Ceset ne iş?"

Elf ayaklarının dibine baktı ve başıyla bir nevi onayladı. "Ha. Evet. Kaçmaya çalışıyordu. Başka bir tane daha vardı ama onu getirmemeye karar verdim."

Bonsoir lafa karıştı. "Bunu niye getirdin peki?"

Elf cevap vermedi ama bir an sonra başını kaldırdı ve sordu, "Tatmin edici cevaplar aldın mı?"

Kaptan başıyla onayladı. "Yarın Santa Theresa'ya gitmek için yola çıkıyoruz."

"Peki. Ben sanırım uykunun koynuna girmeden önce biraz akşam havası alacağım."

Bir süre için kimseden ses çıkmadı. Sonra Kaptan konuştu, "Buyur, nasıl istersen öyle yap."

Ateşin ışığından çıkıp gözden kaybolduktan sonra – ama büyük ihtimalle hâlâ işitme menzilindeydi– Bonsoir oturduğu yerde homurdandı. "Şimdiye kadar tüm leşlerimi taşısaydım, ağırlıklarının altında ezilirdim ve benim de onlardan bir farkım kalmazdı."

"Kaldırın şunu ortadan," dedi Kaptan ve yeniden içkisine döndü.

Bonsoir homurdanmayı düşündü ama Kaptan'la tartışmak bir işe yaramazdı. Ölü sıçanı kamp alanının birkaç metre ilerisine taşıdı. Çürümeye başlamadan önce gitmiş olacaktı.

26

İçkiler Azalırken...

“Ejderha olabilir,” dedi Barley. O, Boudica ve kakım ateş ışığından biraz uzakta oturmuş sessizce içiyorlardı.

“Ejderha değildi.” Boudica kısmen kendinden emin konuşmuştu.

“Neden olmasın? Kaptan’la eskiye dayanan bir ilişkileri olduğunu biliyorum, ama sonra...

“O günle ilgili ne hatırlıyorsun?”

“Hatırlanacak ne var ki?” dedi Bonsoir. “Biz kazanmıştık ya da neredeyse kazanmıştık. Sadece biraz temizlik işi kalmıştı, sonrası uzun bir emeklilik, altın sikkeler ve fıstıklar olacaktı. İç kalenin baş salonundaydık, her akşam olduğu gibi içiyorduk ve sonra—”

“Ve sonra eski dostlarımız bizi öldürmeye başladı.” Barley söze girdi ve bu konuda neredeyse üzüntülü olduğuna inanabilirdiniz.

Boudica sordu, “Peki bu olduğunda sen neredeydin?”

“İşliyordum,” dedi Barley.

Bonsoir omuz silkti. “Bir masanın altında olsa gerek. O kadar sarhoştum ki zar zor hatırlıyorum.”

“Sen eğer orada olsaydın,” Boudica, Barley’yi işaret etti, “ve sen de ayık olsaydın,” parmağını kakıma çevirdi, “bu soruyu sormana gerek kalmazdı.”

“Ama işte sarhoştum,” dedi Bonsoir, “o yüzden bana söylemen gerekiyor.”

Boudica başını yeniden ateşe ve sessizce orada oturan semendere doğru çevirdi. “Hiç fark ettin mi? Ne kadar içerse içsin hiç sarhoş olmuyor. Kapıdan içeri girdiklerinde, onlarla ilgili bir şeyler yapacak kadar ayık olan bir tek o vardı. Kirpi Alphonze’u ve ikiz Sincapların ikisini de alaşağı etti. Onları bir hiçlermiş gibi yere indirdi. Ejderha olmasaydı Kaptan gebermişti, ben de gebermiştim, muhtemelen sen de gebermiştin.”

Bunun üzerine bir süre kafa yordular. Sonra Bonsoir konuştu. “Bu hiçbir şeyi ispatlamaz. Soğukkanlılar, onlar bize benzemez. Sırf zevk için öldürürler.”

“Sen de zevk için öldürüyorsun,” dedi Barley.

“Onun gibi değil.”

“Cinnabar değildi,” diye tekrar etti Boudica, gerçi bu sefer biraz daha az emin gibiydi.

27

Testilerin Yarısı Boşken...

Barley ve Bonsoir, ana kamp alanından biraz açıkta durmuş, rüzgâra karşı işiyorlardı.

“Ben olmadığımı çok eminim,” dedi Bonsoir. Barley güldü ama o emin değildi.

Seçenekler Azalırken...

“Bana kalırsa Kaptan da değildi,” dedi Boudica. “Gertrude olsaydı zaten hepimiz ölmüş olurduk.”

“Elf olabilir,” dedi Bonsoir.

“Elf de değildi.”

“Değildi,” diye onayladı Bonsoir. “Elf değildi.”

29

Fıçıların Dibini Görmüşken...

“Boudica olmadığına emin misin?” diye başladı Bonsoir.

“Pek sayılmaz,” dedi Barley.

“Ben kim olduğunu biliyorum.” Tüyleri geceye o kadar mükemmel bir şekilde karışıyordu ve hareketleri o kadar sessizdi ki ne Bonsoir ne de Barley, dişi baykuşun bunu söylemeden hemen önce orada olduğunu farkındaydı, Elf, onları keskin gözleriyle taradı. “Biliyorum,” dedi, topallayarak karanlığa karışmadan önce.

Bonsoir yeniden porsuğa döndü. “Ona inanıyorum.”

“Ben de.”

Uyumadan Önce Bir Sigara

İkisi baş başaydı, son zamanlarda sık sık olduğu gibi, eskiden olduğu gibi. Ateş tamamen köze dönüşmüştü ve gece her şeyin tek hâkimiydi. Cinnabar bir sigara yaktı ve Gertrude'a uzattı, sonra bir tane daha sarmaya girişti.

“Şaşırmış mıydın?”

“Bize ihanet ettiklerinde mi?”

“Evet.”

“Şaşırdım.”

“Buna şaşırdım.”

“Ben herkesin sandığı kadar akıllı değilim. Hiç kimse, kimsenin sandığı gibi değildir.”

“Hayır, sanırım değil.”

“Sen hariç. Sen tam olarak söyledikleri kadar hızlısın.”

Bir kibrit yandı. Karanlıkta iki ışık parladı. “Bunu neden yaptılar?” diye sordu Cinnabar.

“Sence neden yaptılar?”

“Ben senin kadar akıllı değilim.”

“Yine de.”

“Her zamanki nedenler,” önerisinde bulundu Cinnabar. “Açgözlülük, şehvet, intikam, güç, can sıkıntısı. Kaptan’ın sevilen bir tip olduğu da söylenemez.”

Nokta kadar ışıık yalnız kaldı. “Evet.”

“Bana sormaya tenezzül etselerdi—”

“Şimdi işin o tarafına hiç girmeyelim.”

“Olur. Quaker’a şaşırdım ama. Şayet birbirini seven iki mahlûk varsa...”

“Aşk içgüdünün karşısında nedir ki? Sonuçta hepimiz hayvanız. Bir şey doğasından ne kadar ayrı düşebilir?”

Tamamen karanlık oldu. “Neymiş bizim doğamız?”

Ancak soru, yanıtlanmaya ihtiyaç duymayacak kadar açıktı.

Beklendik Bir İhanet

Mephetic, Zapata'nın yenildiği haberi geldiğinde sinirlenmedi. Zapata'nın yenileceğini tahmin etmişti. Aslına bakarsanız armadillo kabaydı, armadillo çetindi, armadillo acımasız bile olabilirdi ama armadillo, Kaptan'a rakip olamazdı. Yine de denemeye değmişti. En belalı puşt bile omurgasının arkasından bir mermi yiyebilirdi.

Son seferinde yoluna taş koymayı becermişti, öyle değil mi? Beş yıl süren İki Kardeşin Savaşı boyunca –ne yanlış bir isim, o olsa bunu seçmezdi– krallığı paramparça etmişlerdi. Kurbağa Kardeşler –Büyük Kardeş ve Küçük Kardeş– çatışmada yer almamıştı; aksi gibi Mephetic'in piyonu olan Küçük Kardeş çoğu zaman afyondan öylesine baygın haldeydi ki kafasını gövdesinden ayırt edemiyordu. Gerçekten de çatışma her zaman kendisi ve Kaptan arasındaydı, beş yıl süren kanlı eller ve pis işler. Ve eğer Mephetic onun ekibinin yarısının ve hatta en yakınındakilerden birinin aklını çelmeyi becermeseydi galip gelen Kaptan olabilirdi. Kaptan'ın erdemleri fazlacaydı –elbette kana susamış, taş kalpli, nemrut bakışlı bir puşt

olmak övünülecek şeyler sayılabilirse– ancak emrinde çalışması kolay bir hayvan değildi ve özellikle ihanetlerinin sonunda onları bekleyen altın vaadi olduğunda, ona yamuk yapmaktan hoşnut olacak çok sayıda mahlûk vardı. Nihayetinde Kaptan bunların çoğunu öldürmüştü ve Mephetic ödeme yapmak zorunda bile kalmamıştı.

Mephetic, şartlar gerektirdiğinde, hatta izin verdiğinde, Kaptan'ın kendi birliklerinin de şüphesiz onu sırtından bıçaklamaktan geri kalmayacağını düşünüyordu. İç kalenin kalbinin derinliklerindeydiler ve Puss ile Brontê bezik oynuyorlardı. Görünüşe göre Puss kazanıyordu ancak her iki taraf da öylesine aşikâr şekilde hile yapıyordu ki kesin olarak söylemek zordu.

Mephetic daha önce okuduğu mektubu alıp ateşe attı.

“Anladığım kadarıyla küçük tuzagından kurtulmuşlar,” dedi Puss. Puss bir diğerinin talihsizliğiyle eğlenme şansını nadiren kaçırmırdı, gerçi Kaptan'ın hayatta kalması ona pek de fayda sağlamıyordu.

“Bu seferlik.”

“Müthiş çetin olmalılar,” Puss kürkünden bir parça yalamak için bir an duraksadı, “armadilloyu yere indirmeyi başardıklarına göre.”

“Onu gömmeye bile tenezzül ettiklerinden şüpheliyim.”

“Peki ya şu Ejderha?” diye sordu Brontê, elbisesinin kıvrımından gizlice ya da gizlice olduğunu düşündüğü bir şekilde bir kart çıkarırken. “Dedikleri kadar hızlı mı?”

“Hızlı.”

“Ne kadar hızlı?”

“Bir şimşekten daha yavaş. Sinek kuşunun kanadından bir parça daha hızlı.”

Puss kahkahayı bastı. Brontë kendisiyle dalga geçildiğini fark etti, sinirlenmeyi aklından geçirdi, sonra Mephetic'in kim olduğunu hatırladı ve o da güldü. Mephetic, sık sık patron olmanın iyi yanları olduğunu düşünürdü. Buraya gelmek için dökmesi gereken tüm kana değmişti. Zaten onun kanı da değildi.

“Peki benim kuşum?” diye söze girdi Quaker, sözcükler mahlûkun çatal dilinden çıkarak yayıldı. “Peki ya benim kuşum? Ya benim tatlı, kayıp kuşum ne olacak?”

Puss gülmeyi bıraktı. Brontë gülmeyi zaten bırakmıştı ama yine de biraz daha az neşeli göründü.

“Kuşun orada,” dedi Mephetic, bakışlarını çevirmeye dikkat ederek.

“Emin misin?”

“Casusumuz öyle söylüyor.”

Quaker başını kıvrım kıvrım gövdesinin içine soktu ama başka bir şey söylemedi. Mutlu görünüyordu, böyle bir nitelik bir çingiraklı yılan ne kadar atfedilebilirse o derece mutlu.

“Sürprizi bozmak gibi olmasın ama,” gerçi Puss'un daha çok hoşuna giden bir şey yoktu, “şu âna kadar Kaptan'ın plana göre oynamadığını fark etmeden geçemiyorum.”

“Zapata benim planıma dahil değildi. İçeride bir adamım var.”

“Son seferinde onlara ihanet eden mi? Eğer bu... fare,” son kelime, avcı bir atanın duymayı ümit edeceği türden bir aşağılama ile tükürür gibi çıktı, “dediğin kadar varsa aynı numaraya ikinci defa güvenmek konusunda dikkatli olurdum.”

“Bu aynı numara değil. Hain de aynı değil.”

KISIMLARIN ÜÇÜNCÜSÜ

Bir Kır Faresinin Hissiyatı

Kondüktör, işini fazlasıyla ciddiye alan bir çeşit kır faresiydi. Firmaya son ray döşendikten hemen sonra, daha yavruyken katılmıştı. Şapkası elinde, umutlu, iş bulmak konusunda çaresiz bir şekilde sıranın en başındaydı. Ne bir mühendis ne de kömür kürekleyen yabanilerden biri olarak değil elbette. Onu asıl ilgilendiren trenler değildi; düdükleri çok gürültülüydü ve duman bacaları çok kirliydi. Daha ziyade, hayal gücünü parlatan, ona gizemli ve lezzetli bir heyecan katan demiryolu fikrinin kendisiydi; organik canlılarda görülmemiş bir şekilde saf matematik ilkelerine göre işleyen diyarları karış karış geçen ve toprakları ezen çelikten bir ağ. Kondüktör en çılgın fantezilerini, mükemmel şekilde tutulmuş muhasebe defterleri ve sonsuz birlik içinde çınlayan sıra sıra saatlerin süslediği bir mahlûktu.

İşleri kâğıtlara damga vurmak ve kâğıt üzerindeki damgalara bakmak ve kâğıdı tekrar damgalamak ve bazen de damgalar doğru değilse, kâğıttan kafasını kaldıra-

rak bir çift gözlüğün (gözlük neredeyse profesyonel bir gereklilikti) arkasındaki gözlerini kısıarak, “Üzgünüm beyefendi, görünüşe göre valiziniz Kalamazoo’ya değil de Poughkeepsie’ye gönderilmiş. Valiziniz sekiz ila yetmiş beş iş günü içinde size ulaşacaktır ve bir iş günü değişimli olarak salıları ve perşembeleri olarak belirlenmiştir,” demek olan mahlukların oluşturduğu küçük orduda biletçi ve er olarak işe başlamıştı. Bu son kısım kır faresinin en çok sevdiği bölümdü.

Görevlerini sadakatle yerine getirmiş, alt kademe biletçi yardımcılığından biletçi yardımcılığına, oradan biletçiliğe ve daha sonra kondüktör pozisyonuna yükselmişti. Hiç hastalanmaz ve hiç geç kalmazdı. Kişisel nedenlerden dolayı hiç izin almaz, asla hasta bir akrabasını ziyaret etmez veya bir arkadaşının nikâhına gitmezdi. İki yıl önce, bu gayretinin karşılığında, Antilop A.Ş.’ye atanarak ödüllendirilmişti. “Kritik bir görev,” diye bilgilendirmişti amiri onu, “sağgörüne, sağduyuna ve en önemlisi,” demişti gözlerini kurnazca kaldırarak, “ağzı sıkılığına olan güvenimizin bir işareti bu.”

Ondan sonraki yıllar boyunca kondüktör, neden ön vagonu trenin geri kalanından ayıran büyük bir metal kapı olduğunu ve söz konusu vagonun içinde kimin yaşadığını ve onların varlığının neden silahlı muhafızlar gerektirdiğini ve son olarak, muhafızların bu değerli kargonun güvenliğini sağlamak için mi yoksa hiç ayrılmadığından emin olmak için mi orada bulunduğunu arada sırada merak ederdi. Ancak kondüktör pek de meraklı bir tip değildi. Ne de olsa merak etmek onun işi değildi. Ön vagonda her ne oluyorsa, bu ona, en azından kendi

zihninde, aksi halde olabileceğinden iki kat daha mızmız ve huysuz olma, trene binen herkesi kapsamlı, hatta abartılı bir kontrolden geçirme hakkı veriyordu.

Onların normal şartlar altında bile trene binmelerine izin vermezdi. Belki de sadece porsuğa verirdi. Büyüklüğüne rağmen içten siması ve cömert gülümsemesiyle uysal görünüyordu. Ve opossum da oldukça zararsız, tembel ve pekmez kadar ağır görünüyordu.

Ama semender başkaydı. Kondüktör, prensip olarak soğukkanlı canlıları sevmezdi ve bu yanık kırmızı türde özellikle itici olan bir şey vardı. Hayır, semendere izin vermezdi ve kesinlikle berbat yara iziyle kondüktöre bir yara için ödeşmeyi bekler şekilde bakan fareye de izin vermezdi.

Kondüktör, tren istasyondan ayrılmadan önce devriye geziyor, altında çalışan görevlileri kontrol ediyor, saldırgan değil ancak doğru miktarda huysuz ve yararsız olduklarından emin oluyordu. Vagona girip de bu ikisinin –semender ve fare– birlikte oturduğunu gördüğünde, bunların evraklarında veya bagajlarında yanlış bir şey aramayı – niçin bu belirli tren seferini kaçırmaları gerektiğine dair bir neden bulmayı veya icat etmeyi zihnine not etti. Elbette bu konuda çokça özür dileyecekti; düzenlemeleri ve üstlerini suçlayacak, talihsizliklerine sempati gösterecek ancak yine de onları platforma geri götürecekti.

Yapmak üzere olduğu bu ciddi ama gizlice zevk veren görevi düşünürken kondüktör yakındaki bir köstebeğin ani cıvıltısıyla pusuya düştü. “Affedersiniz beyefendi. Affedersiniz!” İkinci seferinde daha yüksek sesle bağır-

di ancak kondüktör zaten durmak üzereydi. “Beyefendi, yardımınıza ihtiyacım var, lütfen!”

Kondüktör tüylerini kabarttı. Kondüktör vazifesini yaparken araya girilmesinden hoşlanmıyordu ve kendisine bağırılmasından da hoşlanmazdı. Doğruyu söylemek gerekirse, pek çok şeyden hoşlanmazdı. Yine de müşteri müşteriye ve kondüktör profesyonel değilse başka da bir şey değildi. “Elbette, hanımefendi,” diye girdi söze, sesi tam da umacağınız gibiydi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Nihayet.” Köstebeğin gözleri, çift mercekli gözlüklerinin arkasında kocaman, kör ve aptal görünüyordu. “Biletleri satan misk sıçanına sordum ve bilmediğini ama sizin bilebileceğinizi söyledi ve bu yüzden size soruyorum. Biliyor musunuz?”

“Neyi biliyor muyum?”

“Elbette ki valizlerimin nerede olduğunu.”

“Korkarım ki hanımefendi, bende hiç...”

“Tabii ki sizde değil, sizde olmasını beklemiyorum zaten ama kimde olduğunu mutlaka biliyorsunuzdur, değil mi? Biri Başkent’ten trene bindiğinde, o biri Last Gulch’a vardığında çantasını bulmayı umar, ummaz mı? O birinin Last Gulch’ta ineceğini varsayarsak ki benim tren değiştirdiğim yer de orasıydı.”

“Tabii ki, fakat—”

“Sonsuza kadar sadece üzerimdeki elbiseyle yaşamamı beklemiyorsunuz herhalde, değil mi? Beni ne sanıyorsunuz? Kilise faresi mi?”

“Hayır, elbette hayır—”

“İyi. En azından bu kadarında anlaştığımıza sevindim. Peki bu konuda tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Hangi konuda?”

“Valizlerimin bu trende olmaması konusunda,” dedi köstebek, sanki içlerinden biri aptalmış gibi.

“Bana bir dakika izin verirsiniz, söz veriyorum en kısa sürede size yardım etmek için–”

Ama sonra düdüğün çalmasıyla büyük demirden beygir ileri doğru atıldı ve işte o an kondüktör kaybettiğini anladı. Her şeye rağmen aksini dilese de sırf görünüşünden hoşlanmadığı için bir yolcuyu hareket halindeki bir trenden pekâlâ atamazdı. Dikkatini yeniden cırtlak köstebeğe ve hakkında yapabileceği hiçbir şey bulunmayan sorununa yöneltti.

Ciudad del Gato'yu* Hemen Geçince...

Porsuk oturduğu yerden kalktı ve iri cüssesiyle dar koltukların arasından zar zor öne doğru yürüdü. Kondüktör porsuğu diğer vagondan görünce eli ayağı boşaldı, bu büyüklükte bir mahlûkun tuvalete sığması kesinlikle mümkün değildi. O esnada başka bir yolcuya –yaşlı bir kaplumbağa, en azından o yaşlı olduğunu düşünüyordu, zira kaplumbağaların yaşını anlamak zordu– kendisine atanmamış bir bileti niçin bugün ya da yarın, hatta hiçbir zaman kullanamayacağını açıklıyordu, izin isteyip porsuğa doğru ilerledi; ona idrarını en az üç saat daha tutması gerektiğini anlatmanın kibar bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Ancak o zaman, porsuğun arkasında bıraktığı uzun gölgede yürüyen fareyi –hani şu sevmediği– ve onun da arkasında daha da sevmediği semenderin olduğunu fark etti. Kondüktör –özellikle zeki bir mahlûk olmasa da kalın kafalı da değildi– bugünün işlerin normal rutininde

* (İsp.) Kedi Şehri. –çn

ilerlemediği günlerden biri olabileceğini düşünmeye başladı. Kondüktör bu tür günlerden nefret ederdi.

Kondüktör arkasını dönüp birinci sınıf kompartımanlara doğru yöneldi. Tarla faresi tombul bekçi, iki kompartıman arasında oturuyordu ve ayak takımının kendi yerlerinden uzaklaşmamasını sağlıyordu. İsmi Harold'dı ve ona kalırsa hayatı boyunca öğrendiği en önemli şey, tek gözü açık uyumanın ya da en azından yoldan geçenleri, eğer uğraşmayı göze alıyorlarsa, kandırarak kadar açık uyumanın tamamen mümkün olduğuydu. Doğru, tam bir uyku kadar iyi sayılamazdı ama herhangi bir dereceye kadar uyuklama, uyanık olmaktan daha iyiydi. Harold'a kalırsa varoluşun büyük bölümü, birbirini takip eden o küçük kayıtsızlık anlarında gizliydi.

Kondüktör, koruması olan mahlûkun bilincinin yarı kapalı olduğunu fark etmeden yanından telaşla geçti; hatta onun kendisi ile porsuk arasına bir bariyer koyduğunu umarak bir dereceye kadar rahatlamıştı. Gerçekten de hafifçe daha konforlu koltukları ve belli belirsiz cilalanmış mobilyalarıyla birinci sınıf kompartımana varır varmaz somut bir rahatlama hissetti. Sonuçta, zenginlerin başına asla kötü bir şey gelmezdi.

Söylemesi üzücü ama bu iyimserliği kısa sürdü. Kondüktör, porsuğun iki vagonu ayıran cam kapıdan geçerek ilerlemeye devam ettiğini gördü; porsuğun ağır ayak sesleri Harold'ı uyandırdı ve Harold bir şeyler söylemek için oturduğu yerden kalktı. Ama sonra Harold, porsuğun elinin tersi sayesinde oturduğu yere geri dönmüştü ve bu defa o âna dek olduğundan daha derin bir uykuya daldı.

O anda kondüktör hayatı boyunca yaptığı en cesur

davranışı sergiledi, ılık ılıa trenin önüne doğru koştu. Muhafızların olduğu vagona ulaştığında, gözetleme deliği aılana kadar kapıya vurdu. Kondüktör içerideki sıçanı tanı mıyordu – kondüktör daha önce n vagona girmeyi hiç denememişti, varlığını dahi kabul etmekten kaçınmıştı. Bu kurallara aykırıydı ve buraya kadar bir şekilde fark etmediyseniz, kondüktör kurallara uymayı seven türden bir mahlûktu.

“Geliyorlar!” diye haykırdı.

“Kimler?”

Kondüktör, sıçanın arkadan gelen mahlûklar topluluğunu görebilmesi için hızla kenara çekildi. Kondüktör arkasına dönme zahmetine girmedi ve sıçanın göz çevresinin aniden iki katına çıkmasından anladığı kadarıyla iyi ki de dönmemişti.

Kapı sonuna kadar açıldı. Kondüktör yıldırım gibi girdi içeri. Kapı hızla kapandı.

Kondüktör, içeride tam teçhizatlı bir düzine asker ya da ağır silahları olan birkaç kirpi bulacağını ummuştu. Trenin önündeki ele geçirilemez bu kalede, er pn içinden zar zor görünen, tüfeklerini temkinli bir şekilde tutmuş ve çok belirgin bir dehşet kokusu yayan iki sıçan olduğunu görünce, korkunun hemen ardından hayal kırıklığı yaşadı.

“şimdi ne yapacağız?” diye sordu bir tanesi. Kapı deliğinden bakmış ve porsuğu görmüş olan diğer sıçan bir şey demedi.

Söylemeye gerek yok, kır faresinin beklediği tepki bu değildi ama gün boyunca, bu na kadar, pek çok kez olduğu gibi soğukkanlılığı, zihinsel metaneti ve keskin

savaş taktikleriyle kendisini şaşırttı. “Kapıyı kapalı tutacağız,” dedi.

Sıçanlar aynı anda başlarını aşağı yukarı salladılar. Kondüktör, porsuk ve arkadaşlarının diğer vagondan gelen gürlemelerini duyabiliyordu ve darbelerin gelişini çaresizce ve endişeyle bekledi ama darbeler gelmedi.

Tüm gücünü topladı, gözetleme deliğini açtı ve dışarı baktı. Kapının arkasında opossum ve porsuğu görebiliyordu, ikisi de bilhassa telaşlı görünmüyordu. “Bu kapı çift kat çelikten!” diye bağırdı kondüktör, korkusunu gizlemeye çalışarak. “Asla kıramazsınız!”

Porsuk cevap vermeden önce bir süre kafasındaki kalın kürkü kaşıdı. “Evet, sanırım haklısın.”

“Öyle miyim?”

O anda kondüktör açık bir pencereden içeri giren havayı hissetti, bu da ona kısa bir mutluluk yaşattı, nihayetinde sıcak bir gündü ve rüzgâr serindi, ancak bu his yerini çabucak çok daha güçlü bir umutsuzluk hissine bıraktı.

“Kapıyı kapalı tutmak,” dedi arkadan gelen belirgin aksanlı bir ses. “İyi plan. Kimin aklına geldiyse gurur duymalı.”

34

Vurgun

Bonsoir, çift katlı çelik kapıyı açtı ve hemen sonra Kaptan içeri girip doğal bir ilgisizlikle cesetlerin üzerinden geçti. Kompartımanın üçte ikisinde bir bölme kurulmuştu, fare bu bölmenin girişinde durdu ve arkasındaki Cinnabar'a başıyla işaret verdi. Ejderha, her zamanki olağanüstü hızıyla kapıyı yana doğru kaydırarak açtı ve daha kanatlar pervaza çarpmadan iki tabancayı da çıkardı, kapının arkasında kendilerini bekleyen her ne varsa onlar için hazırды.

Bir an sonra Cinnabar silahlarını kılıfına koydu.

Arkasından Bonsoir içeri girdi, bir sigara sarıyordu. "Bu talihsiz bir sürpriz oldu," dedi, tütün kesesini beresinin altına koyup çizmesiyle tutuşturduğı bir kibritle sigarasını yaktı.

"Sanırım bu durum işleri değiştiriyor," dedi Cinnabar.

Kaptan uzanıp sigarayı Bonsoir'ın ağzından aldı. Cevap vermeden önce uzun ve yavaş bir nefes çekti. "Hayır, değiştirmiyor," dedi. Ardından sigarayı Cinnabar'a uzatıp Bonsoir'a başıyla işaret verdi. "Barley'ye söyle onu alıp ge-

tirsin. Kasabaya yolumuz uzun.” Arkasını döndü ve tren yolundan yürümeye başladı.

Cinnabar ve Bonsoir birbirlerine baktılar. Kakım omuz silkti ve Barley’yi bulmaya gitti. Kaptan konuşmuştu ve son sözü Kaptan söylerdi.

Sayılarla İlgili Bir Mesele

Mephetic, kaç tane sıçan getirmesi gerektiğini düşünerek uzun zaman geçirmişti. Çok fazla olursa Kaptan bunun kokusunu alıp sıvışabilirdi: O, Mephetic'in şimdiye kadar baş ettiği en ihtiyatlı yaratıktı, gelincik, sansar ya da tilkiden bile daha ihtiyatlıydı. Çok az olursa da elbette Kaptan'ın çetesi silahlarıyla yolu açarak kaçardı, çünkü Kaptan ne kadar ihtiyatlı olsa da bir o kadar da zorluydu ve ekibindeki hayvanlar daha da zorluydu. Mephetic "çok fazla" yanlısını yapmaya karar verdi; en azından bu şekilde bir ceset olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmazdı. Bahçeler'de yaşayan tek ihtiyat abidesi Kaptan değildi.

Sonuç olarak Mephetic, Puss, Brontë, iki sıçandan oluşan muhafız bölüğü ve ağır silahlar taşıyan yüz adet suratsız kemirgen barın etrafındaki tepelerde saklandı. Quaker, sürünerek ortalıkta dolaşıyordu ve Mephetic onun tam olarak nerede olduğundan emin değildi. Quaker'a aslında bir şey yapmasını emretmezsiniz, ona sadece bir yön gösterir ve nefesinizi tutardınız.

Mephetic karnının üstüne çökmüş, dürbünüyle ön yolu tarıyordu. Yanında, bir kerecik olsun aynı anda sessizce duran Puss ve Brontê vardı. Akşam tamamen çökmeden önceki son dakikalarda Mephetic, çeteyi tepeyi aşıp gelirken gördü. Fazla ileri gitmemiş olduğunu umarak beklentiyle nefesini tuttu.

Gerçekten de bir an için her şeyi mahvettiğinden kesinlikle emindi. Çetenin ortasında duran Kaptan havayı koklamak için aniden burnunu kaldırdığında altısı bara doğru ilerliyorlardı. Mephetic alçak sesle küfretti ve işe yaramayacağını bile bile, denerken sıçanlarının yarısını kaybedeceğini bile bile topyekûn saldırı emri için hazırlandı. Bütün bunlara rağmen her zaman daha fazla sıçan vardı – doğurganlık, bu türün az sayıdaki meziyetlerinden biriydi.

Ancak sonra Kaptan kafasını yeniden aşağıya indirdi, şapkasını yüzüne devirdi ve yoluna devam etti. Birkaç dakika sonra altısı da rahat bir şekilde içeriye kuruldular. Tren vurgunundan hemen sonra geri dönmüşlerdi, tozlanmış ve yorgun görünüyorlardı. Yüklerini yere bırakır ve kendilerini alkole verirlerdi, bunu bir süre yapmalarına izin verdikten sonra Mephetic saldırıya geçebilirdi.

Puss sordu, “Ne bekliyoruz?” Puss saten bir yelek ve ona uygun pantolon giymişti. Güne beyaz başlamışlardı ancak bir saate yakın bir süreyi kumun içinde geçirmiş oldukları için artık böyle bir iddiaları kalmamıştı. Belinde inci kabzalı bir çift tabanca asılıydı. Bu haliyle bir rodeo palyaçosuna benziyordu ama bu onu daha az tehlikeli yapmıyordu.

“Benim işaret vermemi bekliyorsunuz,” diye tersledi

Mephetic. “Çünkü patron benim ve kimse ben söylemeden hiçbir şey yapmıyor.”

Puss bir süre Mephetic’e bakmasının ardından bakışlarını yere çevirdi. O anda Mephetic, Puss’un Kaptan’la olan bu mücadeleden sağ çıkması durumunda, kedinin daha fazla hayatta kalmaması gerektiğine karar verdi. Puss, kıymetli olmaktan çok külfet olmaya başlamıştı. Muhtemelen bu, kediyle arkadaş olduklarına dair –şiddete eğilimli iki ahlaksız sosyopat bu tür bir bağlantı kurmaya ne kadar muktedirse o kadar– muğlak bir inanca sahip olan Brontê’yi de ortadan kaldırmayı gerektirecekti ama bu sorun değildi. Bunlardan lalelere sırık yapsa dahi Bahçeler daha kötü bir yer olmazdı.

Ancak her şeyin bir sırası vardı ve ilk sıra Kaptan’daydı. Çete ön kapıdan geçtikten yaklaşık yirmi dakika sonra hain topallayarak dışarı çıktı, bir sigara yaktı, hafifçe elini salladı ve içeri girdi.

“Önce sıçanları gönder,” dedi Mephetic. “Kurbağa’ya hizmet ederken şehit olmak istiyorsan o başka.”

Brontê ve Puss’un kendileriyle asker birlikleri arasında bıraktıkları boşluğa bakılırsa, bu şerefe nail olmak pek de ilgilerini çekmiyordu. Dikkatlice, yavaş yavaş hareket ettiler, çalılıkların altından emekleyerek ilerleyen bir yığın mahlûk, ilmik ilmik hareket eden suratsız kemirgenler tuzağı. Meyhaneye ulaştıklarında, bazıları binanın etrafına yerleşirken, bir düzine diğeri gizlice çatıya tırmandı. Tabancaların horozları çekildi. Tüfekler hedefe yöneltildi. Ölüm pusuya yattı.

İlk sıçan kapıyı tekmeleyerek kırdı ve paldır küldür içeri girdi, neredeyse aynı hızla tekrar dışarı çıktı, veran-

dadan tökezleyerek geçip toza karıştı. Geri kalanlar daha yavaş bir giriş yapsa da Brontë'nin bağırarak söylediği birkaç sözle içeri girmeyi başardılar; sanki çete silahların üzerine koşacak kadar aptalmış gibi içeriye körü körüne ateş ettiler.

Elbette Mephetic işi biliyordu ve gözlüğünü öne kaydırarak çetenin önlenemez kaçış girişimini bekledi. Uzun sürmedi. Önce Ejderha geldi, tabancalar ateşlendi; bağırsaklarından vurulan sıçanlar patır patır öldü, çatıdan düştü, toprağa karıştı. Mephetic, tüm vücudunun heyecandan gerilmiş olduğunu fark etti; damarlarında dolaşan katışıksız adrenalin yüzünden neredeyse kusacaktı. Ve dahası, hangi tarafı tuttuğundan emin olmadığını fark etti ya da en azından çeteden gelen beklenmedik her yeni deha onu daha çok heyecanlandırıyordu. Porsuk (Adı neydi? Oat? Millet?) Bu önemli değildi; daha fazla sorun çıkaramayacaktı) omzuna bir tüfek alıp ilerlemeye devam ederken, tek eliyle kendisine vuran sıçanı tutup bir başkasına kırbaç gibi savurdu –kemiğin kırılma sesi uzaktaki yuvasından bile duyulabilirdi–, Mephetic korumasının dikkatini çekecek kadar yüksek sesle bağırsa da diğerleri elbette bunu fark etmemiş gibi yapacak kadar akıllıydılar.

Cinnabar ve opossum öndeydi ve opossum işini genellikle uzun bir tüfekle halletmesine rağmen sıçanları yakından öldürmekte hiç sıkıntı yaşamıyordu, altıpatları ağırbaşlı ancak ölümcül bir iş çıkarıyordu. Elbette bu konuda Ejderha'yla aşık atamazdı, alev püskürmesi dışında adaşı olan yaratığa çokça benziyordu; onun şiddetini yavaşlatan tek şey silahını yeniden doldurma ihtiyacıydı.

* (İng.) Yulaf? Darı? –yhn

Kurşun sağanağı öylesine aralıksız yağıyordu ki, sıçan sürüsü, sıçan ordusu, uçsuz bucaksız dalga dalga sıçan, bardan kendilerine siper yapmak, ölüm saçan aletten koruyacak bir tahta parçası, bir taş parçası veya kumda olabilecek sığ bir girinti bulabilmek ümidiyle hızla geriye çekildi.

Mephetic, Kaptan'ı hafife almış olduğunun sonradan farkına vardı; birbirlerini en son gördüklerinden beri uzun yıllar geçmiş ve bu zaman zarfında farenin ne kadar tehlikeli olduğunu unutmuştu. Başka bir grup asker daha getirmesi gerekirdi; Krallık'ın katillerini buraya yığması gerekirdi, Kaptan ve yoldaşlarının bu işten sağ çıkmaya-
cağından emin olmak istiyorsa paralı askerler ve emrine amade vatandaşlar getirmesi gerekirdi.

Ya da daha önceden yapmış olduğunu yapabilir ve Kaptan'ın mahlûklarından birini ona düşman edebilirdi. Kaptan Reconquista'yı hesaba katmış olabilirdi; ne de olsa ihanette ikinci seferiydi. Ama Kaptan'ın, *köstebeğin* Gertrude olduğunu bilmesine imkân yoktu. Kaptan kısa namlulu av tüfeğiyle, bir gözü en az diğeri kadar ölü, kükreyerek bara doğru ilerliyordu, arka tarafı ele geçiriyorlardı; tam o esnada Gertrude arkasından uzanıp Kaptan'a, Mephetic'in ne olduğunu anlayamadığı bir şey yaptı ve Kaptan yere yığıldı.

Bundan sonra fareler öylesine hızla akın ettiler ve o kadar çok sayıdaydılar ki neredeyse tek bir yaratık veya kişiliği olmayan bir kuvvet, bir yağmur bulutu veya kıyıya çarpan bir dalga gibi göründüler. Yoldaşların onu kurtarmaya çalışacakmış gibi görüldüğü bir an oldu ancak uzun sürmedi. Kaçmaktan başka yapacak bir şeyleri yok-

tu – en azından sonunda yaptıkları şey bu oldu, kurşun yağmurundan korunarak yola çıkıp gözden kayboldular. Hayatta kalan sıçanlar arkalarından gitmek için girişimde bulundular ancak çok da ciddi değildiler, sıçanların yarısı yerde ölü yattığı için onları pek de suçlayamazdınız.

Sorun yoktu – yoldaşlar dolu bir tabanca kadar tehlikeliydi: Tetiği çekecek kimse olmadığında ise zararsızdılar. Fare onları emekliliklerinden çekip çıkarmadan önce her ne yapıyorlarsa onu yapmaya geri dönecekler ve daha önce yaptığı gibi Bahçeler’i yönetmeyi Mephetic’e bırakacaklardı. Bu düşünceyle Mephetic’e ani bir hüznün çöktü –bitmek bilmeyen bürokratik angaryaya, Kaptan’ın dönüşüyle bozulan rutine geri dönecekti– ama elbette bu konuda yapacak bir şey yoktu.

Puss, köstebek kendisine her ne yaptıysa hâlâ bilinci yerine gelmemiş olan Kaptan’ı tepeye taşıdı ve onu tozlu toprağın üzerinde bıraktı. Sıçanlar silahlarını almıştı ve bunu yaparken pek de nazik davranmamışlardı. Mephetic, Kaptan’ın uyanmasını sabırla bekledi ve sağlam olan gözü zar zor açıldı. Mephetic, Kaptan uyandığında gördüğü ilk şeyin kendisi olmasını istiyordu ve gerçekten de öyle oldu.

“Tekrar merhaba Kaptan,” dedi Mephetic gülümseyerek. “Uzun zaman oldu.”

KISIMLARIN DÖRDÜNCÜSÜ

Berbat Bir Son

Kaptan'a ihanet işini tamamladıktan ve kokarcayla adamları sayısız ölüyü açık bir çukura atıp Başkent'e geri döndükten sonra, Reconquista kapıyı kilitledi ve üzerine KAPALI tabelasını astı. Bu tabela bir daha hiç inmeyecekti. Reconquista bar işletmeyi sevmemişti, bu işe Kaptan'a ilk kez ihanet ettiğinde Mephetic'ten aldığı paranın çoğunu hiç ettikten sonra girişmişti. Fakat bu sefer daha dikkatli olacaktı. Parasının daha değerli olacağı Güney Krallığı'na göç edecekti. Son günlerini geçireceği –ki çok kalmadığını biliyordu– bir çiftlik ve onu çalıştırmaları için düşkün bazı köylüler bulacak, yağlı birkaç anne hayvan getirtecekti.

Tık, tık, tık.

Reconquista tabelayı astıktan hemen sonra içmeye ama bu sefer bir amaç için içmeye başlamıştı. Açıklığa kavuşturmak gerekir ki bu davranışı herhangi bir suçluluk duygusundan kaynaklanmıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Reconquista ne Kaptan'a ne tayfasına

ne de başka birine karşı bir şey hissetmişti. Ne de olsa, bedeninin sadece yarısına sahip olması Kaptan'ın suçuydu; Kaptan, Yabani Tavşan Alfalfa'yı vurduğunda Yabani Tavşan Alfalfa elinde bir dinamitle Reconquista'nın yanında duruyordu. Elbette, Alfalfa'yı o lokumu yakmaya ve onunla Kaptan'ı öldürmeye ikna eden Reconquista olmuştu; Alfalfa, Quaker ve diğerlerinden bazıları şimdi ölüydü – ama zaten Reconquista erdemleri arasında adalet duygusu olduğunu söylememişi hiç.

Tık, tık, tık.

Hainin Gertrude olmasına şaşırmişti; bunu itiraf edebilirdi. Bunun olmasını beklemiyordu, köstebeği beş yıl önce yoldan çıkarma zahmetine girmemişti, bunu köstebek için de diğerleri için de denememişti. Onların, hayvanları olması gerekenden daha önce mezara götüren o tuhaf sadakat kavramına inanan avanak hayvanlar olduklarını düşünmüştü. Ayrıca, Kaptan'ın tayfasında rütbe olarak daha üst sıralarda oldukları için ganimetin daha büyük bir kısmına hak kazanmaları ihanet için daha az teşvik ediciydi.

Tık, tık, tık.

Aksine, Reconquista, kendisine kayda değer bir pay düşmeyeceğini biliyordu – ha, diğer çocuklar ona karşı kendi dolambaçlı yollarıyla yeterince arkadaş canlısı davranıyordu ama o sert biri değildi, Barley ya da Ejderha gibi sert değildi; en başından beri ya da neredeyse en başından beri Kaptan'la birlikte olması kendi payına kırıntılardan fazlasının düşeceğini garanti etmiyordu. Sonunda haydutlar gibi kârlı çıkmak yoksa, bütün bunların anlamı neydi? Büyük Kardeş'e karşı kesinlikle sadakat

duygusu yoktu, hiçbirinin yoktu. Herkes için sadece kişisel çıkar söz konusuydu; o ise kendini kurtaracak kadar zeki davranmıştı.

Tık, tık, tık.

Hayır, suçluluk değildi bu. Reconquista neden komaya girecek kadar çok içtiği hakkında bir fikir yürütecek olsaydı, yaşlandığını bildiği için olurdu. Bu onun son kavgasıydı – bir daha asla damarlarında adrenalin pompalandığını hissetmeyecek, asla bir düşmanın hatta bir müttefikinin cesedinin üzerine basmayacaktı. Kalan son birkaç yılını osuruklu, dişsiz, tek kollu bir moruk olarak geçirecekti.

Tık, tık, tık.

Bu, Reconquista'nın bir kadeh daha viski içmesi için kâfiydi. Neden olmasındı ki? Neticede onu durduracak kim kalmıştı ki?

Tık, tık, tık.

Reconquista oturduğu yerden kalktı, tahta bacağı yeri kavramakta zorlanıyordu. Barın arkasına geçti, güvenliği için sakladığı ucu kesilmiş pompalı tüfeği aldı. Özellikle Reconquista'nın tek eli olduğu düşünüldüğünde tüfek feci geri tepiyordu, ancak yayılımı sayesinde son derece isabetliydi. Tek yapılması gereken, öldürmek istediğiniz şey neredeyse o tarafa doğru genel bir hedef almak, tetiği çekmek ve bir çukur kazmaktır. Reconquista'nın en az önemseydiği bu son kısımdı.

Tık, tık, tık.

Tek sağlam eliyle dipçliğini tuttu, kancasını namlunun altına doğru kaydırıldı. Sonra sendeleyerek arka verandaya çıktı. Korkmak için çok sarhoştur ve zaten korkmak için

bir neden yoktu. Kaptan yakalanmıştı ve yakında ölecekti, yoldaşları dağılmıştı ya da onlar da saf değiştirmişlerdi.

Tık, tık, tık.

Sesin arka taraftan geldiğine emindi ama şimdi verandada dururken tuvalet binasının ve çöle giden bodur çalılıkların dışında bir şey göremiyordu.

Tık, tık, tık.

Gölgeler uzuyordu ve Reconquista korkmaya başlıyordu, midesindeki bir şişe viskiden dolayı korkuyor, korku kemiklerine, olmayan kolunun ve olmayan bacağının kemiklerine işliyordu. “Kim var orada?” diye sordu aptalca, aptalca olduğunu sorduğu anda biliyordu.

Tık, tık, tık.

“Seni uyarıyorum!” diye bağırdı ki bu daha da aptalcaydı çünkü onu bekleyen her neyse ondan korkmasına gerek yoktu ve bunu biliyordu.

Gölgeler kısaldı ve iki dolu çift namluyla ateş etmek için zamanı olmasına rağmen bunlar hiçbir işe yaramadı; mermiler zararsız bir şekilde gökyüzüne uçup sonra da zararsız bir şekilde yere düştüler. Gölge onu kapladı, gölge Elf’i, sonra Elf’in gagası ile Elf’in pençeleri gagaların ve pençelerin yaptığı şeyi yapmaya başladı ve Reconquista çığlık attı.

Sıçanın ölümü hızlı ama yine de korkunçtu.

Yeni HÜCRE Arkadaşı

Kaptan'ı içeri attıklarında zindanda tek bir mahlûk vardı: Bir sincap, gerçi öylesine pislikle kaplıydı ve yaşlılıktan öylesine iki büklümdü ki anlaması biraz zaman aldı. Boş bir hapisane genellikle iyi yönetilen bir devletin, suç işlemeye ihtiyaç duymayan mutlu bir halkın işaretidir. Bu özel durumda ise tam tersinin, yani hırsızlıktan daha kötü her suçu cezası ölüm olan bir suç olarak beyan eden ve bu politikayı hızlı bir şekilde uygulayarak vatandaşlarını ölüme gönderen bir ulusun emaresiydi. Yani Mephetic'in zindanlarına düşen pek çok mahlûkun burada uzun süre kalmadığı, zindanların toprağa giden yolda bir ara istasyon olduğu söylenebilirdi.

Sincabın bu kadar uzun süre hayatta kalması yazı işleriyle ilgili bir hataydı, ancak bunun iyicil veya kötücül türden bir hata olduğunu söylemek zordu. Oldukça çabuk delirmişti, hücreesindeki sınırlamalar nedeniyle türünün taşkın enerjisi mecburi olarak içeriye doğru yönelmişti. Suçunun ne olduğunu, oraya atılmadan önce ne

yaptığını, adının ne olduğunu ya da güneşin neye benzediğini artık hatırlayamıyordu.

Gardiyanlar Kaptan'ı hücrelerine attılar, yakında onu tekrar göreceklerine söz verip oradan ayrıldılar. Kaptan ayağa kalktı, üstünü başını düzeltti ve kaşlarını çattı. Tütün kesesine uzandı, alınmış olduğunu fark ederek kaşlarını biraz daha çattı. Gertrude'un ihanetinin ve Mephetic'in parlak zekâsının bir sonucu olarak yakalanmasından bu yana iki gün geçmişti ve bu kırk sekiz saat hiç de hoş geçmemişti. Durum tersine çevrilseydi Mephetic bu kadar bile dayanamazdı. Kaptan onu yakalar yakalamaz toprağa gömerdi; bir çift mermi ve sonrasında karıncalar için yemek olurdu. Kaptan, mecbur olduğu zamanlar dışında işkence yapmazdı ve asla, asla bir düşmanını canlı bırakmazdı.

Görünüşe göre Mephetic daha acımasızdı. Ya da daha aptaldı.

“Bana bir hikâye anlat,” dedi sincap aniden, hücrenin parmaklıklarına tırmanırken; gübre, kir ve daha başka iğrenç şeylerle kaplı kuyruğu aşağı yukarı hareket ediyordu. “Bana bir hikâye anlat,” diye tekrar etti bu sefer daha yüksek bir sesle. “Bana bir hikâye anlat yoksa gözlerini oyarım, bana bir hikâye anlat yoksa dilini çiğnerim, bana bir hikâye anlat yoksa hücrene gizlice girip kemiklerinden jöle yaparım!”

Bu noktada çılgılık atıyordu ancak Kaptan fark etmemiş gibiydi, gözlerini dikmiş beton duvarlara bakıyordu.

Sincap kendini yere attı. “Bana bir hikâye anlat,” dedi, “yoksa ağlarım.”

Merhamet Kaptan'ı genellikle korkudan daha çok motive

eden bir şey değildi ama her ne sebeple olursa olsun o anda konuşmaya başladı. “Bir zamanlar iki erkek kardeş vardı.”

Sincap bacak bacak üstüne attı ve değer verilen bir öğrenci gibi hevesle başını eline yasladı, kuyruğu, bozulmuş bir saç fırçası gibi dimdik duruyordu.

“Bu iki kardeş büyük bir krallığın varisleriydi. Mürefeh ve mutlu bir krallık, aralarında bölüşseler dahi herhangi bir hayvanın ihtiyaç duyabileceğinden veya isteyebileceğinden çok daha büyük bir krallık.”

Uzakta bir yerden bir ses duyuldu.

“Ama kardeşlerin ikisi için de krallığı yarı yarıya paylaşmak yeterli değildi ve bu yüzden birbirlerine karşı komplo kurmaya ve entrikalar yapmaya başladılar ve en sonunda zamanı gelince birbirlerine savaş açtılar.”

Ses yükseldi ancak hâlâ belirgin değildi. Düşmanca bir sestir, bu kadarı kesin olarak söylenebilirdi.

“Kardeşler açgözlü oldukları kadar korkaktılar ve asker de olmadıkları için kendileri adına savaşacak hayvanlar tuttular –zalim, güçlü, tehlikeli– ve onları krallıklarını yağmalamaya saldırdılar. Ve iki kardeşin arasında ve topraklarının her karışında süren bu savaş, sonunda büyük kardeşin kuvvetlerini yöneten daha zalim, daha güçlü ve daha tehlikeli lider galip gelinceye kadar devam etti.”

Sesin süresi uzadı, şiddeti arttı. Sincap, Kaptan'ın hikâyesine o kadar dalmıştı ki sesi fark etmemiş gibiydi. Kaptan muhtemelen fark etmişti ama daha fazlasını duyduğunda artık heyecanlanmayacağı kadar çok çılgılık duymuştu. Ya sesi bastırmak için ya da anlatının coşkusundan olsa gerek daha yüksek sesle, daha yüksek sesle ve daha hızlı konuşmaya başladı.

“Ancak büyük kardeşin kuvvetleri arasında hainler vardı ve zafer kazandıkları anda yoldaşlarına ihanet edip güçlerini parçalayarak küçük kardeşi tahta çıkardılar. Büyük kardeşin orduları krallığın dört bir yanına ve ötesine dağıldı, birçokları onların ölmüş ve gömülmüş olduğunu düşündü ve böylece unutuldular.”

Daha fazla çığlık, silah sesleri ve silah sesinden daha yüksek bir ses – dinamit belki de?

“Ama ölmemişlerdi, sadece hırpalanmışlardı; kalplerindeki nefreti besleyip ondan beslendiler, soğukta onunla ısındılar ve kendilerine kalan tek şey olan bu nefreti sevmeye başladılar. Ve krallığın serveti azalmaya başlayıp da toprakları tiranlığa dönüşürken ve yoksulluğa düşerken, büyük kardeşin orduları bu fırsatı gördü.”

Hapishanenin kapısı menteşelerinden fırlayarak açıldı, arkasından Barley yumuşak bir giriş yaptı. Omzu sargılıydı ama çok namlulu topunu güçlük çekmeden taşıyordu. Hemen ardından, tabancalarını daha şimdiden tekrar dolduran Cinnabar kayarak girdi.

“Niye bu kadar uzun sürdü?” diye sordu Kaptan.

Barley bir an için topunu yere bıraktı. “Ben de seni gördüğüme sevindim, Kaptan.” Ellerini parmaklıklardan ikisinin etrafına doladı, omuzlarını gerdi ve sonra Kaptan’ın geçebileceği kadar geniş bir boşluk oluştu.

Kaptan da öyle yaptı.

“Bekle!” diye bağırdı Sincap. “Bekle!”

Kaptan dönüp ona baktı.

“Nasıl bitiyor?”

Kaptan ağzını açınca dişleri ortaya çıktı. Bazıları buna gülümseme diyebilirdi. Ama yanılıyorlardı. “Kanla.”

38

Bekleyiş (1)

İç kaleden yaklaşık bir kilometre uzakta, kuyruğuyla uzun bir karaağacın dalında, karanlıkta göze çarpmayacak şekilde asılı duran Boudica bekliyordu.

Samimi Bir Gülümseme

Mephetic, fareyi zindana kapattıktan sonra dahi, bir saniye olsun köstebeği gözden kaybetmemesini söylemişti teğmene.

Teğmen, bunun neden bu kadar sorun edildiğini anlamamıştı. Köstebek, yuvarlak yağlarından gerilmiş elbisesiyle, her türlü ışıhta neredeyse kör oluşuyla türünün tipik bir dişi örneğiydi; çift mercekli gözlükleriyse belki çekiciydi ama daha iyi görmesine kesinlikle yardımcı olmuyordu. Yeraltında yaşayan ve kurtçukları yiyen bir mahlûkun standartlarına göre bile Gertrude, endişelenmeyi gerektirecek biri gibi görünmüyordu. Zaten çok samimi bir gülümsemesi vardı.

Yine de Mephetic'i sorgulamak teğmenin işi değildi. Gertrude kapıcı kulübesinde iyice arandı, aramayı yapan iki sıçan köstebeğin giysi kolunun içindeki tabancayı, çizmesinin üstündeki ve neredeyse fark edilmeyen küçük bıçağını ve hatta sopa olarak kullanılabileceğini düşündükleri bir kalem kutusunu aldılar. Gertrude bu

saygısızlığa, gülümsemesini hiç bozmadan katlandı, aldıkları tedbirlerin anlamsızlığı orada bulunan herkes için aşikârdı. Daha sonra, Gertrude'u bakışlarıyla yakın markajına almış teğmen dışında diğerleri gülüp el sıkıştılar, teğmense çatık kaşlarıyla köstebeğe bakmaya devam ediyordu. Ana binaya girmeden önce teğmen gardiyanlara el sallamak için döndü, ama gardiyanlar onu görmedi ya da cevap veremeyecek kadar tembeldiler ve taburelerinden kalkmadılar. Teğmen biraz sinirlenmiş bir şekilde Gertrude'un arkasından yürümeye devam etti.

Kale, Başkent'te, Bahçeler'de ve komşu krallıklarda bulunan en büyük, en geniş ve en sağlam yapıydı. Dış duvarları devasa ve heybetliydi: Bir topçu mermisine bile yakın mesafeden dayanabilecek ve hatta titremeyecek kadar büyük taştan duvarlar. İçeride ikinci bir kale vardı; iç kale, ancak onu çevreleyen yapının standartlarıyla karşılaştırıldığında küçük denebilirdi. Burayı başarılı bir şekilde kuşatmak için Mephetic'in sahip olduğundan on kat daha büyük bir orduya ihtiyacınız vardı, ancak o zaman bile garnizonu açlıktan öldürmeniz gerekirdi. Teğmen, Gertrude'u acımasız gardiyan sıçanların durduğu sayısız kontrol noktasından geçirerek kalenin derinliklerine götürdü. Teğmenin söylediği kişi olduğundan, mahkûmun bir dolap çevirip de kendisini esir alan kişiyi bir şekilde devirmediğinden emin olmak için her noktada durduruldular. Köstebek her durakta saygılı hatta sevimliydi; gülüyor ve gardiyan sıçanlarla içtenlikle el sıkışıyordu. Yine de teğmen gardını düşürmedi. Mephetic, hakkında bu kadar endişelendiğine göre bu köstebekle ilgili bir şeyler olmalıydı.

Nihayet, tüm krallığın komuta merkezi olan patronun ofisine vardılar. Teğmen, dört yıl boyunca Kurbağa'yı, Lord'u –Lord demek istemişti, bunu unutursanız fırçayı yerdiniz– hiç görmemişti. Mephetic bu numarayı sürdürmeyi yeğlerdi elbet, gerçi gecekondlu mahallelerindeki kör dilenciler bile Küçük Kardeş'in hiçbir şeyi yönetmediğini biliyordu.

“İyi iş çıkardın, Teğmen,” dedi Gertrude kapının açılmasını beklerken. “Mephetic, böylesine önemli bir işe nezaret ettiğin için sana kesinlikle nazık davranacaktır.” Köstebek eğildi ve sanki onu temin etmek istercesine bir elini bileğine koydu. “Önümüzdeki yıla kalmadan yüzbaşı olacaksın; yavrularının ne kadar gurur duyacağını bir düşünsene!”

Teğmen, Gertrude'a teşekkür etti ve gerçekten de yavrularının terfisini duyunca ne kadar mutlu olacaklarını düşündü; alacağı zamları Alus'a bir oyuncak tekne, Serah'ın bebeği için yeni bir elbise ve küçük Tomas'a bir fırıldak alabilirdi ve...

Kapıyı kaşlarını çatık iki sıçan açtı, teğmene başlarıyla selam verip temkinli bir hareketle köstebeğe içeri girmesini işaret ettiler. Pekâlâ onları kimse suçlayamazdı ama eğer teğmen Gertrude'u tanıyorsa, ki öyle olduğunu düşünüyordu, bu kadar kısa bir süre içinde bile köstebeğin bu buz gibi tavırları eritmesi çok uzun sürmezdi.

Patronun ofisi geniş bir yemek odası büyüklüğündeydi, kitaplarla dolu ağır meşe raflar vardı; teğmen patronun daha önce okuduğunu hiç görmemişti, gerçi patronun okumayı teğmenin varlığından kaynaklanan bir faaliyet olarak görmesi için herhangi bir neden yoktu.

Odanın ortasında kaya kadar ağır bir masa vardı ve bir süre sonra –patronun patron olduğunu ve sizin olmadığını pekiştirecek kadar bir süre sonra– Mephetic arkadaşları kapılardan birinden içeri girip bunun önünde durdu. Teğmen, büyük ve içten gülümsemesinden ve hafif bir ışıltıyla aşağı yukarı hareket eden kuyruğundan onun ne kadar mutlu olduğunu anlayabiliyordu.

Gertrude’a sordu: “Niçin Yeraltı Adamı?”

“Yeraltı Kadını yerine mi?”

“Evet.”

“Yeraltı Adamı kulağa daha korkutucu geliyor.”

“Bu doğru,” dedi Mephetic. “Şehirdeki organize suçların arkasındaki mahlûkun sen olduğunu bilseydim eğer...

“Beni öldürür müydün?” diye sordu Gertrude, sanki bu fikre dair özellikle sakıncalı bulduğu bir şey yokmuş gibiydi. “Bu şekilde hissedebileceğini tahmin ettim, bu yüzden asla öğrenmemen için gerekeni yaptım.”

Teğmen kimsenin bakmadığını zannedene kadar bekledi, sonra yakasını gevşetti.

“Bu aptalca macerada, en azından benimle erkenden iletişime geçmek konusunda sağduyulu olmana sevindim,” dedi Mephetic. “O farenin yenildiği zaman yenildiğini anlaması gerekiyor.”

“Anlamayacak. Onu öldürmen gerekiyor.”

“Sanırım bunu ayarlayabiliriz.”

Burası biraz fazla mı sıcak? diye düşündü teğmen. Gün boyunca cayır cayır yanmışlardı ama akşam biraz olsun serinlemişti hava – ya da en azından içeri girerken böyle düşünmüştü. Şimdiyse boncuk boncuk terliyordu, kürkünün keçe gibi olduğunu hissedebiliyordu.

“Bütün bu zamanı intikam kadar anlamsız bir şeye takıntılı olarak geçirdiğini düşünsene,” dedi Mephetic. “Söylememde bir sakınca yoksa bence Kaptan’ın sorunu bu. Çok kinci.”

“Sanırım Bahçeler’de bu konuda bu kadar yetenekli başka bir mahlûk yoktur,” diye cevapladı Gertrude, “ve bu yüzden de bu becerisini kullanmayı tercih etmesine şaşkırmamak lazım. Balık yüzer, kuş uçar, Kaptan kin tutar.”

“Çok vakti kalmadı.”

“İçeride başka bir mahlûkunun daha olduğundan haberim olsaydı işler daha kolay olurdu.”

“Senin gibi yetenekli biri için kolay olmasa da olur diye düşündüm.”

“Öyle cidden,” dedi köstebek sahte gülümsemesiyle. “Çetin mücadeleyi severim.”

Patron bir şey söyledi ancak teğmen tam olarak anlayamadı. Dürüst olması gerekirse teğmen şunu söylemeliydi, ne kadar sıcak olduğu hesaba katılırsa aralarında geçen konuşmalar onu artık eskisi kadar ilgilendirmiyordu. Patron söylediği şeyi tekrar etti ancak teğmenin niyet anlayabilmesi için tekrarını da tekrar etmesi gerekti.

“Teğmen,” dedi Mephetic, “neyin var ulan senin?”

“Zannediyorum ki ona verdiğim zehirden,” dedi Gertrude. “Kendi karışımım – büyük ölçüde acısız ama etkisini oldukça hızlı gösteriyor.”

Teğmen yerde olduğunun farkına vardı ve bir an için bunun nasıl olmuş olduğunu merak etti. Artık gözleri kararıyordu; yeniden anne hayvanını ve yavrularını getirdi aklına ve kendisini çok fazla özlemeyecek olmalarını ümit etti.

Mephetic kemerindeki tabancaya uzanmıştı ki Gert-

rude, daha önce ayakkabılarını bağlamak için gereken-
den daha fazla bir maharet göstermemiş birini bırakın,
hiçbir hayvandan beklenmeyecek derecede şaşırtıcı bir
hızla hareket etti. Gertrude kaleye getirildiğinden beri te-
mas ettiği gardiyanların yarısını zehirleyen uzun, ağır bir
iğne havada süzüldü ve Mephetic'in çekilmiş tabancasına
çarparak silahı yere fırlattı.

Hâlâ yaşamakta olan ve Mephetic'ten bir kerte daha
yavaş ve Gertrude'dan ise çok kerte daha yavaş olan (ker-
te, hızın gerçek bir ölçüsü değildir) iki sıçan, silahlarına
uzandı ancak elbette çok geçti. Gertrude sanki yalvarır-
casına ya da kucaklaşmak istercesine kollarını iki yana
açtı ve ince bir metal parçası sıçanlardan birine ve diğer
bir ince metal parçası da ötekine çarptı ve akabinde oda-
da canlı kalanlar sadece Mephetic ve Yeraltı Adamı oldu.
Muhtemelen birinden biri için çok vakit kalmamıştı.

"Demek çifte ihanet," dedi Mephetic. Kendi eliyle öl-
dürmeyeli uzun zaman olmuştu ve yitirdiği silahı dışın-
da, hızla çektiği dalgalı bir bıçaktan başka bir şeyi yoktu.

"Bana kalırsa bu üçlü bir ihanet ancak bir noktada
meblağları kâğıt kalem olmadan hesaplamak zorlaşıyor."
Gertrude'un üzerinde başka silah olsaydı bile onlara
uzanmak için bir harekette bulunmadı, elleri dua ediyor-
muş gibi birbirine kenetlenmişti.

Mephetic sola doğru saldıracakmış gibi yapıp köste-
beğe bir yumruk savurdu ama Gertrude bu çalım kar-
şısında kılını bile kıpırdatmadı ve bu hamleden o kadar
temiz bir şekilde sıyrıldı ki Mephetic bir an için tombul,
kıllı bir köstebekle değil de havadan ibaret bir mahlûkla
kapıştığı izlenimine kapıldı.

“Kaptan hâlâ elimde,” dedi Mephetic, vuramadığı fiziksel darbenin yerine sözlü bir darbe indirmeye çalışarak.

“Çok uzun sürmez diye düşünüyorum. Bizi ele geçirilemez meskeninize alma nezaketini gösterdiğiniz için Kaptan adına çok teşekkür ediyorum. Ele geçirilemez meskenimiz mi demeliyim yoksa?”

Mephetic kükredi ve bıçağını Gertrude’a fırlattı, hava da takla atarak ilerleyen bıçak Gertrude’un kısacık bir an önce kapladığı boşluğa ulaştığında Gertrude artık orada değildi.

Aslında Mephetic, köstebeğin kendi türüne, fiziksel yapısına ve doğaya da aykırı olan bu anormal hızını geç de olsa fark ettikten sonra bu kadarını tahmin etmişti. Aslında kokarca, bu oyunu yanlış oynamış olsa da ki gerçekten tamamen yanlış oynamıştı, yine de mankafa değildi. Bir tür olarak kokarcaların oldukça zeki olduğunu, aynı zamanda görece hızlı ve öldürmesi zor mahlûklar olduklarını göreceksiniz.

Elbette, kokarcaların ünü bundan kaynaklanmıyor. Kokarcalar yalnızca bir şeyle ve tek bir şeyle ünlüdür ve bu da hızla alçalarak gür kuyruğunu etrafta sallayan Mephetic’in anal bezlerinden saldığı şeydi; kapalı alanı yoğun bir şekilde dolduran kokuşmuş pislik.

40

İşinin Ehli

Bonsoir, kalenin dış kapısı kapanmadan hemen önce araya pençesini sokmayı başardı. Gertrude'un kendisine düşeni hallettiğinden emin olmak için birkaç saniye bekledikten sonra peşine takıldı. İki ölü sıçan, köstebegin yetkinliğini ispatlıyordu, zaten Bonsoir bundan şüphe edecek kadar aptal değildi. Yeraltı Adamı'ndan herkesin korkmasının bir nedeni vardı. Şöhreti boşuna değildi.

Bonsoir'inki de değildi. Sıradaki kapının kilidini açtı ve öncü birlikte olduğu zamanlardaki gibi destek birliklerine güvenerek aceleyle ilerledi. Gertrude yolu işaretlemişti – onu ardına kadar açmaksa Bonsoir'ın işiydi.

Gerçi, doğrusunu isterseniz, Bonsoir'ın yeteneğine sahip bir hayvan için değersiz bir görevdi bu. Köstebek, karşılaştığı gardiyanların çoğunu –üzerinde taşıdığı ve belli ki hiç bitmeyen zehrin kurbanlarını– ölü ya da can çekişirken, suratları morarmış ya da köpek dişlerinden sızan kan izleriyle bırakmıştı. Bonsoir'ın tek yapması gereken, canlı kalanların çaresine bakmak ve tüm kapıların

kilidinin açılmış olduğundan emin olmalı ve her iki işi de gayet sorunsuz halletmişti. Yıllarca sarayda yaşamış ve çalışmış olması da işine yaramıştı elbette, burayı siyah tüylü avucunun içi gibi biliyordu.

Bonsoir, bundan birkaç yıl öncesinde Kaptan'a ait olan ofise giden giriş salonuna varmadan az önce durdu. İki muhafız da hâlâ dışarıda bekliyordu; nedense Gertrude ikisini de öldürmenin bir yolunu bulamamıştı. Buna gerçekten inanmasa da köstebeğin durumu kötüye gidiyor, diye düşündü Bonsoir. İlk sıçanın boğazında aniden bir bıçak belirdi, o kadar hızlı ve sessizce yere yığıldı ki ilk başta ekürisi onun bayılmış olduğunu düşünüyor gibiydi, Bonsoir'ın hançerlerinden biri yemek borusunda bir delik açtığında –bu delikten omurgasını görebilirdiniz– eğilmiş, arkadaşını ayıltmaya çalışıyordu.

Bonsoir, eserinden duvara sıçrayan kandan kaçınmaya baktı. Ne de olsa o bir profesyoneldi.

Görevini tamamlayan Bonsoir, kemerinde bıçaklar ve çantasında dinamit, çevredeki koridorlara sıvıştı; hünerlerinin ne gibi hasarlara yol açacağını görmek için can atıyordu.

41

Bekleyiş (2)

İç kaleden yaklaşık bir kilometre uzakta, kuyruğuyla uzun bir karaağacın dalında, karanlıkta göze çarpmayacak şekilde asılı duran Boudica bekliyordu.

Çünkü Her Şey Ölümlüdür

Bonsoir, taht odasının kapısındaki gardiyanlarla ilgilenmişti ama kapıyla ilgili bir şey yapmamıştı. Tıpkı Cinnabar gibi Kaptan da yetkin bir kilit açıcıydı, yine de bunu kırması için Barley'yi görevlendirmek daha kolaydı ve öyle yapmışlardı; porsuk bir kapıya bir geriye derken kahvaltıda yediği yumurtaları ve öğle yemeğinde içtiği viskiyi çıkardı. Kapı açılınca Mephetic'ten sızanlar dalga dalga dışarı yayıldı; Cinnabar ve Kaptan, Barley'nin izinden gitmek yerine geri çekilerek koridorda durdular. Porsuk yapabildiği ilk fırsatta onları takip etti ve geri dönmeden önce bir süre kokunun dağılması için beklediler.

Gertrude'un ölümü sert olmuştu. Mephetic'in iğrenç kokulu patlamasının ardından köstebek yine de mücadele etmişti, yüzükoyun kapıya doğru sürünürken kanı mermer zeminde iz bırakmıştı. Ama ölmeden önce doğrulmayı başarmıştı; duvara yaslanmış, omuzları çökmüş, son anlarındaki acıyla yüzü suspus olmuştu. Cesetten çı-

kan koku acayıptı, ne kadar dayanılmaz da olsa Cinnabar buna dayandı, şapkası göğsünde yanında diz çöktü.

“Zor bir ölüm,” dedi Barley, taziyeleri bu kadardı. Yeraltı Adamı’nı özellikle sevdiği söylenemezdi ve nasıl olsa hiçbirinin sabaha kadar hayatta kalması pek olası değildi.

“Gidelim,” dedi Kaptan.

Cinnabar cevap vermedi.

“Cinnabar.”

“Bir dakika.”

“Vaktimiz yok.”

Semenderlerin ayrı bir cins olduğunu elbette herkes bilir. Kanları soğuk, mizahları keskindir: Ne sempatiden ne de tutkudan anlarlar. Sevgili edinmez, sadece çiftleşirler; arkadaşları yoktur, müttefikleri vardır ve o bile ancak kullanışlı oldukları sürece muteberdir. Herkes bunu bilir. Herkes.

“Vakit var diyorsam vakit vardır,” dedi Cinnabar.

Kaptan ona uzun bir süre baktıktan sonra sonunda kabul etmiş göründü ya da en azından daha fazla bir şey demedi. Cinnabar, yeniden Gertrude’a baktı ve başka bir şey söylemedi. Aşağıda bir yerde bir patlama sesi duyuldu ve yer tedirgin edici bir şekilde sallandı. Bir çığlık duyuldu ve sonra çığlık kesildi. Gertrude’un gözleri iri, damarları kırmızı ve çaresizdi. Cinnabar köstebeğin gözlerini kapatıp ayağa kalktı. “Pekâlâ,” dedi.

43

Raison d'Être*

Bonsoir harika vakit geçiriyordu.

Kaptan, işe çağırmak için geldiği o ilk gece haklıydı. Bonsoir, sıkıcı sınır kasabalarında, köhne barlarda zamanını boşa harcıyordu – ve zamanından daha çok dehasını boşa harcıyordu.

Her şeyin bir amacı vardı, Bonsoir için bu böyleydi. Arılar bal yapar, ötücü kuşlar şakır, alımlı dişiler güneşli öğleden sonraları kaldırımda yürür ve onlara baktığınızı bilmiyormuş gibi yaparlardı. Ekibin geri kalanı, Barley, Cinnabar ve diğerleri, onlar kapı tekmeleyen tiplerdi, cansiparane tiplerdi, kanlı sırtışlarıyla sahne ışıkları altında can veren tiplerdi. Bonsoir öyle değildi. Bonsoir karanlık koridorlarda hızla ilerledi ve beraberinde uykuyu getirdi – ölüm bile denemezdi getirdiği şey için, o geldiğinde çöken sessizlik için ölüm çok güçlü bir kelimeydi. Bonsoir'ın amacı buydu, Bonsoir bu yüzden vardı. Ve en içten doğamıza göre hareket etmekten daha eğlenceli ne olabilir ki?

* (Fr.) Varoluş Nedeni. –çn

Bu da bizi yeniden başa döndürüyor. Bonsoir harika vakit geçiriyordu.

Yine de söylemek gerekir ki Bonsoir'ın aklını bir tek haz meşgul etmiyordu. Bonsoir'ın aklına bir şey gelmişti –eğer kesinlikle dürüst olması gerekiyorduyse ki gerekmiyordu– Bonsoir'ın aklına birkaç gün önce, iç kalenin yeraltındaki katmanlarının derinliklerinde saklı olan hazine mahzeninin yerini hâlâ hatırlayabildiği gelmişti. Ve Bonsoir'ın aklına, normal şartlar altında çok sıkı korunan ve Bonsoir'ın bile girme ümidi taşıyamayacağı bu mahzenin bu mevcut koşullar altında muhtemelen normal zamandaki gardiyanlarından mahrum kalmış olabileceği de gelmişti. En azından bakmaya değerdı. Yapılan işten keyif almak iyi ve hoştu ancak Bonsoir, bilindiği üzere, bir profesyoneldi ve bir profesyonel bedavaya iş yapmazdı.

Her zamanki sayıda olmasa da hazine odasını koruyan birkaç sıçan hâlâ vardı. Bunları atlatmak için Bonsoir tercih ettiğinden daha az bir ustalıklı hareket etmek zorunda kaldı, kalan birkaç dinamit çubuğundan birini fırlattı ve patlar patlamaz bıçaklarıyla sert ve hızlı bir giriş yaptı. Sıçanlardan biri ateş etti ama ıskaladı ve ikinci bir şansı olmadı. Duman dağılınca Bonsoir ve üç ölü sıçan ortaya çıktı ve duvarda rengârenk bir kolaj oluşmuştu; Bonsoir bunun dördüncü bir sıçana ait kalıntılar olduğunu farz etti.

Bonsoir'ın kilidi açması neredeyse yarım saat sürdü ve bunu iki katı sürede dahi başarabilecek başka bir mahlûk olmadığını söylemesi kibirli olduğu anlamına gelmezdi – gerçi Bonsoir'ın, hiç kuşkusuz, devasa bir özsaygısı vardı. Yine de bu, açık alanda arkası dönük bir

şekilde geçirmeyi isteyeceğinden daha uzun bir süreydi ve kilit açıldığında kalbinin titrek titrek çarptığını hissetti, içeri süzüldü.

Bonsoir'ı bekleyen, susuzluktan ölmekte olan bir mahlûk için berrak mavi bir pınar neyse oydu; Bonsoir'ı bekleyen, ağlayan bir bebek için bir annenin kolları neyse oydu; Bonsoir'ı bekleyen, tüm canlıların gizlice özlemini çektiği o son kurtuluş ânıydı. Bu son zamanlarda bile, beş yıl Mephetic'le ve beş yıl da iç savaştan önce süren kötü yönetimden sonra bile Bahçeler, vergi tahsildarlarının her zaman meşgul olduğu müreffeh bir yer olmuştu. Duvarlar boyunca asılı her türden makbuz vardı, büyük bankaların her birinden ve doğudaki krallıkların çoğundan gelen makbuzlar. Ama som altınla, kalın kumaş çuvalardaki ağır sekizgen sikkelerle, çapraz yerleştirilmiş çubuklarla karşılaştırıldığında makbuz nedir ki? Peki ama Bonsoir'ın adını bilmediği sayısız ışıltılı hazineler, değerli mücevherler ve dolgun değerli taşlar, zümrütler, yakutlar, elmaslar ve diğer şeylerle karşılaştırıldığında altın nedir ki?

Bu, Bonsoir'ın gördüğü en güzel manzaraydı ve bunun için onu suçlayamazdınız ya da en azından sonrasında gelen şok ânı için, gardını düşürdüğü ve artık onun olan servete aşktan bile daha heyecanla baktığı için onu pek de suçlayamazdınız.

Ancak onu ister suçlayın ister suçlamayın bedelini ödedi.

“Ne enteresan bir gelişme,” dedi arkasından gelen bir ses.

Bonsoir homurdandı ve bıçaklarından birini fırlatmak

için döndü, aynı anda gövdesinin ortasında bir şeyin patladığını hissetti. Başlangıçta acıdan çok baskı uyandıran bir histi ama hemen arkasından acı geldi ve bu acı, sefalet içinde geçirdiği uzun yaşantısında hissettikleri içinde en kötüsüydü. Artık yerdeydi; olabilecek en yakışıklı küçük beyaz kedi, tepesinde durmuş, ağzı kulaklarında Bonsoir'ın kan kaybedişini seyrediyordu.

“Cromwell'in* hayaleti aşkına,” dedi Puss, “umarım diğerleri de bu kadar çantada keklik değildir.”

* Oliver Cromwell (d. 25 Nisan 1599, Huntington – ö. 3 Eylül 1658, Londra) İngiliz siyaset adamı, asker ve devlet yöneticisi olup İngiliz İç Savaşı'nda Parlamento güçlerinin zaferinde etkin rol oynamıştır. –çn

Azraili Alt Etmek

Önde Cinnabar, arkasında Kaptan, onun arkasında Barley, çok sayıda avlunun birinden geçerek iç kaleye doğru ilerliyorlardı. Sessiz olmayı bırakmışlardı ama hâlâ hızlı olmaya çalışıyorlardı ve şimdiye kadar, Cinnabar'ın elleri bir avuç sıçanı bir avuç dolusu cesede dönüştürürken hiç sorun yaşamamışlardı.

Alarm zilleri çalmaya başladığında ana muhafız binasını henüz geçmişlerdi. Kaptan, Barley'ye baktı ama bir şey söylemedi. Bir şey söylemesine gerek yoktu; Barley topunu çoktan sırtından indirmişti, dönen küçük parçaları kontrol ediyor ve ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Kaptan, kalenin kalbine doğru giden yolda yürümeye devam etti. Cinnabar vedalaşma zahmetinde bulundu; Ejderha için alışılmadık ve gereksiz bir duyarlılıktı bu.

Barley olanlara hiç dikkat etmiyordu; kocaman gözleri muhafız binasına sabitlenmişti, daha çok pis bir gülümseme takınmıştı ve kısa bir andan, çok çabuk bir andan sonra Cinnabar, Kaptan'ı takip ederek iç kaleye doğru

hızla koştu. Barley silahının namlusunu son bir tur çevirdi, tanıdık klik sesini duydu ve gülümsemesi genişledi. Kocaman gövdesi Kaptan'ın kaçtığı yolu kapatana kadar yavaşça geriye doğru yürümeye başladı. Saniyeleri saydı. Noel sabahındaki bir köpek yavrusu kadar, düğün gecesindeki bir bâkire kadar, kan kırmızısı akşam yemeğini yemek üzere olan bir kurt kadar mutluydu.

İlk muhafız grubu girişten çıktı, silahlar çekildi ve gözler heyecanla, belki de dehşetle açıldı. Bir sonraki anda kesinlikle dehşet vardı; avlunun karanlığı çok namlulu topun namlu aleviyle aydınlandı; göz kamaştıran derecede parlak bir namlu alevi, akıl almaz derecede hızla ve bir o kadar çok ölüme neden olan bir alevdi. Kısa süre içinde muhafız binasında hiçbir şey kalmamıştı –yani hayatta kalan hiçbir şey yoktu– ve ancak o zaman Barley'nin silahı sustu.

Ancak birkaç dakika sonra, takviye kuvvetleri geldiğinde, önceki kadar yüksek sesle ve aynı etkiyle yeniden devreye girdi. Sıçanların avluya doğru koşmamanın daha iyi olduğunu anlamaları uzun sürdü, neticede sıçanlar taktik becerileriyle tanınmazlar. Hakikaten sıçanlar çok kalabalık olmaları ve kolayca ölmeleri dışında pek bir şeyle tanınmazlar.

Ya da en azından o gün, çevredeki binalarda siper almaya ve Barley'ye ateş etmeye başladıktan sonra bile çatır çatır öldüler. Barley, karanlıkta iyi gizlenmişti ve çatışmanın o ânında oluşmuş ceset yığınları ona siper vazifesi görüyordu. Daha zeki olan kemirgenlerden birinin ağır silahları hatırlaması yirmi dakika sürdü ve bir yirmi dakika da birini mazgallı siperlerdeki yerinden çıkarırken

geçti. Doğru menzili bulmak için çok fazla cephane harcasalar da kalenin büyük bölümünü yok etme konusunda iyi iş çıkardılar.

Bu arada Barley çalışmalarına devam etti, *taka taka taka, taka taka taka*. Burada olanların çetelesini tutabilmek, bu kanlı aritmetiği yapabilmek için –zihni bu tür hesaplamalara meyilli olan biri eğer böyle bir işe girişmeye kalkışsa– porsuğun çıkardığı işin hastalıkla, zamanla ve kalp kırıklığıyla karşılaştırılması uygun olurdu.

Barley'nin cesedi asla bulunamadı. Tabii orada olsa bile, tüm o molozun altında gömülüyken bulunması imkânsızdı. Belki, her şey bittikten sonra, tüm cinayetler tamamlandıktan sonra, topunu omuzlamış ve tekrar ortadan kaybolmuştu; bu sefer öylesine derine saklanmıştı ki Kaptan dahil hiç kimse onu bir daha bulamayacaktı. Ya da belki sıçanlar onu havantopundan çıkan bir atışla avlamışlardı veya mermilerden biri yakınlarda patlamıştı ama bir St. Bernard ya da mavi balina gibi bir porsuk için de cenaze töreni konusunda endişelenmeye nasılsa gerek yoktu.

Kesin olarak söylenebilecek tek şey, Barley karanlığa karıştığında, hepimiz için olması gerektiği gibi, onu karşılayacak bir bekleyeni vardı.

45

Soru Soruldu

Cinnabar, yanında Kaptan, avluya doğru ilerliyordu. Barley'nin açtığı koruma ateşi, çok uzakta bile olsa olağan akşam seslerini bastırarak gecede yankılandı. Fakat birdenbire, ateşle aynı anda Cinnabar durdu ve ardından da Kaptan durdu.

“Neler oluyor?” diye sordu Kaptan, Cinnabar'ın sebepsiz yere bir şey yapmayacağını bilecek kadar akıllıydı.

“Sen devam et,” dedi Cinnabar basitçe. “İşim var.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır.”

Bir an için Kaptan bir şey söyleyecek gibi oldu. Cinnabar en eski dostuydu, Kaptan'ın dost edindiği söylenebilirse tabii. Ancak belki de edinmemişti çünkü en sonunda kaşlarını biraz daha çattı ve aceleyle uzaklaştı.

Gölgeden Brontë çıktı; büyüklüğü göz önüne alındığında, bu kadar uzun süre saklı kalmış olduğuna inanmak imkânsızdı. Ancak Brontë sadece büyük değildi; Brontë hızlıydı, Brontë çevikti ve eğer Cinnabar'ın garip

biçimde keskin algısı olmasaydı Brontë hiç fark edilemeyebilirdi.

“O anda ikinizi de öldürebilirdim,” dedi Brontë, kalçasındaki alaybozan tüfeğinin kabzasına dokunarak.

“Deneyebilirdin,” dedi Cinnabar bir sigara sararken.

Brontë, eylemin kendisine yabancı değildi ama hayatı boyunca bu kadar seri bir hassasiyetle yapıldığını hiç görmemişti, sanki semender o şeye var olmasını emretmiş gibiydi. Belki bu onu tedirgin etti ve belki de bu yüzden konuşmaya başladı.

“Hakkındaki tüm o hikâyelere bakılırsa, itiraf etmiyim ki daha fazlasını bekliyordum. Bahçeler’deki en amansız mahlûk, demiri tokatlayan gelmiş geçmiş en büyük silahşör. Mephetic hâlâ senden, kaç askerini öldürdüğünden bahseder. Bütün bir tavşan ailesini tek seferde devirdiğin Kara Çatal yakınlarındaki bir çatışmadan söz eder. İşte artık karşımdasın; eski bir şapka takan alacalı bir soğukkanlı. Fakat zaten sanırım efsaneler böyledir, anlattıkça bire bin katılır.”

Cinnabar iç çekti. Bu repliği kaç kez duymuştu, düzinelerce, belki yüzlerce defa? Diğer uçta tehlikeli görünen bir hayvan, Cinnabar’ın tanrıların şimdiye kadar yarattığı en tehlikeli şey olmadığına kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Ejderha olmak çok yorucu olmaya başlamıştı. Tekrar yapabilecek olsa, diye düşünürdü Cinnabar bazen, ona dönüşmezdi.

Cinnabar sigarasını yaktı, uzun, yavaş bir nefes çektikten sonra elinden bıraktı ve yere düşen sigarayı topuğuyla ezdi. “Öyleyse beni öldürmesi kolay olmalı.”

Brontë’nin gülümsemesi uzun sivri dişine vurgu ya-

pıyordu. “Hak edilmiş olsun ya da olmasın çok ünlüsün. Böylece sen öldüğünde, ben daha ünlü olacağım. Ejderha katili.” Brontë avucunu çift namlulu tüfeğine doğru götürdü. “Ejderha katili. Bunu sevdim.”

Cinnabar yanıt verme zahmetine girmedi, hatta ellerini silahlarına yaklaştırmadı bile. Gözleri Brontë'nin hareketlerini inceliyor olabilir ya da iç kalenin kuleleri üzerinde yükselen dolgun, parlak ve güzel aya bakıyor olabilirdi.

Brontë silahına uzandı.

46

Bekleyiş (3)

İç kaleden yaklaşık bir kilometre uzakta, kuyruğuyla uzun bir karaağacın dalında, karanlıkta göze çarpmayacak şekilde asılı duran Boudica nişan aldı.

Fransız Değil

Bonsoir'ın ölümü tertemiz olmadı.

Büyük bir mahlûk değildi ancak doğuştan Galyalı herkes gibi büyüklüğüyle çelişen bir kalbi vardı. “Kendinle gurur duyuyor olmalısın, seni sersem küçük kedi yavrusu mahlûk,” dedi Bonsoir. Bir eliyle karnındaki deliğe sertçe bastırıyordu. İkinciyle, kulağının arkasında dinlenmekte olan buruşuk sigarayı çıkardı, hızla kanla dolan ağzına koydu ve bir kibritle yaktı. “Çünkü Provence’ın* bugüne kadar gördüğü en büyük suikastçı Bonsoir’ı öldürdün.”

Puss başını yana eğdi, arkasından hazine odasına giren birkaç sıçana baktı, yeniden Bonsoir’a döndü. “Affedersin?”

“Diyorum ki Bonsoir’ı öldürdün; ölümün kuzeni Bonsoir, geceye karışan Bonsoir; o ki—”

“Bu tuhaf aksan da ne?”

Bonsoir öksürdü; önce duman, ardından kan çıktı.

* Fransa'nın güneydoğusunda bir bölge. —çn

“Beni alçakça arkadan vurmasaydın eğer, Bonsoir onun memleketine gösterdiğin saygısızlığın bedelini sana ödettirdi.”

“Memleketin demek? *Et où êtes-vous, vous idiot peu hermine? Vous stupide, putois merde cerveau? Votre purulente, imbécile, faux chose?*”*

Bonsoir cevap vermedi.

“Hayır mı? Hiçbir şey yok mu? Ana dilini kullanmalı o kadar uzun zaman olmuş ki, ona tepki gösterme zahmetine bile girmiyorsun, öyle mi?”

Bonsoir yine cevap vermedi ancak gözleri öylesine nefretle parladı ki birbirlerini bir zamanlar sevmiş mahlûklar hariç nadiren görülebilecek cinstendi.

“Bu manyakça üçkâğıdı anlamayacak kadar embesiller mi bu ülkede? Ne zamandır oynuyorsun bu saçma oyunu? Sen Fransızsan ben de Türki Sultanıyım.”

Puss gürültülü bir şekilde güldü ve destek için getirdiği sıçanlara döndü; onlar da gülüyordu, şakayı anladıkları için daha az, üstleri olan mahlûk güldüğü içinse daha çok – bir sıçansanız, dalkavuklukta deneyimsiz olmayan bir mahlûk olduğunuz için en azından böyle yapardınız. Puss kıkır kıkır güldü ve kahkahayı bastı; Puss kıkırdadı ve sırtıttı; Puss kah kah ve kıs kıs güldü, Puss bağıra bağıra güldü, Puss’un diyaframı zevkten dört köşe oldu.

Çok gürültülü bir sevinçti. Ancak son gülen o değildi.

* (Fr.) Peki sen, aptal ermin, neredesin ki? Seni salak, kokarca beyinli? Seni pis, aptal, sahtekâr! –çn

Soru Cevaplandı

Belki de dünyanın bir yerinde, tarihin başlangıcından beri, en az Cinnabar kadar hızlı biri vardı. Bahçeler engin ve zaman uzundu. Ne olursa olsun, o mahlûk Brontê değildi. O daha silahını kılıfından çıkaramadan önce Cinnabar, sağ kalçasındaki tabancanın bütün bir haznesini boşalttı ve tilkiyi gözünün krem rengini kiraz kırmızısına çeviren bir dizi mermi yağmuruna tuttu. Brontê çılgılığı bastı ve semenderin soluna doğru giden bir atış yaptı; semender o anda boş tabancasını bırakmış ve aynı numarayı bu sefer ikiz namlulu tabancasıyla tekrarlayarak bir dizi daha kurşunu tilkinin boynuna ve kafa derisine boşaltmıştı.

Brontê asla Cinnabar kadar hızlı olamazdı, yakın bile değildi ancak ondan çok daha büyüktü. Ejderha'nın onun etine sapladığı düzinelerce kurşun Bronte'yi yere sermek için yetersizdi hatta onu yavaşlatmak için bile zar zor iş görüyordu. Semender boş silahını bırakıp da çizmesindekini çekerken Brontê alaybozan tüfeğindeki ikinci namluyu ateşledi.

Hiçbir şey bir mermiden daha hızlı değildir ancak Cinnabar yakındı. Brontë'nin silahı patlarken Cinnabar yere düştü ve yana doğru atıldı. Tilkinin silahı tek bir kurşun atmış olsaydı, kurtulabilirdi bile ama şarapnel kümesinden saçılanlar Cinnabar'ın yan tarafını parçalamış ve iç organlarının derisinin altından görünmesine neden olmuştu.

Cephanesi biten Brontë, inci kabızlı av tüfeğiyle başlattığı işi, pençeleri ve dişleriyle bitirmek için can atarak Cinnabar'ın üzerine atıldı. Yaraları yüzünden dengesi bozulan semender, yine de kenara çekilmeyi başardı ve tilkinin gövdesine bir ateş dalgası daha gönderdi.

Fakat nafileydi. Cinnabar'ın her atışı, Brontë'nin etinin daha hassas kısımlarında yerini bulsa da aldığı her yara tilkiyi daha da öfkeliendiriyor gibiydi. Semendere döndü, çılgın gibi tısladı ve ikinci kez hücum etti.

Cinnabar bu sefer kaçmaya çalışmadı. Dökülen bağırsaklarına inat bir çeviklikle, kısa namlulu tüfeğini çekti ve yaklaşan deve doğru sabitledi. Cinnabar'ın elleri mandalı açtı ve düşmanını kurşun yağmuruna tuttu. Brontë'nin kafatasından pembe beyin öbekleri, beyaz kemikler ve kırmızı kürk demetleri fırladı ancak bu onun hızını kesemedi. Zaten yaralarından dengesi bozuk olan Ejderha'yı devirmeye yetecek bir güçle ileri atıldı. Birlikte yuvarlandılar, Brontë ölüydü ama bunun farkında değildi, Cinnabar ölüyordu ve bundan emindi.

Bittiğinde, Cinnabar artık nihayet hareketsiz, tilkinin öfkeli cesedinin altında mıhlanmış yatıyordu. Cinnabar'ın mücadele esnasında yere düşen şapkası ulaşabileceğinden birkaç santim ötedeydi. Bedeninin hâlâ

Çalışmakta olan her bir parçasını uzattı, Stetson şapkasını aldı ve alnına yerleştirdi.

Sonra i çekti, aya baktı, bir kez daha nefes aldı ve kendisini ölümün kollarına bıraktı.

Kavuşma

Kaptan, surların yüksek kenarları boyunca, görülebildiği kadarıyla tek başına koşarak iç kaleye doğru ilerliyordu. Barley'nin topu nihayet sustu ve gece yeniden sessizliğine gömüldü. Sonra da bu sessizlik –ki bu sahte bir sessizlik, fırtına öncesindeki sessizlikti– cenabet bir ölümün sesi olan pes bir zangırdama ile bozuldu.

Bazı mahlûklar, çingıraklı yılanın yanlış anlaşıldığını, çıkardığı sesi yaklaştırmakta olan tehlikeye karşı uyarmak ve tüm taraflar için oluşabilecek talihsizliğin önüne geçmek için çıkardığını söylerler. Bazı mahlûklar budaladır. Yılanların hiçbirisi güvenilir değildir, çingıraklısına ise en az güvenilir. Çingırak sesi ikaz için değildir, tehdit etmek içindir, alay etmek içindir. Eğer isterse size ölüm getirebileceğini ve bunu yapmanın onun için bir zevk olacağını, hatta en büyük sevinci olacağını haber vermek için çingırdar.

Ses gittikçe yükseldi, yükseldi ve sonra taş boyunca sürünerek gelen ve kanı çekilmiş bir ceset gibi görünen yılan bedeni nihayet göründü.

“Kaptan,” dedi Quaker, bu sözcük çatal dilinde uzayıp büyüdü. “Ne kadar uzun zaman oldu ve seni, seni ve tüm eski arkadaşlarımı ne kadar çok özledim.”

Kaptan son gördüğünde Quaker gençti ve parlak yeşil renkteydi; o son korkunç akşamda yuttuğu, canavarın dostu olduklarına inanan ve bir yılanın en gerçek anlamda bir kalbe sahip olduğunu düşünecek kadar sersem üç mahlûkla doldurmuştu midesini.

Kaptan, kaşları çatık, elleri trençkotunun ceplerinde hareketsiz kaldı. “Öyle mi? Hepimizi mi?”

“Gertrude’a yazık oldu, hak edilmiş adil bir ölüm kadar tatlı Gertrude! Tahminime göre evvelki yaygarayı koparan Barley’ydi. Ama artık yaygara kesildi, öyle değil mi? Ve sanırım bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliriz. Bonsoir her zaman sessizliği tercih etti; öyle ya da böyle onu göreceğimi zannetmiyorum. Ve Brontë’nin Cinnabar için özel bir sürpriz hazırladığını biliyorum, gerçi işlerin tilkinin planladığı gibi gideceğinden şüpheliyim.”

“Ve?”

“Boudica? Yakınlarda bir yerde değil anlaşılan.”

“Ee?” dedi Kaptan. “Ee? Ee?”

Quaker, uzun süre Kaptan’a baktı. Sonra etrafına, gecenin derin karanlık sessizliğine baktı. Ardından gülümsemi.

Gecenin kendisine sakladığı kovuklardan birinden, Elf, vuruşunu yaptı; feryadı sincaplar, fareler, sıçanlar, yarasalar, sansarlar ve kokarcalar dahil daha pek çok mahlûkun duyduğu son şey oldu. Neredeydi? Çok büyük olmasa da o kadar küçük bir kuş da değildi ve artık uçamıyordu, pençelerinden çıkan tık tık tık sesiyle aksı-

yordu. Fakat o gece en az Bonsoir ya da bir gölge kadar, ki bunların aynı şeyler oldukları söylenebilir, sinsice ilerliyordu.

Takip etmesi imkânsız bir hızla birbirlerine girdiler; hareketleri yanıltıcı ve çarpıcıydı, ataklar öyle belirsiz bir şekilde diğerine dönüşüyordu ki her birini ayrı ayrı tespit etmek imkânsızdı. Quaker, aniden atılıp kıvrılarak eski sevgilisini son ve ölümcül bir kucaklamayla sarmalamayı ümit etti. Elf bu nezaketi savuşturdu, ay ışığında parılda-yan gagasını ve nefreti kadar keskin tuttuğu pençelerini kullanarak kendi nezaketiyle karşılık vermek istedi. Yılan için kolay bir av olmalıydı, yaşlı, alacalı ve uçamayan bir av. Ancak durum böyle değildi, Bahçeler'deki herhangi başka bir mahlûkun tahammül edebileceğinden daha uzun süren bu karşılaşma, ölümüne bir kavga esnasında sonsuzluk sayılabilecek tam kırk beş saniyenin sonunda sonuçsuz kaldı.

Bu güçlük karşısında öfkelenen Quaker, Elf'i yumuşakça bıraktı ve kendisini toptan atılan bir gülle kadar hızlı bir şekilde Kaptan'a fırlattı, Kaptan'a ulaşıyaydı şüphesiz aynı etkiyi yaratacaktı. Ama Elf, Quaker vuruşunu yapamadan hemen önce, aynı derecede güçlü ve şiddetli hareketiyle onu durdurdu; kanatlarını çırparak kendisini çingiraklıya savurdu, pençeleriyle gözlerinin etrafındaki yumuşak dokuyu buldu. Quaker bağırmadı: Kan hızla yüzüne boşalmaya başladığında bağırmadı; Elf'in atağının kuvveti ikisini de duvarların üzerinden aşağıya ve boşluğa doğru yuvarlamaya başladığında bağırmadı – umutsuz ve beklenen son, karanlığın içine doğru yapılan ölümcül bir kucaklama, sonsuza kadar birlikte.

50

İyi Akşamlar

“Düşünsenize,” diye devam etti Puss, elleriyle askerlerine büyük jestler yaparak. “Bu taklitçi kibrini yıllardır sürdürüyor ve hiç kimse bunu ona söyleme zahmetine girmiyor! Okyanusun bu yakasında ne kadar garip, acınası mahlûklar yetiştiriyorsunuz! Bu zavallı küçük ermin, sanki sesli harfleri katletmesi ona bir zümreye ait havası katıyormuşçasına, hayatının tamamını olmadığı bir şeymiş gibi yaparak geçirdi. Bu ses de ne?”

O ses de neydi? Bir kum saatinden akan kum ya da bir leydinin elini sarmalayan ipek gibi bir şeydi. Elbette bunların ikisi de değildi, gerçi ilki ile daha çok ortak noktası vardı.

Gerçekte olan, Puss’un arkasını döndükten sonra fark ettiği üzere, Bonsoir’ın yaktığı son dinamit çubuğunun ucundaki ince küçük ipin hızla bitmesiydi.

“Ben ermin değilim!” dedi Bonsoir, gülümsemesinden kanlar köpürüyordu.

Puss’un gözleri kocaman açıldı. Bir şeyler yapmaya

hazırlandı ancak o şeyin ne olmuş olabileceği asla anlaşılamadı.

Puss kültürlüydü, Puss zekiydi, Puss hızlıydı, acımasız ve ölümcüldü ama Puss bilge değildi. Bonsoir Fransız değilse bile kesinlikle bir kakımdı. Eğer bir Fransız pek çok şeyse, neticede, bir kakım sadece tek bir şeydi: Bir katil.

Artık fitil bir tırnak kadardı ve şimdi bir kıl kadar kaldı.
“Bonsoir!” dedi Bonsoir.

51

Son Bir As

Kaptan, iç kaleye ruhen olduğu kadar gerçekte de yalnız girdi. Gölgeden gölgeye süzüldü, gözleri temkinli, bir eli sırtına bağlı tüfekteydi ama onu kullanması için hiçbir sebep oluşmadı ve olaysız bir şekilde taht odasına girdi.

Sayırsız nesiller boyunca Bahçeler'in Lordlarını ve Leydilerini taçlandırmak için kullanılmıştı bu oda, altın ve gümüşlendi; soğuk taş ve cilalı fildişindendi, yumuşak Sasani kumaşı ve kalın şark ipeğindendi. Kurbağaların ataları yukarıdaki vitray pencerelerden görkemli bir kayıtsızlıkla davaları izlerdi. Taht, bir kurt köpeği barındıracak kadar büyüktü ve kenarında oturan Mephetic, tüm ihtişamın ortasında kaybolmuş gibiydi. Bir eli bir kutu patlayıcının üzerindeydi, bir sicim demeti karanlığa doğru uzanıyordu. Diğer eli de bir şişe kahverengi likörün etrafındaydı.

“Buna inanmayabilirsin ama sana bir iyilik yapmak üzereyim.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Bahçeler’den sorumlu olmak pek öyle zannedildiği gibi değil. Para politikası, vergi geliri, bürokrasi... İnan ki çoğunlukla koĐuŐturmaca var. Tek sevdiğim kısmı onu ele geçirmekti.”

“Küçük Kardeş nerede?”

“Tahminimce bir afyon fitiliyle uĐraŐıyordur. Lord, devrim gibi küçük bir şey yüzünden sefasını bozmaz. Her neyse, kimin umurunda? Asıl mesele hiçbir zaman o olmadı.”

“Doğru,” diye onayladı Kaptan. “Tüm hesapları kapattığımızdan emin olmak istiyorum.”

“İç kalenin tamamını aya gönderecek kadar dinami-tim var,” dedi Mephetic sırtarak. “EndiŐelenme. Lord’u da yanımızda götüreceğiz.” Mephetic, gözünü Kaptan’ın üzerinden ayırmadan viskisinden uzun, yavaş bir yudum aldı. İŞi bitince őiŐenin kapağını kapatıp fareye fırlattı. “Őeytanla buluŐmadan önce son bir yudum almaz mısın?”

Kaptan őiŐeyi tek eliyle yakaladı, kapağını açtı ve bir yudum aldı. Diğer elini başının üzerine kaldırdı.

52

Bitiriş

İç kaleden yaklaşık bir kilometre uzakta, kuyruğuyla uzun bir karaağacın dalında, karanlıkta göze çarpmayacak şekilde asılı duran Boudica ateş etti.

Kurucular

Bir pencerenin kırılma sesi duyuldu ve sonra Mephetic'in kafası gözden kayboldu.

Aslında kaybolmadı, daha çok dağılarak yere, duvara ve bizzat tahta saçıldı. Kaptan gereksiz yere yeniden el salladı. Boudica atışı yapacak kadar iyi gördüyse, elbette ıskalamadığını bilecek kadar da iyi görüyordu. Zaten Boudica hiç ıskalamazdı.

Kaptan, şişede kalanı uzun süren tek bir yudumda içti. Sonra elinden bırakarak zeminde parçalanmasına izin verdi ve hızla ama acele etmeden, taht odasının ötesinde uzanan koridora doğru ilerledi.

Koridor korkunç kokuyordu ve ilerledikçe koku daha da kötüleşti; Kaptan ona yaklaştığını biliyordu. Geçidin sonunda bir kapı ve bu kapının ardında bir oda vardı ve bu odanın içinde hiçbir mahlûkun her arzusuna kavuşmaması gerektiğinin kanıtı bulunuyordu. Oda, bir mezbaha, ucuz bir genelev veya umumi tuvaletler kadar iğrençti. Kaptan, odanın ortasında nefes alıp veren

mahlûku on yıldır, İki Kardeşin Savaşı'nın başlamasından bu yana görmemişti ve mahlûk bu arada şişmanlamış ve çirkinleşmişti ancak bunun dışında temel bir fark yoktu.

Lord, bir kurbağanın olmasını beklediğinizden çok daha büyüktü, neredeyse Barley kadar büyüktü ya da neyse ne. Elbette porsuğun büyük bir kısmı kastan oluşuyorken, Lord öylesine grotesk bir şekilde obezdi ki yardımsız yürüyemiyordu ancak kollarını, o da zorlukla, kaldırabiliyordu. Sigiller, yumrular, şişkin kabarıklar ve guatrlar bir araya geldiğinde, cüzzamlılardan oluşan bir koloninin göğsünü kabartırdı. Gözleri bir madencinin mumu kadar sönüktü ve kurbağanın bu yeni duruma tepki vermesi uzun zaman aldı.

“Sen,” dedi Lord. Şimdiye kadar icat edilmiş veya damıtılmış her ahlâk dışı narkotik maddenin aşağılayıcı etkilerine uzun süredir maruz kalmış olan amfibi beyninin karanlık girintilerinde bir yerde bir bağlantı kuruldu. “Seni hatırlıyorum. Sen... sen abimindin, değil mi?”

“O benimdi, böyle demek daha doğru.”

Lord bir an için Kaptan'a muzip bir bakış attı ve “Benimle kafa mı buluyorsun?” diye sordu.

“Çok ciddiylim.”

“O zaman duyduklarım, tüm o silah sesleri ve çığlıklar, bunlar da gerçek miydi? Sadece zihnimin içinde değil miydi?”

Kaptan başıyla onayladı.

Lord'un aritmetiği yapması birkaç saniye sürdü. “O halde bu, beni öldürmek için buradasın demek.”

“Listenin başındaki sen değildin,” diye bilgilendirdi Kaptan. “Ama son kalan sensin.”

Lord uzun süre hiçbir şey söylemedi. Yapbozun parçalarını bir araya getirmek için çabalıyordu ancak neredeyse on yıldır esrar piposunu yakmaktan daha güç bir şey yapmak zorunda kalmayan bir mahlûk için bu kolay bir şey değildi.

Fakat bunu başardı; bunu yaparken yaşadığı ani ve umulmadık enerji patlamasıyla tiradına başlayabildi. “Ee? O nerede? Abim nerede? Uzun zamandır bağırma basamadım onu. İzin verirsen ona, benden tam beş dakika önce doğduğu için hak ettiği hürmeti göstermek isterim.” Bir kardeşe duyulan nefret duygusunun pekmez kıvamında kabarmasıyla beraber, Kurbağa’nın en iyi koşullar altında bile sevimsiz olan yüzü iyice bozuldu. Kurbağa bağırsaklarını boşaltmaktan ya da keyif almaktan daha yorucu herhangi bir fiziksel eylem gerçekleştirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu kısa nutuk bile onu bitkin ve nefessiz bir halde bırakmıştı; siğilli derisi inip kalkıyor, inip kalkıyordu.

Kaptan bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece Lord’un nefes alıp verme çabasını izledi. Sırtında küçük bir yük taşıyordu, onu çıkarıp yere bıraktı ve yuvarlayarak açtı.

Lord’un gözleri yuvalarından fırladı. Ağzı açık kaldı; dili neredeyse yağlı göbeğine degecek kadar dışarı çıktı.

Yerde açılan çantanın üzerinde, zamanın silip süpürdüğü bir yığın kemik vardı. Bu kalıntıların arasında bulunan bembeyaz bir kafatası, şüphe götürmez bir şekilde bir kurbağaya aitti.

“Güney Krallığı’na vardığında hâlâ hayattaydı, onu biliyorum,” dedi Kaptan. “Yani bundan bir süre sonra ölmüş olmalı. Doğal yollarla olabilir. Olmayabilir de. Sa-

nırım orada, potansiyel bir tehdit olarak kıymetli olmaya devam edeceğini anladılar, tabii Mephetic bunu asla öğrenmemeliydi.”

“Ama... sonra... Lord’un kocaman yumrulu çenesi anlamsızca titredi. “Bunu neden yapsın ki?”

Bahçeler’in son Lordu sefil bir şekilde ve tantana çıkarmadan öldü; Kaptan iki namluyu da boşalttı, kokuşmuş yeşil çürük parçalar şarapnellerle duvara saçıldı. Kurbağa o kadar şişmandı ki vücudunun yarısını kaybetmesi ilk başta onu öldürmeye yetmeyecekmiş gibi göründü ve Kaptan silahını yeniden doldurmaya başladı. Ancak sonra Lord, Mephetic’in pis kokusu kadar çirkin ve yüksek sesle, ıslak bir osuruk saldı ve sandalyesine yığıldı.

Kaptan taht odasına geri döndüğünde, pencereden aşağıdaki harabe kaleye, yakında kaostan başka bir şey göremeyecek olan ardındaki şehre ve aynı kaderi paylaşan ardındaki ülkeye bakan, soluk renkli kıyafetleri olan çok yaşlı bir tarla faresi buldu. “Çok fazla ölüm,” dedi. “Çok fazla ölüm.”

Kaptan karşısında durdu ve sanki daha kötüsünü görmüş gibi omuzlarını silkti.

“Şimdi n’olacak?” diye sordu hizmetli, korkmayacak kadar yaşlıydı. “Kale harap durumda, ülke çöküyor. Ne çıkacak tüm bu kıyımdan? Bahçeler’i şimdi kim yönetecek? Kim yeniden kuracak?”

Kaptan, trençkotunun altından bir puro çıkardı. Kaptan, puronun ucunu kopardı. Kaptan, puroyu ağzına koydu. Kaptan, puronun ucunu yaktı. Kaptan, purosundan derin bir nefes aldı ve üfleyince ağzından bir duman nehri çıktı.

“Biz, kurucu değiliz.”

Teşekkür

Kurucular kalbimde özel bir yere sahip, aslında benim için tekdüze bir şakaydı ve onu bulduktan yaklaşık beş yıl sonra bile benim için hâlâ eğlenceli olmaya devam ediyor – kendinizi ergen duyarlılığıma teslim ettiğiniz için siz okurlara teşekkür ederim. Justin Landon, Lee Harris, Jared Shurin ve Chris Kepner’a profesyonel teşekkürlerimi sunarım. Üslup açısından bariz etkileri görülebilecek Frederick Forsyth, Akira Kurosava, Sergio Leone, Sam Peckinpah, William Goldman ve diğerlerine estetik zevkleri için minnetarım. Aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim; isim listesi için yayımladığım diğer tüm kitaplara bakıp eski kız arkadaşlarımin üzerini çizebilirsiniz.

Biraz Spagetti Western, biraz Akira Kurosava filmleri, biraz da kara fantazi. Tabii bir de silah ustası hayvanlar. Polansky, *Kurucular*'da başkasının yan yana getirmeyi hayal dahi edemeyeceği türleri birleştirip fantastik edebiyatın en aykırı kitaplarından birine imza atıyor. Yurdunu kaybetmeyi, çaresizliği ve geleceğe dair umudu hayvanlardan oluşan bir umutsuzlar çetesinin macerasıyla anlatıyor.

Yaralı bir göz. Kırık bir kanat. Beklenmedik bir ihanet. Kaybedilen bir ülke. Kısacası, pek de yolunda gitmemiş bir macera.

Yıllar geçer, yaralar iyileşir ama kötü anılar yitip gitmez. Fare Kaptan'ın ekibindeki hayvanlar için başarısızlıktan sonra hayatta kalmanın tek yolu yeni bir hayat kurup çok da göze batmamaktı. Bir de kaybettikleri savaşı unutmaları gerekiyordu. Ama Kaptan'ın son seferde başına gelenleri unutmaya niyeti yoktu.

Beş sene sonrasında Kaptan yeterince beklediğine karar verdi; ekibi toplayıp yarım kalan işi tamamlayacaktı. İntikam, yenecek kadar soğumuştur artık. Kakım, baykuş, semender, köstebek, opossum ve porsuk da aynı düşüncedeydi.

Kurucular, eğlenceli olduğu kadar karanlık bir intikam hikâyesi.

"*Watership Tepesi*'nden beri başkahramanı hayvanlar olan bir macerayı böylesine sevmemiştim."

—DELILAH S. DAWSON

"Vahşi, öfkeli ve fevri ama tıpkı hayatın kendisi gibi eğlenceli, heyecan verici ve bir o kadar da özgün."

—JOHN HORNOR JACOBS

www.ithaki.com.tr

9 786257 737944

Facebook Twitter /ithakiyayinlari